அரசு அருங்காட்சியகம், சென்னை
GOVERNMENT MUSEUM, CHENNAI

“பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் நமது கடமை”

என்ற தலைப்பின் கீழ் விருதுநகர் மாவட்ட
அருங்காட்சியகத் தொடக்கத்தை முன்னிட்டு நடத்தப்பட்ட
கருத்தரங்குக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

PROCEEDINGS OF THE SEMINAR ON
"OUR ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE"

Conducted in Connection with the Inauguration of the Government Museum, Virudhunagar

2007

வெளியீடு
முனைவர் ரா. **கண்ணன்,** இ.ஆ.ப.,
அருங்காட்சியகங்களின் சிறப்பு
ஆணையர் மற்றும் ஆணையர்,
அரசு அருங்காட்சியகம்,
சென்னை - 600 008.

Published by
Dr.R.KANNAN, Ph.D., I.A.S.,
Special Commissioner and
Commissioner of Museums,
Government Museum,
Chennai - 600 008.

PROCEEDINGS OF THE SEMINAR ON "OUR ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE"

General Editor
Dr. R. Kannan, Ph.D., I.A.S.,
Commissioner of Museums

Editors
Dr. V. Jeyaraj,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory

J.R. Asokan,
Curator for Design and Display
&
R. Balasubramanian,
Curator for Archaeology,
Government Museum, Chennai - 600 008.

New Series - General Section - Seminar - Volume - 2 - 2001.

Published by
Dr. R. Kannan, Ph.D., I.A.S.,
Special Commissioner and Commissioner of Museums
Government Museum, Chennai - 600 008.

2007

First Edition : 2001 AD
Reprint : 2007 AD

©
Government Museum,
Chennai - 600 008.

Price : **Rs. 90/-**

Typeset & Printed by:

AKSHARA, Chennai - 600 005. Phone: (044) 2436 4303.

Dr. R. Kannan, Ph.D., IAS.,
Special Commissioner and
Commissioner of Museums

Government Museum,
Chennai - 600 008.
Off: 91-44-28193778

Foreword

The Government of Tamil Nadu is very keen to educate and entertain the rural masses at district head quarters by establishing museums on the model of the Government Museum, Chennai. Thus 20 district museums blossomed including the Government Museum, Virudhunagar inaugurated on 10th March, 2001. These are mini versions of the Chennai museum. Museums serve as a means of spreading knowledge because the exhibits provide 'sight, touch & feel' which is important in learning. While preserving the glorious past culture, tradition and art forms for posterity they propagate the indigenous knowledge that the material evidences of the past communicate. They fill the gaps between the past and present through seminars, workshops, exhibitions etc. They are an important device to spread awareness, provoke new thought and research.

This publication entitled **'Proceedings of the Seminar on our Role in Protecting Cultural Heritage'** (papers are in Tamil and English) is the outcome of the seminar conducted in connection with the inauguration of the Government Museum, Virudhunagar, held at the Museum Theatre, Government Museum, Chennai on

22.03.2001 and brought out as a publication of Government Museum, Chennai in the year 2001, when I was Commissioner of Museums. I edited it.

It appears to have been popular since copies of the previous edition have been exhausted. The need was felt to bring out this book as a reprint this year to fulfil the demand from scholars and the public.

(Dr. R. Kannan, Ph.D., I.A.S.)

Chennai - 600 008.
14th February 2007.

PROGRAMME OF THE SEMINAR ON "OUR ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE"

Venue: Museum Theatre, Government Museum,
Chennai-600 008.

Date and Time: 22nd March 2001, 9.30 AM to 6.00 PM.

Registration: 9.00 AM to 9.30 AM.

Inauguration: 9.30 to 10.00 AM

Invocation :

Welcome Address: **Dr. V. Jeyaraj,**
Curator, Chemical Conservation an
Research Laboratory

Inaugural Address and Release of Books
Thiru. **S. Ramakrishnan**, I.A.S.,
Secretary,
Tamil Development-Culture and
Endowments Department,
Secretariat, Fort St. George,
Chennai-600 009.

Books to be Released:

1. Iconography of the Jain Images in the Government Museum, Chennai

   Dr. R. Kannan, IAS &
   Thiru. K. Lakshminarayanan

2. Manual for Disaster Management in Museums (Both in Tamil and English)
   Dr. R. Kannan, IAS.

3. Nayak Sculptures in Virudhunagar District
   K. Lakshiminarayanan
4. Proceedings of the Seminar on "Our Role in The Protection of Cultural Heritage"

Key Note Address: Dr. **R. Kannan,** Ph.D., IAS,
Commissioner of Museums

Vote of Thanks: Thiru **J. R. Asokan,**
Curator for Design and Display.

I Session 10.00 - 11.30 AM

GOVERNMENT MUSEUM, VIRUDHUNAGAR AND ITS ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE

Chairperson:

Thiru. **K.T. Narasimhan**, Superintending Archaeologist, ASI, Chennai-9.

Raporteur:

Thiru. **P. Sam Sathiaraj**, Curator i/c, Government Museum, Virudhunagar

1. District Museums - What for?
   - Thiru. **N. Harinarayana**, Retired Director of Museums, Chennai - 600 008.

2. Cultural Properties Worth Preserving in Virudhunagar District - Sippipparai and Rajapalayam Dog Varieties
   - Thiru. **Guru. Arumugham**, Salem- 636 006.

3. Copper-Plate grants from Virudhunagar District and the Temple at Thiruchendur.
   - Thiru. **S. Krishnamurthy**, Archaeological Officer, Chidambaram -608 501.

4. Educational Activities through District Museums
   - Thiru. **J.R. Asokan**, Curator, Government Museum, Chennai - 600 008.

5. Srivilliputtur Bronzes in the Collection of Virudhunagar Museum
   - Thiru. **P. Sam Sathiaraj**, Curator, Government Musuem, Madurai - 625 020.

6. Government Museum, Virudhunagar-Panorama of Art and Culture
   - Thirumathi. **S. Krishnammal**, Curator, Ramanathapuram.

7. Service Rendered by Museums to the Foreign Tourists
   - Thiru. **N. Sundararajan**, Curator, Government Museum, Cuddalore - 607 001.

Tea: 11.30 - 11.45 AM

II Session 11.45 - 1.15 PM

ART AND CULTURAL HERITAGE AND REGISTRATION OF OBJECTS AND BUILDINGS

Chairperson:

Thiru. **A. Abdul Majeed**, Director of Archaelogy,
Chennai - 600 113.

Raporteur:

Thiru. **M. Gandhi**, Curator, Government Museum,
Vellore - 638004.

1. Portrait Sculptures in Virudhunagar District
   - Thiru. **K. Lakshminarayanan**, Curator, Government Museum, Chennai - 600 008.
2. A Survey of Global Legislative Measures on Art, Cultural and Natural Heritage
   - Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Chemical Conservation and Research Laboratory, Government Museum, Chennai - 600 008.
3. Computerised Documentation of Museum Objects
   - Thiru. **J.R. Asokan**, Curator, Design and Display Section, Government Museum, Chennai - 600 008.
4. Contribution of Tribals of The Niligris in the Preservation of Art and Cultural Heritage.
   - Dr. **C. Maheswaran**, Curator, Government Museum, Coimbatore - 641 010
5. Repatriation-Return of Antiquities
   - Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Chemical Conservation and Research Laboratory, Government Museum, Chennai - 600 008.
6. Painting -The Art Patronised by Temples
   - Thiru. **G. Karunanidhi**, Curator, Government Museum, Thiruvarur- 610 002.

III Session 2.00 - 3.30 PM

ILLEGAL TRAFFIC IN ART AND CULTURAL HERITAGE AND THEIR CONTROL MEASURES

Chairperson:
Dr. **V.N. Srinivasa Desikan,**
Retired Assistant Director of Museums, Chennai - 600 008.

Raporteur:
Dr. **C. Maheswaran**, Curator, Government Museum,
Coimbatore

1. Prevention of Illegal Traffic in Intellectual Property Especially Cultural Properties
   - Dr. **R. Kannan**, I.A.S. Commissioner of Museums, Government Museum, Chennai - 600 008.

2. Faking and Authentication
   - Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Chemical Conservation and Research Laboratory, Government Museum, Chennai - 600 008.

3. Treasure-trove Problems
   - Thiru. **R. Balasubramanian**, Curator for Archaeology, Government Museum, Chennai - 600 008.

4. Drawbacks in the Protection of Art and Cultural Heritage
   - Thiru **A. Periasamy**, Curator, Government Museum, Pazhani-624 601.

5. Methods of Preservation of Art and Cultural Heritage
   - Thiru. **C. Pakkirisamy**, Curator, Government Museum, Sivaganga- 630 561.
6. Prevention of Illegal Traffic in Art and Cultural Heritage Objects.
   - **Dr. V.N. Srinivasa Desikan**, Retd. Asst. Director of Museums, Chennai - 600 008.

IV Session 3.45 - 5.00 PM

PROTECTION OF ART AND CULTURAL HERITAGE-WHOSE RESPONSIBILITY?

Chairperson:
Thiru. **N. Harinarayana,**
Retired Director of Museums, Chennai - 600 008.

Raporteur:
Thiru. **N. Sundararajan**, Curator, Government Museum,
Cuddalore - 607 001.

1. Providing for the Safety and Security of Museums
- Prof. **K. Dawn Stanley**, Head of the Department of History, and **Ms. Maneka Rorquez**, Department of History, Madras Christian College, Tambaram, Chennai - 600 059.

2. The Role of Students in the Protection of Art and Cultural Heritage
- Dr. **S. Subbhulakshmi**, and Dr. **R. Manimozhi**, Readers in History, Ethiraj College, Chennai - 600 106.

3. The Role of the Public in the Protection of Historical Monuments
- Thiru. **G. Thirumurthi**, Assistant Archaeologist, Archaeological Survey of India, Chennai - 600 009.

4. Treasures of Art and Non-life Insurance
- Thiru. **R. Manokaran**, Manager, New India Assurance Company, Chennai - 600 002.

5. The Role of the Public in the Protection of Art and Cultural Heritage
- Thiru. **M. Gandhi**, Curator, Governnment Museum, Vellore - 638 004

6. Conservation of Cultural Property
- Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Chemical Conservation and Research Laboratory, Government Museum, Chennai - 600 008.

Panel Discussion: 5.00 - 5.30 PM

Panelists:

1. Thiru. **P.R. Srinivasan**, Retired Director of Epigraphy, ASI, Mysore @ Chennai - 600 040.
2. Prof. **P. Shanmugam**, Head of the Department of Ancient History and Archaeology, University of Madras, Chennai - 600 005.
3. Prof. **K. Dawn Stanley**, Head of the Department of History, Madras Christian College, Tambaram, Chennai - 600 059.
4. Dr. **N. Sankaranarayana**, Retired Curator, Government Museum, Chennai - 600 008.

Valedictory Function 5.30 - 6.00 PM

Welcome Address:

Dr. V. Jeyaraj,
Curator, Chemical Conservation and Research Laboratory

Concluding Remarks and Recommendations

Dr. R. Kannan, Ph.D., IAS,
Commissioner of Museums

Valedictory Address by

Thiru. Nanchil Kumaran, I.P.S.
Inspector General of Police (Economic Offences),
Chennai - 600 002

Vote of Thanks:

Thiru. R. Balasubramanian,
Curator for Archaeology

National Anthem

CONTENTS

1. Keynote Address — Dr. R. Kannan, Ph.D., IAS — 1

2. The District Museums - What for? — N. Harinaryana — 9

3. விருதுநகர் மாவட்டத்தில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய மரபுச் செல்வங்கள் - சிப்பிப்பாறை, இராசபாளையம் நாய் இனங்கள் — சிப்பிப்பாறை அ.குரு. ஆறுமுகம் — 16

4. விருதுநகர் மாவட்டச் செப்பேடுகளும் திருச்செந்தூர் கோயிலும் — எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி — 20

5. மாவட்ட அருங்காட்சியகம் வழி கல்விப் பணி — ஜா.ரா. அசோகன் — 29

6. Srivilliputtur Bronzes in the Collection of Virudhunagar Museum — P. Sam Sathiaraj — 36

7. அரசு அருங்காட்சியகம், விருதுநகர் - மாவட்டத்தின் பலகணி — சே. கிருஷ்ணம்மாள் — 41

8. பன்னாட்டு பயணிகளுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு — ந. சுந்தரராஜன் — 48

9. Portrait Sculptures in Virudhunagar District — K. Lakshminarayanan 56

10. A Survey of Global Legislative Measures on Art, Cultural and Natural Heritage — Dr. V. Jeyaraj 59

11. Computerised Documentation of Museum Objects — J.R. Asokan 68

12. Contribution of Tribal Nilgiris in the Preservation of Our Art and Cultural Heritage — Dr. C. Maheswaran 74

13. Repatriation - Return of Antiquities — Dr. V. Jeyaraj 80

14. கலை-பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் கோவில் வளர்த்த கலைகள் - ஓவியம் — கு. கருணாநிதி 83

15. Prevention of Illegal Traffic in Intellectual Property especially Cultural Property — Dr. R. Kannan, Ph.D., IAS 91

16. Faking and Authentication — Dr. V. Jeyaraj 96

17. Treasure-trove Problems — R. Balasubramanian 100

18. கலை-பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் உள்ள குறைபாடுகளும் அவற்றைக் காப்பதில் சமுதாயத்தின் பங்கும் — அ. பெரியசாமி 103

19. கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்களின் பாதுகாப்பு நெறிமுறைகள் — தி. பக்கிரிசாமி 108

20. Prevention of Illegal Traffic in Art and Cultural Heritage Objects — Dr. V.N. Srinivasa Desikan 119

21. Providing for Safety and Security in the Museum - An Overview — Prof. K. Dawn Stanley & Ms. Menaka Rotrigues 129

22. The Responsibility of Students and Tourists in Preserving the Art and Mounments of India — Dr. Mrs. S. Subbalakshmi & Dr. Mrs. V. Manimozhi 135

23. தொல்புரையிடங்களைப் பாதுகாப்பதில் பொது மக்கள் பங்கு — ஜி. திருமூர்த்தி 140

24. Treasures of Art and Non-Life Insurance — R. Manokaran 147

25. கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் பொதுமக்களின் பங்கு — ம. காந்தி 154

26. Conservation of Cultural Property — Dr. V. Jeyaraj 159

27. Concluding Remarks — Dr. R. Kannan, Ph.D., IAS 172

28. Valedictory Address — G. Nanchil Kumaran, IPS. 180

Keynote Address for the Seminar On "Our Role In Protecting Cultural Heritage" delivered by Dr.R. Kannan, Ph.D., I.A.S., Commissioner Of Museums on 22-3-2001 at the Museum Theatre, Government Museum, Chennai.

India being an ancient country has rich art treasures and heritage monuments. No other country in the world has such a rich cultural heritage. However, our ability to appreciate and protect is not commensurate with the richness of our heritage. There are many laws to protect our cultural and artistic heritage, but their awareness even among the literate population is not high.

The UNESCO Conference of 1970 considered cultural property as property which on religious or secular grounds, is specifically designated by each State as being of importance for archaeology, prehistory, literature, art or science. Cultural property shall be taken to mean items, which are the expression and testimony of human creation and of the evolution of nature, which in the opinion of the competent bodies in individual countries are, or may be, of historical artistic, scientific or technical value and interest, including items such as zoological, botanical and geological specimens; archaeological objects; objects and documentation of ethnological interest; works of fine art and of the applied arts; literary, musical, photographic and cinematographic works; archives and documents. After the World Trade Organisation came into being in 2000 AD, intangible items like logos, trademarks etc. must be included.

Cultural heritage is under the custody of many types of bodies. Archaeology departments excavate and expose buried objects; protect monuments and the remnants of the past culture. The Archaeological Survey of India is protecting the innumerable national monuments in our country and preserves them for posterity. It also controls the export of movable cultural property out of the country. Similarly, the State Department of Archaeology is involved in the protection of State Monuments in Tamil Nadu, carrying out excavation in its jurisdiction, preserving the movable cultural heritage such as sculptures, bronzes, coins, terracotta objects, wall paintings etc. Museums are treasure houses, where thousands of antiquities are preserved for posterity. They also serve to display these for the lay public and scholars. Many private museums are also functioning in our country. Without them much knowledge would lie dormant.

The Department of Museums, Government of Tamilnadu has so far established 20 museums in the State. The Government Museum, Virudhunagar is the latest one. This seminar is being conducted as part of the inauguration ceremonies.

There are many ways in which museums acquire objects such as excavation, field collection, purchase, bequest, transfer, loan, confiscation, gift etc. Whatever may be the method of their collection, the collected objects should be protected. The collection should be properly documented. This documentation should be done on modern lines using digital methods. The Government of India is now very keen on the registration of the art treasures in museums and to prepare the National Register of Antiquities.

Conservation methods are practised to protect the artefacts in Museums from both natural and artificial dangers. Suitable environments are created to house objects so as to ensure their long-term preservation. New methods of conservation are constantly being invented.

reasure-trove objects found under the ground are recovered under he Treasure-trove Act of 1878 and handed over to the museums. Recently, a trend has started in which bronzes and valuable sculptures recovered are kept in the village itself by local potentates, who whip up local sentiment and create law and order problems when recovery is attempted. After a year or two when local interest has died down such artefacts are found to be missing or replaced with fake duplicates. They end up on the illegal art market. They brings a good fortune to the persons involved in such traffic. This is a disturbing trend, which has to be countered by heavy deterrent punishment of the offenders.
To prevent such theft of art, there are many ways of finger printing the antiquities, so that the finger printed objects' could be authenticated when they are substituted or retrieved. A register of such idols in villages must be maintained and an annual check has to be made. The Government Museum, Chennai did a pioneering project in the authentication of objects and at present, a joint project is on for the finger printing of bronze icons in collaboration with the Indira Gandhi Centre for Atomic Research, Kalpakkam. This will be extended to the temples also in the near future. This will prevent the recurrence of a situation, which occurred in the past when the ownership of the stolen Sivapuram Nataraja bronze had to be proved with great difficulty by referring to the dimensions mentioned in the Agama Sastras governing the building of temples and their bearing a definite relationship to the idols in the temples. The Government Museum, Chennai has innovatively thought of making the holograms of the rare bronzes. The holograms will be displayed instead of the rare bronzes.

In the event of any theft or loss of the antiquities either from museums or from any other place, the police have a hard task to find them out and put them back in their proper place. There are ample cases, in which the police has confiscated hundreds of antiquities from the idol lifters and they are in the custody of museums. The return of the Pathur Nataraja is one of the finest examples of the skill of the police in bringing back our priceless art heritage with the help of the archaeologists of Tamil Nadu. Latest surveillance and alarm equipment are needed to prevent and detect theft immediately.

Faking is yet another menace, which has assumed major dimensions. Antique dealers in the State play a major role in the antiquities market. There is s a big question whether any law in the country controls them? It is very difficult to say what happens to the stolen objects from temples, museums, monuments etc. Fakes play a big role in misguiding the archaeologists, museologists, art historians, etc. But the museum scientists, especially the conservation scientists have procedures to differentiate the fake from the original.

Transport of artefacts to international exhibitions is risky. Insurance facilities by covering the risk of transport of antiquities are needed. Even for the artefacts in the museum insurance cover has to be thought of.
After the World Trade Organisation has come into being it is important that the sculptures, paintings etc. are registered. Otherwise, like the neem was patented in USA, the Nataraja, which is the logo of the Government Museum, Chennai and National Museum, New Delhi may be copyrighted and registered in some other country. The field of intangible property rights has great significance for this reason.

Museums are preparing disaster management plans to safeguard their own collections. Modern equipment to safeguard the collections is available. Training is provided to the new recruits and experienced staff, so that safeguarding the objects is effectively carried out.

Repatriation of objects taken out of the country during the colonial period and those stolen present different types of problems. The objects have to be brought back to the countries of their origin for the people taken from a country whose forbears created them to

Otherwise, like the neem was patented in USA, the Nataraja, which is the logo of the Government Museum, Chennai and National Museum, New Delhi may be copyrighted and registered in some other country. The field of intangible property rights has great significance for this reason.

Museums are preparing disaster management plans to safeguard their own collections. Modern equipment to safeguard the collections is available. Training is provided to the new recruits and experienced staff, so that safeguarding the objects is effectively carried out.

Repatriation of objects taken out of the country during the colonial period and those stolen present different types of problems. The objects have to be brought back to the countries of their origin for the people taken from a country whose forbears created them to enjoy and appreciate them.

Now there is no common platform to discuss the issues of the protection of cultural property. Every body is in a state of dilemma without knowing their jurisdiction and who should initiate action on an issue etc. This seminar has been organised to debate these important issues and make suggestions. Reputed scholars and leading professionals have been invited to participate. The suggestions that would emerge from their deliberations will be a valuable document for policy planners and implementers both in Government and in the private sector. Let us freely discuss our problems and come to creative and constructive conclusions to protect our cultural heritage.

SESSION I

GOVERNMENT MUSEUM VIRUDHUNAGAR AND ITS ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE

THE DISTRICT MUSEUMS - WHAT FOR?

N. Harinarayana

Formerly Director of Museums, Chennai - 600 008.

This seminar is being held on the occasion of the opening of the twentieth District Museum at Virudhunagar. The first session is devoted to the district museum itself and provides an opportunity for a bit of introspection, a bit of recapitulation of the need for a museum in each district from the experience of all these twenty-two years since the district museum movement began.

It will be helpful to recall a bit of the history of the present movement for the establishment of district museums. I don't exactly remember how the idea of writing to the Government about a proposal for the establishment of a museum in each district came about. But the draft for it emanated from the Chemical Conservation Laboratory on 9th July, 1976 and was prepared by me and put to then Director, Dr. S.T. Satyamurti. It was a well-reasoned plea for setting up a museum at each district headquarters. A district museum would open up to the people of the district "the educational possibilities of a modern museum".

It was sometime before the Government approved the proposal for a museum in each district in principle in their letter (6th October, 1976) to the Director of Musuems. The operative part of the Government order was taken from the proposal sent to the Government. It states succinctly the general purpose and rationale of a district museum as follows: "The district museum must be an epitome of the history, art, culture and natural history of the area covered by the district. It must be a multi-purpose museum so that under one roof a visitor can form an idea of the district in all its varied aspects".

Before proceeding further, it must be stated that though the Pudukkottai Museum was taken over in 1948 by the Madras Museum, it functioned as a museum on its own and not as a district museum till the recent movement. The actual event which precipitated the district museum movement was the request from the Collector of Salem to take over the district museum set up at Salem by the Collectorate with finance from the District Welfare Fund. The Collector who initiated the museum at Salem was Mr. A.M. Swaminathan, I.A.S. He got loose sculptures collected from the various parts of the district, gathered them at Salem, rented two buildings in an important area of the town, arranged objects in them with the help of a teacher who had shown interest in making collections of coins, and asked that teacher, Mr. Venkataraman, to be in charge of the museum and opened it to the public.

From that time, the concept caught on, and proposals were regularly sent to the Government for opening district museums in districts one by one and accepted by the Government so that we have now come to the twentieth district museum at Virudhunagar inaugurated a few days back (10th March 2001).

Let us be frank about it. The idea of the district museum is not all that new. Even in the early years of the establishment of the Madras Museum, provincial museums were established in six places. The reason given for their establishment was that they would act as feeders to the Central Museum at Madras. There was some sceptism about this, but Balfour, the first Officer-in-charge of the Madras Musuem, went ahead with the establishment of the museums at Bellary, Coimbatore, Cuddalore, Mangalore, Ootacamund and Rajamundry. They functioned for a while; reports about their functioning were published in the Administration Report at Madras Museum, but shortly they folded up one by one. Only the museum at Rajamundry survived till 1875.

Now the district museums are being opened in a milieu of a heightened awareness of cultural and artistic heritage. In the 1850's there was not this popular perception prevalent at present that objects of our cultural and art heritage have a certain uniqueness of their own which makes it imperative that they are taken care of and preserved. The present awareness is a world-wide phenomenon and it is slowly influencing larger and larger segments of society. This increasing awareness demands that more and more means may be found for preserving artistic and cultural objects.

The district museum is one such means. It is meant to provide in the district an institution which is accessible to the public and to which the public may turn for overcoming some problems connected with art and culture. The museums fill this role admirably. By its very definition, a musuem is a place for collecting objects and preserving them.

It is this simple principle that is at the back of th idea of the district museum. One of the fallouts of the present heightened awareness of our heritage is a certain commerce in them, a certain tendency to appropriate objects of art and antiquity for personal use and satifaction and gain. A neccesity has also sprung up for securing them from the hands of persons dealing with them commercially and going to the extent of unscrupulous means to enrich themselves through them. All these pieces of legislation which have been framed in recent times for safeguarding art objects have been necissitated by this new ethos. But legislation alone may not be enough to contain the commerce in antiquities and works of art. There is a necessity for a place where they can be safely kept and then studied and displayed. The place should be near enough for people to secure these loose scultpures, family heirlooms which are being dispersed and articles of traditional design which are being thrown out of vogue by modern articles of fancy. The district museum is intended to be that place.

The district is the administrative unit which the Revenue Department has carved up. It is constituted not only on considerations of revenue collection but also on local factors of identity. In course of time, the people in the district develop a local consciousness, a pride in local practices, institutions and monuments. It is this feeling of local pride that the district museum wants to use for building its collection, for studying local history, legends and folklore, for gathering even those fading arts that are locally produced and used such as folk songs, folk dances and folk tales. The district museum has thus got a rich *repertoire* of jobs to do for objects are not only to be collected and stored but time and again their use demonstrated, their function explained, their production encouraged as in the case of local drafts.

Another function envisaged for the district museum is to do its bit for the proper working of the Treasure-trove Act of 1878. This Act is one of the mainstrays for the protection and proper care of the objects dug up as treasure-troves. According to the Act, the chief repository for all the treasure-trove objects is the Government Museum, at Madras. But the collector of a District has discretion vested in him to allot the objects as he thinks fit, power which was used amply to build up the collections of the Tanjore Art Gallery. But the spirit of the Act was that they should go to a centre place where they could be taken care of and where facilities could be provided for this and that was the Government Museum, Madras.

But in recent times, the working of the Act required some toning up and the district museum is expected to provide that much-needed facility. In several instances, the district authorities have turned to the district museum for the facility of identifying objects which had been found.

This is an onerous job. The other equally onerous job is to generate awareness of heritage among the people of the district. It is quite a tricky assignment - awareness is not generated instantly - it takes time and patience, but once generated, it will take care of the heritage - cultural and artistic - that is present in the district. Sometimes such awareness may create difficult situations: people from outlying areas of the district want some object or structure in their area cleaned and conserved at once and they get disappointed if told that it takes time.

That is why, once started, the district museum should be able to tackle these situations. At present, a Curator is in charge of the district museum and he is given a range of staff which would be sufficient if all of them function well and devotedly of them.

The district museum Curator's job is a fine one. The museum is one institution where at the Curator's level there is enough discretion given to carry on work pertaining to the collections of the musuem. A French book on museology says that Curator is a jack of all trades and master of one. Administration, art, history, natural science, environment, display, education - all come within the purview of the district museurn Curator and he should develop a fair acquaintance with all of them. Then he can pick up one field where he can specialise and develop his expertise. A vein of research ability should run through this. If you study the publications of the Madras Museum, especially the catalogues of various sections, you could find that behind that routine nomenclature, those catalogues are not just lists of objects in the collection but are all rich source material for research.

Unless the Curator develops this side of his work, the Museum cannot go forward. At least a research paper or two is to be publised by the Curator every year as desirable evidence of good work. Each museum collection gives exceptional scope for such publication.

So we can see that a district museum can fulfil many functions. From any experience of the few that started functioning in my time, they can have quite a quick impact on the local people, can generate local enthusiasm. In the early 1980's, seminars and workshops were held under the auspices of the Salem Museum. An awareness of contemporary art was created locally by the Madurai Museum through its organisation of exhibition of the works of local artists from Madurai and places around it. Reports have it that subsequent to the initial exhibitions of contemporary art and in the Madurai Museum, a commercial art gallery sprang up in the City, so much was the interest generated in modern art by the exhibition in a Museum.

Similarly the Erode and the Vellore Museums had organised exhibitions and seminars. There are but a few of the many instances in which the distict museum fulfilled what was expected of it - promote the collection of objects of cultural or artistic merit and be a centre for the receipt of such objects from whosoever wants to safeguard precious heritage; spread awareness of art and nature among the people of the district.

The district museums offer the young Curators who are placed in charge of them a rare opportunity to show initiative and drive and studiousness and industry in collecting objects falling within the purview of the museum's objective from various places, studying them, documenting them, putting them on display. Once the district museum is organised and inaugurated under the guidance of the Madras Museum, it is the Curator's lookout to start the work of acquisition of objects, of study of the district's personality of identification of the objects, their documentation and display. The Curator must make himself equal to the task and publish one or two paper based on his experience in the Museum in learned journals of standing. These papers are indicative of the ability of the Curator to do good work and put it across to others cogently and with understanding. Even in the initial appointment of the Curator for a district museum hereafter, a post-graduate degree and three or four published papers in established journals in subjects related to the museum may be insisted upon so that only the hard working and dedicated head of a district museum will find a place.

Finance may not be easy to come by in a district museum. But the people in a district may be more accessible to a good idea, may be more amenable to encouragement of their interest in art and nature. The people of the district may be drawn into taking interest in the activities of the museum and extending voluntary help in preserving cultural heritage. It is here that the Curator of the district museum can show initiation and can set an example of dedicated work. At the same time, he can increase his knowledge of whichever discipline fascinates him. The district museum offers him a rare opportunity for enhancing his personality as he enhances the image of the museum.

References:

1. Harinarayana, N., Setting up a District Museum: An experience as a Model, Journal of Indian Museums, Vol. XXXVIII, Delhi, 1982, pp 111-117.

2. G.O. Ms. 2213, Education Department, dated 12th December, 1978.

3. Government Letter No. 83273/S1/76-6 dated 6-10-1976.

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய மரபுச் செல்வங்கள் - சிப்பிப்பாறை, இராசபாளையம் நாய் இனங்கள்

சிப்பிப்பாறை **அ.குரு. ஆறுமுகம்,**
'செங்கதிர் இல்லம்' 1/361, திருமூலர் வீதி, அழகாபுரம்
நகரமலைச்சாலை, சேலம் – 636 016.

1910–ல் உருவாக்கப்பட்ட அன்றைய இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் மேற்குப் பகுதியே இன்றைய விருதுநகர் மாவட்டம். பல்வேறு சமூக, அரசியல் காரணங்களால் பின் தள்ளப்பட்டு, காமராசர் மாவட்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டு, தென்மாவட்டங்களில் ஏற்பட்ட சாதிப் பூசல்களையடுத்து விருதுநகர் மாவட்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டது.

60 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வூர் விருதுப்பட்டி என்றே வழங்கப்பட்டது. இவ்வூர் சிறிய நகர் என்றாலும் வணிகர் நகர் என்றே பெயர் பெற்றது. 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த “மக்களைப் பெற்ற மகராசி” என்ற திரைப்படத்தில் வரும் “மணப்பாறை மாடுகட்டி” என்ற பாடலின் கடைசியில் “பொதியஏத்தி வண்டியிலே பொள்ளாச்சி சந்தையிலே விருதுநகர் வியாபாரிக்கு வித்துப் போட்டு பணத்தை எண்ணு சின்னக் கண்ணு” என்ற வரிகள் இவ்வூரின் சிறப்பை விளக்கும்.

இம்மாவட்டத்தின் “சாத்தூர் மிளகாய், நென்மேனி வெள்ளரிக்காய், இந்தியாவின் குட்டி ஜப்பான் என்று அழைக்கப்படும் சிவகாசியின் பட்டாசுத் தொழிற்சாலைகள் கணினி வண்ண அச்சகங்கள், இராசபாளையம் மருந்துப் பஞ்சுகள், திருவில்லிப்புத்தூர் ஆண்டாள் கோயில், அருப்புக்கோட்டை திருச்சுழி சிவன் கோயில்கள் புகழ்பெற்றவை. திருச்சுழியே திருவண்ணாமலை இரமணமகரிஷியின் பிறப்பிடம்.

திரு. பி. குமாரசாமி இராசா, பெருந்தலைவர் காமராசர் ஆகிய இரண்டு முதல்வர்களைத் தந்தது இம்மாவட்டம்.

வானம் பார்த்த கரிசக் காடே இந்நிலப்பகுதி–பெரும்பாலும் வறட்சியைக் காணும் பகுதி. பெரிய ஆறுகள் என்று எதுவும் இல்லை. வைப்பாறு, அர்ச்சுனா என்ற இருகாட்டாறுகளே பெரியவை. கேரளாவில் உள்ள பம்பையாறு, அச்சன் கோவிலாறு உபரி நீரை வைப்பாறில் விட்டால் 4 இலட்சம் ஏக்கர்கள் பாசன வசதி பெறும் என்று கடந்த அரை நூற்றாண்டாகப் பேசப்பட்டுவருகிறது. இது செயலுக்கு வந்தால் எங்கள் தாகமும் தீரும், வளமும் கொழிக்கும். அந்நாளை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கிறோம்.

இம்மாவட்டத்தில் சிவகாசி, சங்கரன் கோயில் சாலையில் உள்ள 'செவல்பட்டி, என்ற ஊரின் மேற்கே உள்ள குன்றில் கி.பி. 9–ம் நூற்றாண்டில் செதுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு குடவறைக் கோயில் உள்ளது. அதில் உள்ள சிவனின் சிலை காண்போரைக் கவர்ந்திழுக்கும். இது பாதுகாக்கப்படவேண்டிய கருவூலம்.

அம்மை நோய்க்கு எப்படி மாரியம்மனுக்கு நேர்த்திக் கடன் செலுத்துகிறார்களோ, அதே போன்று காய்ச்சல் போக "காய்ச்சல்க்கார" அம்மனுக்கு நேர்த்திக் கடன் செலுத்துவது உண்டு. இக்கோயில் சிவகாசியில் உள்ளது.

சாம்பல்நிற அணில்களுக்கென்று இந்தியாவில் உள்ள ஒரேயொரு புகலிடம் திருவில்லிப்புத்தூர் ஆகும். இது திருவில்லிப்புத்தூர் செண்பகச் சோலையை அடுத்துள்ள மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் "காங்கேயம் காளைகள்" புகழ்பெற்றவை. அதே போன்று இம்மாவட்டத்தில் உள்ள இரு நாய் இனங்கள் புகழ் பெற்றவை. இவை வேட்டை நாய்கள் என அறியப்பட்டவை. இவை சிப்பிப்பாறை மற்றும் இராசபாளையம் இனங்களாகும். இவ்வினங்களின் வரலாறு சரியாக இன்னும் அறியப்படவில்லை. இராசபாளையம்

இனத்தைத் தெரிந்த அளவு சிப்பிப்பாறை இனத்தை பலர் அறிந்திருக்கவில்லை. காரணம் இராசபாளையம் இராசாக்களால் பெயர் பெற்றது. சிப்பிப்பாறையோ ஓர் சிற்றூர். இது இராசபாளையத்தின் தென்கிழக்கே 40 கி.மீ. தொலைவில் கோவில்பட்டி செல்லும் வழியில் உள்ள ஓர் ஊராட்சியாகும். இவ்வூர் நாய் சிறந்த வேட்டை நாய். தன்னை வளர்ப்பவரைத் தவிர மற்றவரை பக்கத்தில் அண்டவிடாது, சிறந்த மோப்ப நாயுங்கூட. எனவே இதை காவல் துறையில் பயன்படுத்தலாம் என 1969 பிப்ரவரியில் வெளிவந்த "இல்லஸ்ட்ரேட்டடுவீக்லியில்" இந்திய நாய்கள் என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வேறு எந்த இந்திய நாய்க்கும் இச்சிறப்பு இல்லை.

1974 சூன் மாதம் தினமணிச் சுடரில் வெளிவந்த "நாய்கள்" பற்றிய கட்டுரையில் சிப்பிப்பாறை இனம், காவல் துறையில் மோப்ப நாயாக பயன்படுத்தப்பட உள்ளது என்ற குறிப்பு காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று வரை அதைப்பற்றிய சரியான தகவல் இல்லை.

1990களில் தினமணிக் கதிரில் வெளிவந்த நாய்கள் பற்றிய கட்டுரையில் சில தவறான தகவல்கள் காணப்பட்டன. அதற்கு மறுப்பு எழுதும்போது சிப்பிப்பாறை ஒரு சிற்றூர். மனிதர்களுக்கே உணவு சரியாகக் கிடைக்காதபோது, இவ்வரிய நாய்களை எப்படிக் காப்பது எனவும், அரசோ அல்லது தொண்டு அமைப்போ அழிவின் விளிம்பில் இருக்கும் நாய் இனத்தைக் காக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதற்கு செவி சாய்ப்பதுபோல தமிழ்நாடு அரசின் 1998ம் ஆண்டு வரவு செலவுத்திட்டத்தின் போது கால் நடைத்துறை அமைச்சர் "சிப்பிப்பாறை நாய் இனம்" சைதாப்பேட்டை அரசு கால் நடை வளாகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது என்று சட்டமன்றத்தில் கூறினார்.

1999–ம் ஆண்டில் திருவில்லிபுத்தூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. தாமரைக்கனி சட்டசபை விவாதத்தில் "சிப்பிப்பாறை நாய் இனம்" போன்று இராசபாளையம் நாய் இனத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்றார். இராசபாளையத்தில் நாய் வளர்ப்போர் கூட்டுறவுச் சங்கம்

உள்ளதாக 4 ஆண்டுக்கு முன் தினமணிக் கதிரில் ஒரு கட்டுரை வெளியானது. இதிலிருந்து “இந்நாய்” இனங்களின் பெருமையை அறிகிறோம்.

தற்போது உலகளவில் “**தற்சார்பு**” விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு வருகிறது. உள்ளூர் வரலாற்றையும், மரபுச் செல்வங்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்கிற போக்கு பரவலாகக் காணப்படுகிறது. உலகின் எம்முலையில் மரபுச் சின்னங்கள் அழிக்கப்பட்டாலும் அதற்கு எதிர்ப்புக் குரல்கள் நானிலத்தின் நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் வருகின்றன. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆப்கானிசுத்தானில் “பாமியான் மலை” பெரிய புத்தர் சிலைகளைக் காக்க எடுத்த நடவடிக்கைகளே. வரலாற்றையும், அறிவியலையும் நம்பாதவர்கள் அறிவியலால் உண்டான கருவிகளைக் கொண்டே வரலாற்றை அழிக்க முற்படுவர்.

எனவே, தமிழ்நாட்டின் இருபதாவது அருங்காட்சியகமான விருதுநகர் அருங்காட்சியகத்தில் “சிப்பிப்பாறை, இராசபாளையம்” நாய் இனங்களின் படமும், திருவில்லிபுத்தூர்ச் சாம்பல் நிற அணிலின் படமும், செவல்பட்டிக் குடவரைக் கோயிலின் படமும் இடம் பெறவேண்டும். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் வைப்பாற்றில், குண்டாறு எனும் இடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டு தற்போது மதுரை அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள “முதுமக்கள் தாழியை” இங்கு கொணர வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கலைகள் வளர ஆற்றட்டும் அரும் பணிகள் இவ்வருங்காட்சியகம் !

விருதுநகர் மாவட்டச் செப்பேடுகளும் திருச்செந்தூர் கோயிலும்

எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி,
மாவட்டத் தொல்லியல் அலுவலர்,
சிதம்பரம் - 608 001.

'நமது பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் நமது கடமை' என்ற தலைப்பில் அரசு அருங்காட்சியகம் கருத்தரங்கு நடத்துவதுடன் கருத்தரங்கு மலரை வெளியிட திட்டமிட்டச் செயல் போற்றுதலுக்குரியதாகும். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட விருதுநகர் மாவட்டம், மழையின்றி வறண்ட பூமி. எனினும் கலை, வரலாறு, பண்பாட்டில் முதன்மை வாய்ந்த மாவட்டங்களில் ஒன்று எனலாம். இந்த மாவட்டத்தில் அரசு அருங்காட்சியகம் அமைக்கப்பட்டிருப்பது சாலவும் பொருத்தமாகும்.

கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டறிந்து பதிவு செய்வதில் ஈடுபாடு காட்டுவது போல் செப்பேடுகளையும் தொல்லியல் துறை கண்டறிந்து பதிவு செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. திருவாவடுதுறை ஆதினத்தில் 80 செப்பேடுகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமும், மத்திய அரசு கல்வெட்டுத்துறையும், எம் துறையும் இங்குள்ள செப்பேடுகளைப் படியெடுத்துள்ளன; ஆய்வு செய்துள்ளன. 80 செப்பேடுகளில் நான்கு செப்பேடுகள் மட்டும் விருதுநகர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த செப்பேடுகள் ஆகும். இந்நான்கு செப்பேடுகளின் நிழற்படப் பிரதிகளை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கலாம். பல்வேறு சாதி மக்களும் ஒன்று கூடி கோயில் திருப்பணியில் ஈடுபட்டதை விளக்கக் குறிப்பாக எழுதி வைக்கலாம். ஏழாயிரம் பண்ணைச் செப்பேட்டில் வரும் காலக் குறிப்புகளை - தமிழ் எண்களை விளக்கக் குறிப்பில் (Chart) எழுதி வைக்கலாம். சிவகாசி

நாடார் செப்பேட்டினை திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பாதுகாத்து வருவதற்காக தினத்தந்தி நிறுவன அதிபர் டாக்டர். சிவந்தி ஆதித்தன் அவர்கள் 28–9–1997 அன்று ரூபாய் 10,000/- நன்கொடை வழங்கினார்கள்.

விருதுநகர் தற்போது மாவட்டமாக இருப்பினும் தொடக்கத்தில் சாத்தூர் வட்டத்தில் ஓர் ஊராகவே இருந்தது. இவ்வூர் நகர சபையாக விளங்கியது. சாத்தூர் பெயரில் ஒரு செப்பேடும் சாத்தூருடன் நெய்வேலி, வடமலைபுரம் சேர்ந்து மூன்றூர் கொண்ட இரண்டாவது செப்பேடும் சாத்தூர் அருகில் உள்ள ஏழாயிரம் பண்ணை கிராமம் என்ற மூன்றாவது செப்பேடும் சாத்தூர் அருகேயுள்ள சிவகாசி நகர் என்ற நான்காவது செப்பேடும் இக்கட்டுரையில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. நான்கு செப்பேடுகளும் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வெளியிடப்பட்ட செப்பேடுகள் ஆகும். நான்குமே திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுரப் பணிக்கு மகமை அல்லது தானம் வழங்கப்பட்டதை குறிப்பவை. இன்று போன்றே அன்றும் திருச்செந்தூர் முருகர் கோயிலை மக்கள் பெரிதும் போற்றி வழிபட்டுள்ளனர் என்பது செப்பேடுகளின் மூலம் அறியப்படுகிறது. திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பல சாதி மக்களால் மதிக்கப்பட்டதற்கு ஈண்டுள்ள நான்கு செப்பேடுகளும் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். சாதிகள் குறித்து ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் சமுதாயத்தை ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் பண்டைக்கால எண்களை ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் ஈண்டுள்ள செப்பேடுகள் பெரிதும் துணை புரியும். இங்குள்ள நான்கு செப்பேடுகள் குறித்து திருவாவடுதுறை ஆதீனத் திங்களிதழ்களில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். பிறகு திருவாவடுதுறை ஆதீனச் செப்பேடுகள் நூலிலும் இடம் பெறச் செய்துள்ளேன்.

சாத்தூர்ச் செப்பேடு

28–1–1779இல் வெளியிடப்பட்ட இச்செப்பேடு 25 செ.மீ. நீளமும் 16 செ.மீ. அகலமும் கொண்டுள்ளது. முதன் பக்கம் 39 வரிகளும்

பின் பக்கம் 41 வரிகளும் வெட்டப்பட்டுள்ளன. முன்புறம் மயில் உருவமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

சாத்தூர் பகுதியில் பாளையக்காரராக இருந்த இம்முடிவங்காரு சுந்தர பாண்டியன் மகன் ஏறப்பாப்ப நாயக்கர் நான்கு வகையான கிராமங்களுக்கும் மகமை வழங்குமாறு ஆணை பிறப்பித்துள்ளார். பெரும்பற்று கிராமம், சிறுதெட்டுத் கிராமம், உம்பள கிராமம், சீவிதக் கிராமம் அந்நான்காகும். பெரும்பற்றுக் கிராமம் நாடார்கள் மிகுதியாக வாழும் ஊர் எனலாம். பெரும்பற்று வலங்கை உய்யக் கொண்டார் நாடார் என்பது விக்கிரம சிங்கபுரக் கல்வெட்டு மூலம் தெரிய வருகிறது. உம்பளக் கிராமம்—மறவர் கிராமம் போலும். சீவிதக் கிராமம் அனுபோக பாத்தியதை மட்டும் உள்ள ஊர் போலும். சிறுதெட்டு கிராமம் பெரும்பற்று நாடார் அல்லாதவர் வாழும் ஊராக இருக்கலாம். பெரும்பற்று பேரூராகவும் சிறுதெட்டு சிற்றூராகவும் குறிப்பிடலாம். ஒவ்வொரு வீட்டாரும் திருச்செந்தூர் கோயில் திருப்பணிக்கு ஒரு குறுணி நெல் வழங்க வேண்டும். செப்பேடு எழுதிய தாமோதரதாசு நாட்டுக் கணக்கு என்ற பதவியில் இருந்துள்ளார். அய்யம் பெருமாள் மகன் புன்னைவனம் செப்பேட்டில் பொறித்துள்ளார். பட்டயத்தை வெளியிட்ட ஏறபாப்ப நாயக்கர் அதனைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் தம்பிரானாக இருந்த அருணாசலத்திடம் அளித்துள்ளார்.

சாத்தூர், நென்மேனி, வடமலைபுரம் செப்பேடு

சாத்தூர் செப்பேடு போன்றே சாத்தூர், நென்மேனி, வடமலைபுரம் என மூன்று ஊராரும் சேர்ந்து திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுரம் பணிக்கு மகமை வழங்க முடிவெடுத்துள்ளனர். காலம் 2–12–1729 ஆகும். இச்செப்பேட்டில் எந்த பாளையக்காரர் பெயரும் இல்லை. வித்துவ மகா ஜனங்கள், மாகானத்தார், தலத்தார் ஒன்று கூடி தானம் வழங்கியுள்ளனர். 25 செ.மீ. நீளமும் 15.5 செ.மீ.

அகலமும் கொண்ட இச்செப்பேடு முன்பக்கம் 48 வரிகளையும் பின் பக்கம் 59 வரிகளையும் கொண்டுள்ளது. செப்பேட்டின் காலம் குறிப்பிட்ட பின் திருச்செந்தூர் அமைவிடத்தைக் கூறும் போது நவகண்ட பூமியாகிய பாரத கண்டத்தில் பிரிந்த குமரி கண்டத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய பூமியில் பாண்டிய மண்டலத்தில் லீலா வினோதப் பிரியரான மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் எழுந்தருளியிருக்கும் மதுராபுரிக்குத் தென் திசையில் உள்ளதாகக் காண்கிறோம். தற்போது இந்தியாவை பாரதக் கண்டம் என்றும் இந்திய துணைக் கண்டம் என்றும் கூறுகிறோம். ஆயின் 1779ஆம் ஆண்டிலேயே பாரதக் கண்டம் என்ற பெயரைக் காண்கிறோம். குமரிக் கண்டம் பாரதக் கண்டத்தில் பிரிந்த கண்டமாக இருத்தல் காண்கிறோம்.

கோயில் திருப்பணிக்கு வணிகச் சேகரம் என்ற நிட்சேபநதி தீரம் உள்ள வளமான ஊரும் வழங்கப்படுகிறது.

தானம் வழங்க 25 வகையான சாதியார் ஒன்று கூடி முடிவு செய்கின்றனர்.

1. ஆறாறுகாளைப் பிள்ளைமார்
2. முதலிமார்
3. நாயக்கமார்
4. கவரைச் செட்டி
5. ரெட்டியார்
6. தொட்டியர்
7. கொங்கல் தேவமார்
8. கவுண்டமார்
9. சேடர்
10. கைக்கோளர்
11. கம்மாளர் அஞ்சு சாதியார்
12. வாணியர்
13. காவல்காரர்
14. விற்றி வாங்கிசர்
15. தாசியர்
16. பணிக்கமார்
17. தவளக்காரர்
18. குசவர்
19. நாடார்
20. வண்ணார்

21. நாவிதர்
22. செம்மார்
23. பள்ளர்
24. பறையர்
25. சக்கிலியர்

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஆறுகால் படி கொண்ட குறுணி நெல் வழங்க வேண்டும். வர்த்தகம் செய்பவர். மகா சனங்கள், நாட்டாண்மைக்காரர், கணக்குப் பிள்ளைமார், தண்டல்காரர் முன்னின்று வசூலிக்க வேண்டும். திருவாவடுதுறை ஆதீன உத்தரவு பெற்ற முத்திரை மனுடரிடம் வசூலான தொகையை ஒப்படைக்க வேண்டும். செப்பேட்டின் வாசகம் எழுதியவர் பிரசன்னவரதயன் மகன் கிராமக் கணக்கு சீதாராமய்யன் ஆவார். சாத்தூர் மகாசனங்கள் பிராமணர்கள் 8 பேரும் வடமலைபுரம் மகாசனங்கள் 12 பேரும் நென்மேனி மகாசனங்கள் 11 பேரும் ஒப்பம் இட்டுள்ளனர். ஆக 31 பிராமணர் ஒப்பமிட்டுள்ளனர். பிராமணர் அல்லாத 33 பேர் ஒப்பம் இட்டுள்ளனர். பிள்ளைமார், முதலியார், நாயக்கர், ரெட்டி, செட்டி, தேவர், கவுண்டர், கோன் ஆகியோர் ஒப்பமிட்டுள்ளனர். செப்பேட்டினை ஆதீனத்தின் சார்பாகக் குமரவேலுப் பண்டாரம் பெற்றுக் கொண்டார். சாத்தூர் செப்பேடு வெட்டியவரே இச்செப்பேட்டையும் வெட்டியுள்ளார். மேற்கண்ட இரு செப்பேடுகளின் காலத்தில் 14 ஆவது தேசிகர் வேளூர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஆதீனத்தின் தலைவராக இருந்துள்ளார்.

ஏழாயிரம் பண்ணைச் செப்பேடு

சாத்தூர் அருகேயுள்ள ஏழாயிரம் பண்ணை ஒரு ஜமீன் கிராமம் ஆகும். 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ராசேந்திர சிங்கம் குலசேகர ஆண்டு கொண்டார் என்பவர் பாளையக்காரராக இருந்து இப்பகுதியை ஆண்டு வந்துள்ளார். பிற அரசர்களைப் போன்றே இவருக்கும் பெரிய மெய்க்கீர்த்தி இருந்துள்ளது.

உம்பளக் கிராமம், சீவிதக் கிராமம், சிறுபாட்டுக் கிராமம், அமர்க்

கிராமம் என நான்கு வகையான ஊர்களில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் குறுணி நெல் திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுர பணிக்கு வழங்க வேண்டும் என்று பாளையக்காரர் உத்தரவிட்டுள்ளார். சங்கர லிங்கம் என்பவர் லிங்கம் தயாரித்துள்ளார். புன்னைவன ஆசாரி என்பவரே செப்பேட்டை வெட்டியுள்ளார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் தம்பிரான் அருணாசலத் தம்பிரான் என்பவர் செப்பேட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டார். இச்செப்பேட்டில் செந்தில் முருகனின் பல்வேறு நாமங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருச்செந்தூர் 'திரிபுவன மாதேவி சதுர்வேதி மங்கலம்' எனக் குறிக்கப்படுகிறது.

காலத்தின் மிகச் சிறிய கூறு 1/60 வினாடியாகிய தற்பறை தொடங்கி பிரம்ம தேவன் வாழ்நாள் எனப் பல்வேறு ஆண்டுகள் கூறப்படுகின்றன. மனித வாழ்நாள், பிதுரர் வாழ்நாள், தேவர் காலம் எனப் பலருடைய காலங்களும் பல்வேறு யுகங்களும் காண்கிறோம்.

1 சதுர்யுகம் 43,20,000 வருடங்கள் கொண்டது. இது போல் 2000 சதுர் யுகமே பிரமனுடைய ஒரு நாளாகும். பிரம்மா உதைய காலத்தில் சிவத்தியான காலம் தேவ ஆண்டு 47,400 கோடியே 70,64,000 வருஷங்கள் ஆகும். 452–1/2 சதுர் யுகத்திற்கு துவாபாரந்தம் சுத்தினம் 71,440 கோடியே 22,96,627 என்று செப்பேட்டில் காண்கிறோம். மேலும் 9 வகையான அப்தங்கள் இச்செப்பேட்டில் கூறப்படுகின்றன.

வாண்டவார்த்தம்	4381
கணி	4880
விக்கிரமார்த்தம்	1829
போச ராசார்த்தம்	1749
சகாப்தம்	954
ராமதேவார்த்தம்	56
பிரதாபருத்ராத்தம்	491
கிட்டினராயர்த்தம்	250

கிருட்ண தேவராயர் ஆண்டே கிட்டினராயர்த்தம் ஆகும். இது கி.பி. 1529இல் தொடங்குகிறது. பிரதாபருத்ரார்த்தம் கி.பி.1268இல் தொடங்குகிறது. ராமதேவார்த்தம் கி.பி. 1743இல் தொடங்குகிறது. விக்கிரம சகாப்தம் கி.மு. 50இல் தொடங்குகிறது. போசராசார்த்தம் கி.பி.30இல் தொடங்குகிறது. வாண்டவார்த்தம், கனியாண்டுக்குப் பின் ஒரு வருடம் கழித்து தொடங்குகிறது. 3100 எனலாம். கலி 3101 ஆகும். சக ஆண்டு கி.பி. 78 ஆகும். கொல்லம் கி.பி. 825 ஆகும். இச்செப்பேட்டில் இலட்சம் என்பதற்குப் பதில் நூறாயிரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கோடி என்பது எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது நம் முன்னோரின் கணித அறிவுக்கு இச்செப்பேடு சிறந்த சான்றாகும்.

செப்பேட்டில் கண்ட தானத்தை நிறைவேற்றுபவர் சாலோகசாமீப சாரூப சாயுச்சிய பதம் பெறுவர் என்று காண்கிறோம். செப்பேட்டின் காலத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் தலைவராக பதிமூன்றாவது பட்டம் அம்பலவாண தேசிகர் (1770–1789) இருந்துள்ளார். செப்பேட்டில் இடம் பெற்றுள்ள ஏழாயிரம் பண்ணை மிட்டா பிற்காலத்தில் நெல்லை மணியாச்சி ஜமீன்தாருக்குச் சொந்தமாய் விளங்கியது. பின் நீதி மன்றங்களின் ஆணைப்படி 9 கிராமங்களாகப் பங்கு பிரிக்கப்பட்டது. பிரிவினை ஆவதற்கு முன் செல்வல்பட்டி ஜமீன் இதன் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. பிற்காலத்தில் ஆங்கிலேயர் வசமாயிற்று.

சிவகாசிச் செப்பேடு

சிவகாசியில் உள்ள நாடார்களும் பல பட்டைகளும் ஒன்று கூடி கி.பி. 1729 இல் திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுரப் பணிக்கு மகமை வழங்க முடிவெடுத்து அம்மகமையைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் மூலம் தரச்சம்மதித்து செப்பேடு ஒன்றும் ஆதீனத்திடம் அளித்துள்ளனர். இச்செப்பேடு 25.5 செ.மீ. நீளமும் 12.5 செ.மீ. அகலமும் கொண்டுள்ளது. பாம்பினைப் பற்றும் மயில் உருவத்துடன் முதல் பக்கம் 36 வரிகளும் இரண்டாம் பக்கம் 29 வரிகளும்

எழுதப்பட்டுள்ளன. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் சார்பாகத் தம்பிரான் ஒருவர் திருச்செந்தூரில் இருந்து கோபுரத்திருப்பணியைப் புரிந்து வந்துள்ளார். பணி செய்யும் ஊழியருக்குத் திருநீற்றையே இத்தம்பிரான் வழங்கியதாகவும் கூறுவர். இத்தேசி மூர்த்திகள் திருவைகுண்டம் அருகேயுள்ள காந்திஸ்வரத்தில் சமாதியடைந்துள்ளார். அவரை இச்செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. சன்னிதானம் அருமைத்திரு விக்காய்த் திருமுகம் கட்டளையிட்டதற்கிணங்க சிவகாசி நாடார்களும் பல பட்டைகளும் மகமை வழங்க முடிவெடுத்துச் செப்பேடும் அளித்துள்ளார்கள். தலைக்கட்டு ஒன்றுக்கு 1/2 பணம் தரவேண்டும். மேற்படி பணத்தினை நாட்டாண்மைக்காரர், கணக்குப் பிள்ளைமார், முன்னின்று நிலுவை போடாமல் தலத்தார் வாங்கித் திருப்பணி செய்பவரிடம் வழங்க வேண்டும். இத்தர்மம் செய்பவர் இம்மையில் பாக்கியமும் புத்திரப்பேறும் மறுமையில் சொர்க்கமும் பெறுவர். இச்செப்பேடு வாசகம் எழுதியவர் மயிலேறும் பெருமான் ஆவார்.

வேலப்ப நாடார்

அளக நாடார்

சீன பனிக்க நாடார்

ஆதீனமாகி நாடார்

அவன நாடார்

வழுத்தகுடி நாடார்

என ஆறு பேர் ஒப்பம் இட்டுள்ளனர். தானம் தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்த நாடார்கள் (1) அரிய புத்திர நாடார் (2) தம்பி நாடார் (3) கட்டக்குமாரன் சிவமுருக நாடார் (4) கூத்த நாடார் (5) முத்தயன் பெரியன் நாடார் (6) தாளைமுத்து நாடார் ஆகியோர் ஆவார். செப்பேட்டின் காலத்தில் 13 ஆவது குருமகானாக அம்பலவாண தேசிகர் இருந்துள்ளார்.

முடிவுரை

இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட நான்கு செப்பேடுகள் தவிர மேலும் பல விருதுநகர் மாவட்டச் செப்பேடுகள் ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளார்கள். அவைகளின் நகல்களையும் அருங்காட்சியகத்தில் வைக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளலாம். இப்பணிக்கு என்னுடைய உதவியை எப்போதும் செய்யத் தயாராக உள்ளேன் என்பதை அன்புடன் கூறிக் கொள்கிறேன்.

துணை நூல்கள் :

1. திருவாவடுதுறை ஆதீனமும் சிவகாசி நாடார்களும், மெய்கண்டார், பிப்ரவரி 1996, பக்கம் 31.
2. சாத்தூர் செப்பேடு, மெய்கண்டார், ஜூன் 1998, பக்கம் 17.
3. சாத்தூர் நென்மேனி வடமலைபுரம் செப்பேடு, மெய்கண்டார், அக்டோபர் 1998 பக்கம் 37–42, நவம்பர் 1998 பக்கம் 17–20.
4. திருவாவடுதுறை ஆதீன வரலாறு, உண்ணாமலை பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
5. திருவாவடுதுறை ஆதீனச் செப்பேடுகள், உண்ணாமலை பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
6. சான்றோர் குல சமுதாய வரலாற்று ஆவணங்கள், தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் பாதுகாப்பு மையம், சென்னை – பக்கம் 11–12, தொகுப்பு நெல்லை நெடுமாறன்.
7. A.R.E. 1983 A.S.I., Mysore.

மாவட்ட அருங்காட்சியகம் வழி கல்விப் பணி

ஜா.ரா. அசோகன்,
காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், சென்னை-8.

விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் தமிழ்நாடு அரசு அருங்காட்சியகத் துறையின் இருபதாவது மாவட்ட அருங்காட்சியகமாக 10-3-2001 அன்று விருதுநகரில் திறக்கப்பட்டுள்ளது. மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களாகவும், சுற்றுலாத் தலங்களாகவும் மாவட்டங்களில் செயல்படுகின்றன. மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களில் காட்சியமைப்பிற்கான இடவசதி குறைவாக இருப்பினும் அவை கல்விப் பணிகளில் அதிக ஈடுபாடு காண்பித்து பலவகை கல்விப் பணிகளை நடத்துவதன் மூலம் அருங்காட்சியகப் பணி சிறப்பாக நடைபெற ஏதுவாகிறது. எவ்வாறான கல்விப் பணிகள் ஒரு மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தால் நடத்த இயலும் என்று எண்ணத் தோன்றும். அருங்காட்சியகம் என்ற உடனேயே அதில் உள்ள காட்சிப்பொருட்களும் அதன் காட்சியமைப்புமே நம் கண்முன் தோன்றும். காட்சிப்பொருட்களைக் காட்சியில் வைப்பதால் மட்டும் ஒரு அருங்காட்சியகத்தின் பணி நிறைவு பெற்றுவிடும் என்ற கூற இயலாது. எண்ணற்ற பணிகள் பொதுமக்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஒரு அருங்காட்சியகத்தால் செய்ய இயலும். இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு காண்பிக்கப்படும் மக்களின் ஆர்வம் பெருநகரங்களை விட மாவட்டங்களில் அதிகமாகக் காணப்படும். ஆகையால் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களாகச் செயல்பட ஏதுவாகின்றன.

இக்கல்விப் பணியின் முதல்கட்ட நடவடிக்கையாக அருங்காட்சியகத்தில் நமது கலை, பண்பாடு மற்றும் அறிவியல் சார்ந்த செய்திகளை விளக்கும் வகையில் காட்சிப் பொருட்களை வைத்து காட்சியமைப்பு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. இக்காட்சியமைப்பை அல்லது கண்காட்சியைப் பார்வையிட சுற்றுலாக்

கண்ணோட்டத்திலோ அல்லது அறிவியல் கண்ணோட்டத்திலோ பொதுமக்களும், மாணவர்களும் வரக் கூடும்.

உதாரணத்திற்கு தற்பொழுது அமைக்கப்பட்ட விருதுநகர் அருங்காட்சியகத்தில் மாவட்ட விளக்கங்கள், தொல்பொருளியல், நாணயவியல், புவியமைப்பியல், மானிடவியல், விலங்கியல், தாவரவியல், ஓவியக்கலை, வேதியியல் பாதுகாப்பு மற்றும் இதர அறிவியல் சம்பந்தமான செய்திகள் பார்வையாளர்களைக் கவரும் வகையில் காட்சியமைப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கண்காட்சியைப் பார்ப்பதன் மூலம் பார்வையாளர்களுக்கு இக் கருத்துக்கள் சம்பந்தமான செய்திகளை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது.

இவ்வாறு அமைக்கப்படும் கண்காட்சியை மூன்று வகைப்படுத்தலாம்.

1. நிரந்தரக் கண்காட்சி : நீண்ட காலத்திற்கு மாற்றப்படாமல் இருக்கும் வகையில் கண்காட்சி அமைக்கப்பட்டால் அவற்றை நிரந்தரக் கண்காட்சி என்று கூறுகிறோம். பொதுவாக பெரிய அருங்காட்சியகங்களிலேயே இக் கண்காட்சிகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன.

2. தற்காலிகக் கண்காட்சி : அடிக்கடி மாற்றும் கண்ணோட்டத்தில் அமைக்கப்படும் கண்காட்சியைத் தற்காலிகக் கண்காட்சி என்று கூறலாம். பொதுவாக மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் இவ்வகைக் கண்ணோட்டத்திலேயே கண்காட்சிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறிய அருங்காட்சியகங்களாக அமைக்கப்படுவதால் அடிக்கடி காட்சியமைப்பை மாற்றுவதன் மூலம் பொதுமக்கள் தொடர்ந்து அருங்காட்சியகத்தைப் பார்வையிட இது ஒரு தூண்டுகோலாக அமைகிறது.

3. கருத்துக் கண்காட்சி : ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை எடுத்தியம்பும் வகையில் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் கண்காட்சியை

நடத்தலாம். இதற்கென தனியாகக் கண்காட்சிக் கூடம் இருந்தாலோ அல்லது இருக்கும் காட்சியமைப்பை மாற்றியமைத்தோ இக் கண்காட்சியை நடத்தலாம். பொதுமக்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இது ஒரு பயனுள்ள காட்சியமைப்பாக இருக்கும். மாதம் ஒரு முறையோ அல்லது சில மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ தொடர்ந்து இவ்வாறு நடத்தினால் அருங்காட்சியகங்கள் ஒரு அறிவுக் களஞ்சியமாகச் செயல்படும். அருங்காட்சியகக் காட்சிப்பொருட்களும், அவற்றின் காட்சியமைப்பும் முதல் கல்விப் பணியாக இருப்பினும் பொதுவாகக் கல்விப் பணிகள் என்று அருங்காட்சியகத்தில் கூறுவது கீழ்வரும் கல்விப் பணிகளையே குறிக்கும்.

கல்விப்பணிகள் :

ஏற்கெனவே தெரிவித்துள்ளபடி மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறிய காட்சியமைப்பைக் கொண்டிருப்பதால் கீழ்வரும் கல்விப்பணிகளில் அதன் ஈடுபாடு அதிகமாகக் காண்பிக்கப்படுகிறது. பல்வேறு கல்விப்பணிகள் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நடத்தப்படுகின்றன.

சொற்பொழிவுகள் :

மாதாந்திர சொற்பொழிவுகள் அருங்காட்சியகங்களில் நடத்தப்படுகின்றன. வல்லுநர்களைக் கொண்டு நடத்தப்படும் இச் சொற்பொழிவுகள் பெரும்பாலும் படவில்லைகளைக் கொண்டு காட்சியுரைகளாகவே நடத்தப்படுகின்றன. ஆதலால் பல்வேறு தலைப்புகளில் மாணவர்களும் பொதுமக்களும் பயனடைய வாய்ப்பேற்படுகிறது.

இச்சொற்பொழிவுகள், குறிப்பிட்ட தலைப்பில் செவிக்கும், கண்ணுக்கும் விருந்தளிக்கின்றன. கேள்விக் கணைகளை தொடுப்பதன் மூலம் சொற்பொழிவு தலைப்பு பற்றிய கருத்துக்களை மேலும் ஒருவர் விரிவாக அறிந்து கொள்ள இயலும்.

கருத்தரங்குகள் :

சிறப்பு நிகழ்ச்சியின்பொழுது நடத்தப்படும் கருத்தரங்குகள் குறிப்பிட்ட தலைப்பில் அறிவுக் களஞ்சியமாக செய்திகளைச் சேகரிக்க ஏதுவாகிறது. இவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடப்படும் நூல்கள் மாணவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் பயன்படுகின்றன.

பயிற்சி வகுப்புகள் :

பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களுக்கு பல்வேறு வகையான பயிற்சி வகுப்புகள் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நடத்தப்படுகின்றன; நடத்தப்பட உள்ளன. உதாரணமாக கீழ்க்கண்ட பயிற்சி வகுப்புகளைக் கூறலாம்.

1. போலி உயிரினமாக்குதல்
2. கலைப்பொருட்களைப் பாதுகாத்தல்
3. பல்வேறு ஓவியப் பயிற்சிகள்
4. சுடுமண் பொம்மைகள் தயாரித்தல்
5. கலைகள் வளர்த்தல்
6. இயற்கையைப் பாதுகாத்தல்
7. கணிப்பொறிப் பயிற்சி
8. பல்வேறு கலைகளை அறிந்து கொள்ளும் பயிற்சி

சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் :

மாணவர்களுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் மேல் ஈடுபாடு ஏற்படும் வகையில் கீழ்க்கண்ட சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளும் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நடத்தப்படுகின்றன.

அ. உங்கள் மாவட்டத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள் : மாவட்டத்தின் சுற்றுலாத்தலங்கள், சரித்திரப் புகழ்வாய்ந்த இடங்கள்,

மாவட்ட இயற்கை வளங்கள் ஆகியவற்றை மாணவர்கள் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் மாணவர்களைப் பல்வேறு இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று வல்லுநர்களைக் கொண்டு அந்த இடங்களிலேயே சொற்பொழிவு ஆற்றுதல்.

ஆ. மலை சூழ்ந்த மாவட்டங்களில் மாணவர்களை உடல், மன ஆரோக்கியத்திற்கும், இயற்கையைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் ரசித்தல் ஆகியவைகளை உணர்த்துவதற்காகவும் இயற்கை வனங்களில் நடைப் பயணமாக கூட்டிச் செல்லுதல் மற்றும் தாவர, விலங்கின வகைகளை நடந்து செல்லும் பொழுதே விவரித்தல்.

பல்வேறு போட்டிகள் நடத்துதல் :

மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் மாணவர்களுக்காக பல்வேறு போட்டிகளை நடத்தி, பரிசுகள் மற்றும் சான்றிதழ்களை வழங்குகின்றன. சிறப்பு நாட்களைக் கொண்டாடும் வகையிலும் இப்போட்டிகள் நடத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக, கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறலாம் :

1. ஓவியப் போட்டி
2. பேச்சுப் போட்டி
3. எழுத்துப் போட்டி
4. கோலப் போட்டி
5. வினாடி – வினாப் போட்டி

இப்போட்டிகளை நடத்துவதன் மூலம் மாணவர்களுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் மேல் ஈடுபாடு அதிகமாகிறது.

நூலகம் மற்றும் ஆராய்ச்சி வசதி :

ஒவ்வொரு மாவட்ட அருங்காட்சியகத்திலும் நூலக வசதி உண்டு. இந்நூல்களின் உதவி கொண்டு அருங்காட்சியகப்

பொருட்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும் நூலகத்தைப் பயன்படுத்த ஆர்வமாய் இருக்கும் மாணவர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், பொதுமக்கள் ஆகியோர்களுக்கு மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் பயனளிக்கின்றன. காப்பாட்சியர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஆராய்ச்சிகளில் உதவி புரிபவர்களாக உள்ளனர்.

கல்வி நிறுவனங்களுடன் இணைந்து நடத்தும் நிகழ்ச்சிகள் :

மாவட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் காப்பாட்சியர்களை அணுகி ஆர்வமுள்ள தலைப்புகளில் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தும்படி கேட்கும் பொழுது இதற்கான சொற்பொழிவுகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட பயிற்சி வகுப்புகள், பணிப் பட்டறைகள் கல்வி நிறுவனங்களுடன் இணைந்தும் நடத்தப்படுகின்றன.

கலை மற்றும் அறிவியல் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பது :

பொதுமக்கள் புதையலாகக் கிடைக்கப்பெறும் சிலைகள் மற்றும் நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடன் என்ன செய்யப்பட வேண்டும், சரியான சட்டதிட்டங்கள் யாவை ஆகியவை பற்றியும், மரபுச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்கும் முறைகள் மற்றும் இவற்றில் மாணவர்கள், பொதுமக்களின் பங்கு; பாதுகாக்கப்பட்ட உயிரினங்களின் பட்டியலை அறிந்து கொள்ளுதல் மற்றும் சட்ட நுணுக்கங்களை அறிந்து கொள்ளுதல் போன்ற பணிகளையும் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் செய்கின்றன.

வெளியீடுகள் :

காப்பாட்சியர்கள் அவ்வப்பொழுது அருங்காட்சியகம் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகளைப் பத்திரிக்கைகளிலும் இதர ஆராய்ச்சி பருவ இதழ்கள் மற்றும் நூல்களிலும் வெளியிடுகின்றனர். காப்பாட்சியர்களால் பல்வேறு தலைப்புகளில் நூல்களும் எழுதப்பட்டு

வெளியிடப்படுகின்றன. மேலும் அருங்காட்சியகத் துறையில் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள், மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களில் விற்பனைக்காக வைக்கப்படுகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட இவ்வகைப் பணிகளும் இதர பணிகளும் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒரு மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட பணிகள் அனைத்தும் நடத்தப்படவில்லை என்றாலும், அனைத்தையும் நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும். இவ்வகையில் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களாகத் திகழ்கின்றன.

துணை நூல்கள்:

1. T.K. Biswas, Museum and Education, 1996.
2. Resource Material of Environmental Education Through Museums Training Course, 1993.
3. Journal of Indian Museums, April 2000.

SRIVILLIPUTTUR BRONZES IN THE COLLECTION OF VIRUDHUNAGAR MUSEUM

P. SAM SATHIARAJ,
Curator,
Government Museum, Madurai - 625 020.

Introduction

Seven beautiful treasure-trove bronzes acquired from an irrigation tank at Kansapuram village near Srivilliputtur have been added to the collection of Virudhunagar Museum. All the seven bronzes belong to Vaishnavite sect. These include a set of large standing Vishnu with consorts, two small seated Vishnus, a small standing Vishnu with *prabha* and a small Tirumangai Alvar.

This finding of seven Vaishnavite bronzes from the same place at Srivilliputtur taluk reflects the importance of this area being a reputed Vaishnavite centre since 8th Century A.D. This is evident from the present collection which is dated to 9th Century to 18th Century A.D.

Srivilliputtur is one of the 108 sacred Vaishnavite *kshethras* in India. The Andal Temple was built in 788 AD. The Hymns of Perialvar and Andal (8-9th Century AD) refer to the presiding deity of the *Vatapatrasayi* Temple. This temple was patronised and renovated by many rulers like the Early Pandyas, Cholas, Later Pandyas, Vijayanagar Kings, Bhanadhirayar, Tenkasi Pandyas, Nayaks of Madura and Later Chera Kings. Epigraphic records of the 13th Century A.D. speak of 6 Vishnu temples in Srivilliputtur and the surroundings. All these prove beyond doubt that Srivilliputtur was a renowned Vaishnavite centre since 9th Century A.D. and these bronzes might have been worshipped in any of these temples.

Description of Bronzes

1. Vishnu (9th Century A.D.)

This Vishnu bronze is 18cm in height. Vishnu is represented as seated over the *padmasana*. He is seated in *sukhasana* i.e. his right leg hangs freely and the left is folded over the *asana*. The *Kiritamakuta* or the crown of Vishnu is perfectly cylindrical with a bulbous projection. *Makarakundalas* adorn the earlobes. Thick lips, flat nose, broad torso which are characteristic to this particular period are found. The *kanthi* or the necklace is simple, the sacred thread is thick and ribbon-like. A strand from the sacred thread flows into the left hip and comes out of the left leg and flows over the *asana*. This is a very peculiar feature of this early bronze and this is very rarely met with in the Vishnu bronzes.

The upper right hand carries the *chakra* and the left carries the *sankha* or conch in a *kartarirmukha* fashion. The attributes are held in an angle of 45°. The *chakra* is in the form of *prayoga*. The lower right hand holds the lotus with a long stem and the lower left hand holds the *gada*. Both *gada* and *padma* are carried in a very natural way which is the characteristic feature of the early Vishnu icons. The *srivatsa* mark on the right chest is in the form of a semisymbolic figure of seated Lakshmi. The folds of the draperies are simple and more archaic. The *siraschakra* has 11 floral designs.

All these features tend to assign this bronze to about 8th to 9th Century A.D.

2. Vishnu (15th Century A.D.)

This bronze is 90 cm in height. Vishnu is represented as standing erect on the *padmasana* which is over the square *bhadrasana*. The *kirita* is slightly conical with a bud-shaped tip on the bulbous cushion. The nose and chin are sharp. The ears are adorned with *makarakundalas* and neck with *kanthis* (neclaces). The *skandhamala* or the shoulder tassel has two strands. The armlets and bracelets are of circular type. The *udharabandha* or the stomach band is a thick flat band. The sacred thread has 3 strands. The waist band or the *katisutra* is composed of a number of ribbon-like straps. The dress of Vishnu is in the usual *hastisaundika* fashion or the orthodox mode of wear, neatly folded and held together by the *katisutra*. The *srivatsa* symbol is like a clear triangular mark.

The upper right hand holds the *chakra* and the left carries the conch in a *kartarimukha* fashion. While the lower right is in *abhaya* mudra and the lower left hand held in the pose of resting over the *gada*. All these aspects tend to date this Vishnu bronze to about 15th Century A.D.

3. Sridevi (15th Century A.D.)

Height is 71 cm. Sridevi, the goddess of prosperity, is represented as standing on *padmasana* over the square *bhadrasana*. The head is adorned with *karandamakuta* and ear-lobes with *patrakundala*. The right hand is in *lolahasta* that is hanging freely and the left carries the lotus. The nose and chin are sharp. The flexion in the hip tends to left. *Kuchabandha* or the breast band is present. The shoulder tassel has two strips. The neck is adorned with two *kanthis*. The bracelets and armlets are of circular types. The draperies are multifolded and hang upto the ankles.

4. Bhudevi (15th Century A.D.)

Height is 71 cm. Bhudevi, the earth goddess, is represented as standing on the *padmasana* over the square *bhadrasana*. The draperies and the ornaments are similar to Sridevi except some features. The earlobes are adorned with *makarakundalas*. The right hand holds the lilly and the left in *lolahasta*. Facial features are sharp. The sacred thread flows down and goes below the hip.

The above group i.e. Vishnu with his consorts Sridevi and Bhudevi posses all the characteristic features of 15th Century A.D. The Vijayanagar style is prominent in all the above bronzes which hail from the Pandya country.

5. Vishnu (15th Century A.D.)

Vishnu, height 28 cm, is represented as seated over the rectangular *bhadrasana*. The whole Vishnu image is inclined sharply towards the backside. *Kirita* is slightly conical with a prominent bulbous projection. Ears are adomed with *makara-kundalas*. Nose and chin are not so sharp. *Srivatsa* mark is very faint. The upper hands of Vishnu carry *chakra* and *sankha are* in a *kartarirmukha* style. The lower right hand holds the *gada* upwards. This is also very peculiar character for this *asanamurti*. The lower left hand is in *varada mudra*. The sacred thread divides into three divisions clearly. *Udarabhandha* is very prominent.

Looking on the backside of this image, the *siraschakra* has 18 floral designs with a few tassels dangling from the central hub.

6. Vishnu (18th Century A.D.)

Height is 27 cm. Vishnu is standing on the *padmasana* over the *bhadrasana*. There is an ornate *prabha* surrounds this Vishnu. The representation of *prabha* is modern. Nose and chin are sharp. Style of draperies, shoulder tassels and waist band all represent modem period bronzes.

The attributes in the hands are usual and the way in which they are carried is similar to the modem bronzes. Hence this Vishnu bronze can be assigned to 17th or 18th Century A.D.

7. Thirumangai Alvar (18th Century A.D.)

Height is 12 cm. The Vaishnavite saint is represented as standing on a round metal piece with a sword held upwards in his right hand and the left hand in the pose of holding a shield. Pedastal is absent. The hair is tied into a knot at the centre. No sacred thread is seen.

Conclusion

Although all the above seven bronzes were acquired from the same place, their style and size differ much. Their period covers a wide range of time i.e. starting from the early Pandya period upto the modern period. So Government Museum, Virudhunagar is proud of possessing and preserving the prestigious art heritage of this area. This metal art reflects the cultural heritage of this area especially Srivilliputtur from where these bronzes have been acquired. It proves beyond doubt that Srivilliputhur area was a renowned Vaishnavite centre from 9th Century A.D. onwards.

Bibliography

1. Sivaramamurti (1963) 'South Indian Bronzes' New Delhi; Lalit Kala Akademi - India.

2. Srinivasan P.R. (1963) 'Bronzes of South India' Bulletin of Madras Government Museum.

3. Gopinatha Rao T.A. (1914) 'Elements of Hindu Iconography', Madras ; Motilal Banarsidass.

4. Srinivasa Desikan V.N. (1972) 'Guide to Bronze Gallery' - Government Museum, Madras.

5. Vedachalam V., Sethuraman G. and Madhuca Krishnan (c) (2000) Virudhunagar District - An Archaeological Sourcebook).

அரசு அருங்காட்சியகம், விருதுநகர் - மாவட்டத்தின் பலகணி

சே. கிருஷ்ணம்மாள்,
காப்பாட்சியர்,
அரசு அருங்காட்சியகம், இராமநாதபுரம்

மாவட்டந்தோறும் அருங்காட்சியகங்கள் என்னும் தமிழக அரசின் கொள்கைப்படி விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் 2001–ம் ஆண்டு மார்ச் 10–ம் நாள் தொடங்கப்பட்டது. இதுவரை 19 மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிசையில் இது இருபதாவது அருங்காட்சியகம் ஆகும்.

அருங்காட்சியகங்கள் மாவட்டத்தின் கலை, பண்பாடு, அறிவியல் தொடர்பான அரும்பொருட்களை ஒரே இடத்தில் கண்டுகளிக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டு அரும் பொருட்களைப் பாதுகாப்பதுடன், மக்களுக்கும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கும் நமது பழம் பெருமையைப் புகட்டி, தொண்டாற்றி வருகின்றன. கல்விக்கும் ஆய்விற்கும் மிகவும் உதவக்கூடிய அறிய சான்றுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு கல்வி நிறுவனங்களாகவும் விளங்கி வருகின்றன.

விருதுநகர் மதுரையிலிருந்து கன்னியாகுமரி தேசிய நெடுஞ்சாலையில் சுமார் 60 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூரின் முந்தையப் பெயர் “விருதுப்பட்டி” என்பது ஆகும். “விருது” என்பது ஒருவரது தொண்டைப் பாராட்டி வழங்கும் பரிசாகும். பரிசு பெற்ற ஒருவராலோ அல்லது பலராலோ விருதுப்பட்டி என்று இந்த ஊர் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். முதல் உலகப் போரின் போது இந்த ஊர் வணிகர்கள் ஆங்கில அரசுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தனர். அதற்கு நன்றி செலுத்தும் விதத்தில் ஆங்கில அரசு விருதுநகர் என இந்த ஊர்ப் பெயரை மாற்றி அமைத்தது. 1985–ல் பெருந்தலைவர் காமராசர் பிறந்த நாளான மார்ச் 15–ல் இம்மாவட்டம் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு காமராசர் மாவட்டம் என அழைக்கப்பட்டது. 1997–லிருந்து தலைநகராகிய விருதுநகர் பெயரில் விருதுநகர் மாவட்டம் என அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

1915–லேயே இங்கு நகரசபை ஏற்படுத்தப்பட்டது. மாநிலத்திலேயே முதன் முதலாக சிமெண்ட் ரோடு இங்கு தான் போடப்பட்டது. இங்கு தான் எண்ணையால் இயங்கும் இயந்திரம் கொண்டு விருதுநகர் முழுவதும் மின் தெருவிளக்குகள் 1924–லிலேயே போடப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிலேயே மிக நீளமான ரெயில் மேடையும் (பிளாட்பார்ம்), சரக்கு ஏற்றும் "மார்ஷலின் யார்டும்" அமைக்கப்பட்டுள்ளன. "சிக்கிரி" என்னும் ஒருவகை காப்பித்தூள் உரிமை இந்தியா முழுவதற்கும் இந்நகர வியாபாரிகளிடையே உள்ளது. பொதுவாக இங்கு வியாபாரம் பெரிய அளவில் நடைபெற்று வருகிறது. மேலும் எந்த மாவட்டத்திற்கும் இல்லாத பெருமை இம்மாவட்டத்திற்கு உள்ளது. அதாவது தமிழ்நாட்டு முன்னாள் முதல் அமைச்சர் மற்றும் ஒரிசா கவர்னர் ஓமந்தூர் பி. குமாரசாமி ராஜா அவர்களும் முன்னாள் முதல் அமைச்சர் பெருந்தலைவர் கு. காமராசர் அவர்களும் இம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இம்மாவட்டத்தில் உள்ள திருவில்லிப்புத்தூர் ஆண்டாள் கோயிலின் கோபுரமே தமிழக அரசின் சின்னமாக விளங்கி வருகிறது. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த விருதுநகரில் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் அமைந்தது சாலப் பொருத்தமாகும்.

விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் பல்நோக்கு திட்டங்களை உள்ளடக்கி பலகணியாக செயல்பட்டு வருகிறது என்றால் அது மிகையாகாது. விருதுநகர் அருங்காட்சியகம் பல பண்பாட்டுப் பொருட்களை உள்ளடக்கிய அரங்கமாகவும் கல்விப்பணியில் ஓர் பல்கலைக்கழகமாகவும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு ஒரு விளக்கம் அளிக்கும் நிலையமாகவும் அரிய படிமங்கள், அரிய கல்வெட்டுகள், அரிய பழங்காசுகள், அரிய ஓலைச் சுவடிகள், அரிய கற்சிற்பங்கள் போன்ற கலைப் பண்பாட்டு செல்வங்களின் பாதுகாவலனாகவும் செயல்பட்டு வருகிறது.

கல்விப்பணியில் விருதுநகர் அருங்காட்சியகத்தின் பங்கு

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் 10 கல்லூரிகளும், 1416 பள்ளிகளும் (தனியார் மற்றும் அரசு உட்பட) செயல்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில்

பயிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவ, மாணவியர்கள், தாங்கள் பயிலும் பாடங்களான, அறிவியல், விலங்கியல், நாணயவியல், புவியியல், வரலாறு, வேதியியல், பௌதீகம், போன்றவற்றில் சில முக்கிய பொருட்களைப் படிக்கும்போது அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள அரிய படிமங்கள், விலங்கியல் பொருட்கள், நாணயங்கள், ஆயுதங்கள், ஓலைச்சுவடிகள் மற்றும் பழம்பொருட்களைப் பற்றிய விபரங்களை நேரில் கண்டு களித்து, தெளிவாகக் கற்றுணர வாய்ப்பு கிடைக்கிறது.

மேலும், மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் திங்கள் தோறும் அருஞ்சொற்பொழிவுகள் அனுபவம் வாய்ந்த அறிஞர்களைக் கொண்டு நடத்த இருப்பதால் பங்கு பெறும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும். அத்துடன் பல்வேறு வகையான பயிற்சிகள் (ஓவியம், கல்வெட்டுப் பயிற்சி, பறவைகள் மற்றும் விலங்குகள் பதப்படுத்துதல், பொருட்களை வேதியியல் முறையில் பாதுகாத்தல், சேகரித்தல்) சிறப்புக் கண்காட்சிகள் நடத்துவதன் மூலம் ஆசிரியர் மற்றும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கு இந்த அருங்காட்சியகம் சிறந்ததொரு கல்வி நிலையமாகத் தொண்டாற்ற உள்ளது.

சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு

விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகத்திற்கு வருகை தரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் விருதுநகர் மாவட்டத்தில் உள்ள முக்கிய சுற்றுலாத் தலங்களின் விவரங்களை அருங்காட்சியக அறிமுகக் கூடத்தில் விரிவாக்கம் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ள அரியப் புகைப்படங்களைக் கண்டுகளித்து பின்வரும் சுற்றுலாத் தலங்களின் முழு விபரங்களையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

திருவில்லிப்புத்தூர் - ஆண்டாள் கோயில்

இக்கோயிலில் “திருப்பாவை” முழுவதும் எழுதப்பட்டுள்ளது. நூற்றெட்டு வைணவத்தலங்களிலும் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் உற்ற கடவுளர்களின் ஓவியங்களை இந்த ஆலயத்தின் இரண்டாம்

சுற்றில் காண முடியும். இவ்வாலயத்திற்குத் திருப்பணி செய்தவர்களுள் மன்னர் திருமலை நாயக்கர் முக்கியமானவர். அக்கால கலைஞரின் கைவண்ணத்தை இங்குள்ள சிற்பங்களில் காணலாம்.

யாளிகள் உள்ள பெரிய தூண்களிலும், சிங்கம், யானை யாவும் ஒன்றன்மீது ஒன்று நிற்பது போன்ற சிற்பமும் இங்குள்ளது. தற்காலத்தில் முப்பரிமாணங்களைப் (Three Dimension) பார்ப்பதற்கு மும்பபரிமாண முழுப்படம் (Hologram) வெளிவந்துள்ள நிலையில், எவ்வித கண்ணாடியும் இல்லாமல் இக்கோயிலின் சிற்பங்களிலும் நீளம், அகலம், உயரம், ஆகிய யாவும் ஒருங்கே தெரியும்படியான அமைப்பில் உள்ளது. ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் பார்த்தால் காட்சியில் சில வேறுபாடுகளைக் காணமுடியும்.

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் ஆண்டாள் கோயிலில் 70 அடி உயரத்தில் ஒன்பது சக்கரங்கள், ஒன்பது அடுக்குகள், ஒன்பது வடங்கள் கொண்ட “ராஜாதேர்” காண வேண்டிய ஒன்றாகும். இத்தேர் வானமாமலை ஜீயர் சுவாமிகளால் வழங்கப்பட்டது.

இராசபாளையம்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் மிகப்பெரிய ஊரான இராசபாளையம் பஞ்சாலைத் தொழில் வளர்ச்சிப் பெற்ற நகரமாகும். இவ்வூருக்கு மேற்கே 13 கி.மீ. தொலைவில் அய்யனார் அருவியும் அருகில் உள்ள சஞ்சீவி மலையும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்குச் சிறந்த இடமாகும். இங்குள்ள ஒருவகை நாய்கள் உலக பிரசித்திப்பெற்றவை. இராசபாளையம் அருகே நத்தம்பட்டி கிராமத்தில் 1999–ம் ஆண்டு குடிதண்ணீர்க் குழாய் பதிக்க மண்ணைத் தோண்டிய போது 9 தங்கக்காசுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாணயத்திலுள்ள உருவ அமைப்பு, சிகை அலங்காரம், ஆடை அமைப்பு மற்றும் காலம் ஆகியவற்றை ஆராயும் போது அவை கி.மு. 4–ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ரோமானியர் காலத்து நாணயங்கள் என்பது தெரியவந்தது. இதிலிருந்து ரோமானியர்க்கும் விருதுநகர்

மாவட்ட மக்களுக்கும் வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது தெரியவருகிறது. இந்நாணயங்களைப் புதைபொருள் சட்டப்படி விருதுநகர் அருங்காட்சியகத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

திருச்சுழி

விருதுநகரிலிருந்து 32 கி.மீ. தூரத்தில் குண்டாறு என்னும் ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள இவ்வூர் பகவான் ரமணமகரிஷி அவதரித்த ஊர் ஆகும். சுந்தரர், தேவாரத்தால் புகழ்பெற்ற தலம் திருச்சுழி ஆகும். பச்சை மூலிகைகளால் ஆன நடராஜரின் திருஉருவம் இங்குள்ளது.

சிவகாசி

இந்நகர் 15–ம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தியாவின் “குட்டி ஜப்பான்” என்று புகழப்பெற்ற சிறுதொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நகராகும். 1420 முதல் 1460 வரை தென்காசியிலிருந்து ஆட்சி செய்த அரிகேசரிப் பராக்கிரம பாண்டியன் தென்காசியில் கோயில் கட்ட, லிங்கம் கொண்டுவர காசிக்குச் சென்று திரும்பிய போது இங்கு தங்கினான். கோயில் அமைக்கும் நாள் வந்து விட்ட காரணத்தினாலும், தன்தேவி இங்கு பூப்பெய்தியதாலும் அந்த லிங்கத்தை இவ்வூரிலேயே பிரதிஷ்டைசெய்து கோயில் எடுத்தான். அக்கோயிலைச் சுற்றி அமைந்த நகர் “சிவகாசி” எனப்பட்டது. இந்தியாவில் உற்பத்தியாகும் பட்டாசு உற்பத்தியில் 90 சதவீதம் இங்கு தான் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. கவர்ச்சிகரமான வண்ணங்களுடன் படங்களை அச்சிடும் “லித்தோ” அச்சகங்கள் இங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டு, உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் புகழ் பெற்றுள்ளன.

திருவண்ணாமலை

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை காட்டுப்பகுதியில் ஒரு உயரமான குன்றின் மீது சீனிவாசப் பெருமாள் கோயில் கொண்டுள்ளார்.

கோயிலின் அடிவாரத்தில் கோனேரி என்ற அழகான குளம் காணப்படுகிறது. இங்குள்ள விநாயகர் (கற்சிற்பம்) 12 அடி உயரமும் 8 அடி அகலமும் கொண்டவர். உலகிலேயே மிகப் பெரிய பிள்ளையார் சிலை இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

சாத்தூர்

சாத்தூர் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற ஊராகும். இங்கு புத்தரின் கல் உருவமும் நாணயங்களும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. முகலாயப் பேரரசன் ஷாஜகான் கட்டிய மசூதி கருப்பசாமி கோயில் அருகே காணப்படுகிறது. அவர் கட்டிய சத்திரமும் சாத்தூரில் உண்டு. சத்திரத்திற்கு முற்றூட்டாக அம்மன்னன் வழங்கியதே அருகில் உள்ள சத்திரப்பட்டி ஆகும். ஷாஜகான் படைகள் தங்கிய இடம் செவ்வாய் மடமாகும். அவன் முந்நூறு இசுலாமிய குடும்பங்களைக் குடியமர்த்தினான்.

சாத்தூரின் அருகே வைப்பாற்றில், ஆற்றின் நடுவே அமைந்துள்ள அருள்மிகு இருக்கன்குடி மாரியம்மன் திருகோயில் இந்துக்களின் பிரசித்தி பெற்ற வழிபாட்டுத் தலமாகும்.

விருதுநகர் - காமராசர் நினைவகம்

விருதுநகரில் காமராசர் பிறந்து, வளர்ந்த வீட்டை அவரது நினைவாக தமிழக அரசு தத்தெடுத்து, அவரது இல்லத்தை நினைவு இல்லமாக அமைத்து, அவரது வாழ்க்கை வரலாறு அடங்கிய அருங்காட்சியகம் ஒன்றை அமைந்துள்ளது. இது விருதுநகர், நகரின் நடுவில் அமைந்துள்ளது. மேலும் இங்கு பிரசித்தி பெற்ற மாரியம்மன் கோயிலும் உள்ளது.

இவ்வாறாக, விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் பொது மக்களுக்கும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கும் ஆசிரியர் மற்றும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள அரும்பொருட்கள், பயிற்சி அளித்தல், சொற்பொழிவு நிகழ்த்துதல், தகவல்கள் அளித்தல்

மூலம் அரும்பணிகளை ஆற்றி தொண்டாற்ற உள்ளதென்றால் அது மிகையாகாது.

துணை நூல்கள்

1. தமிழக ஊர்களின் பெயர்க் காரணங்களும், சிறப்புகளும்—பாகம் II—லேனா தமிழ்வாணன்.
2. மனோரமா ஈயர்புக் – 2001.
3. பாரதப் பெருந்தலைவர் காமராசர் – பி.சி. கணேசன்.
4. விடுதலைக்கு வித்திட்ட வீரத்தலைவர்கள் – இராம்குமார்.
5. தமிழ்நாடு சுற்றுலா – தேவகோட்டை பி. நாராயணன்.
6. சுரா ஈயர்புக் – 2001.

பன்னாட்டுப் பயணிகளுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு

ந. சுந்தரராஜன்,
காப்பாட்சியர்,
அரசு அருங்காட்சியகம், கடலூர்–607 001.

முன்னுரை :

24 மணி நேரத்திற்கும் மேலாக தொழில் நோக்கமின்றி பயணம் மேற்கொள்பவர்களை சுற்றுலாப் பயணிகள் என உலக சுற்றுலா நிறுவனம் அறிவித்துள்ளது. சுற்றுலாப் பயணிகளை உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் என இருவகைப்படுத்தலாம். நமது நாட்டில் சுற்றுலாப் பயணிகள் பெரும்பாலும் சமயம் சார்ந்த இடங்களையே சென்று பார்க்கின்றனர். 1. சபரிமலை யாத்திரை ஆண்டு தோறும் மார்கழி மாதத்தில் (டிசம்பர் – ஜனவரி) பெருவாரியாக மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

சமயம் சாராத பயணங்கள் என்பவை பெரும்பாலும் பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக் கழகங்களின் மாணவர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இந்தியாவிற்கு இத்தாலி, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளிலிருந்து சுற்றுலாப் பயணிகள் வருகின்றனர். இம்மேலை நாட்டுப் பயணிகளும் பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக இந்தியாவிற்கு வருகின்றனர். அவர்களைக் கீழ்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. புனிதப் பயணிகள் :

ஜப்பான் நாட்டவர்களில் பெரும்பகுதியினர் பௌத்த சமயம் தொடர்பான தலங்களை வழிபடுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

2. பண்பாட்டுச் சின்னங்களைக் காணவரும் பயணிகள் :

ஒரு நாட்டின் கலை, பண்பாடு, வரலாறு போன்றவற்றை அறிதல் பொருட்டு வரலாறு தொடர்பான இடங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள், பராம்பரியம் மிக்க கட்டிடங்கள் போன்றவற்றைக் காணவருகின்றனர்.

3. இயற்கை விரும்பிகள் :

ஒரு நாட்டின் மலைவளம், கடற்கரைகள், கோடைவாசஸ் தலங்கள், அருவிகள், பாலைவனங்கள், காடுகள் போன்றவற்றைக் காணவிரும்பி பயணம் மேற்கொள்கின்றார்கள்.

4. ஆய்வு மேற்கொள்பவர்கள் :

இயற்கை, அறிவியல், வரலாறு போன்ற துறைகளில் ஆய்வு மேற்கொள்பவர்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளுக்குப் பயணம் மேற்கொள்கின்றனர்.

அருங்காட்சியகத்திற்குத் தொடர்புடைய சுற்றுலாப் பயணிகள் :

சுற்றுலா பயணிகளில் குறிப்பாக பண்பாட்டுச் சுற்றுலாப் பயணிகள், கல்வி ஆய்வுகளுக்காக பயணம் மேற்கொள்பவர்கள், இயற்கை விரும்பிகள் ஆகிய வகையினர் அருங்காட்சியகங்களைக் காண்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு :

அருங்காட்சியகத்தில் ஒரே கூரையின் கீழ் தங்களுக்குத் தேவையான அனைத்துத் தகவல்களையும் சுற்றுலாப் பயணிகள் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். இதனால் அவர்களின் 'காலம்' பெருமளவு மிச்சப்படுகிறது. இதுவே அருங்காட்சியகம் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு செய்யும் தொண்டுகளில் தலையானதாகும்.

சென்னை அருங்காட்சியகமும் சுற்றுலாப் பயணிகளும்

சிற்பக்கலை :

சிற்பக்கலை தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் விரவி இருக்கிறது. குறுகிய கால அவகாசத்தில் பயணம் மேற்கொள்ளும் அயல் நாட்டுப் பயணிகள் இவ்வனைத்து இடங்களையும் காணுவதற்கு அதிகக் காலம் தேவைப்படும்.

1. பல்லவர் சிற்பக்கலையைக் காண விரும்புபவர்கள் காஞ்சிபுரம், மாமல்லபுரம் போன்ற தமிழகத்தின் வடமாவட்ட பகுதிகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்.
2. முற்காலச் சோழர்கள் சிற்பக்கலையைக் காண புதுக்கோட்டை, திருச்சி மாவட்டங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும்.
3. பிற்காலச் சோழர்கள் சிற்பக்கலையைக் கொண்ட கோயில்களைக் காண நாகை, திருவாரூர், தஞ்சை மாவட்டங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும்.
4. நாயக்கர் காலச் சிற்பங்களைக் காண மதுரை செல்ல வேண்டும்.

மேற்கண்ட அனைத்தையும் காண பன்னாட்கள் செலவு செய்ய வேண்டும். சிற்பக்கலை உள்ள இடங்கள் வழிபாட்டிடங்களாக இருப்பின் இடர்பாடுகள் மிகும். இங்குள்ள சிற்பங்களை அருகில் காண்பது இயலாது. மேலும் வழிபாட்டிடங்களில் இது தொடர்பான தகவல் பெறுவது கடினம்.

சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் இவ்வகைச் சிற்பத்தொகுதிகள் கால வரிசைப்படி (Chronological order) காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதிலும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் இடையே ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், வளர்ச்சிகள் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் சிற்பக்கலை தொடர்பான வெளியீடுகள்

வாங்கிப் பயனுறலாம். சிற்பக்கலை விரும்பும் சுற்றுலாப் பயணிகள் அருங்காட்சியகத்தால் இவ்வகையில் பயன் பெறுகின்றனர்.

விலங்கியல் :

விலங்குகளைப் பார்த்து இரசிப்பதில் அனைவரும் ஆர்வம் கொண்டவர்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை. உயிரியல் பூங்காக்களில் விலங்குகளைக் காணலாம். அவை கூண்டுகளில் அடைக்கப் பட்டிருக்குமேயன்றி வனச் சூழலுடன் இருக்காது. பறவைகள் சரணாலயம் சென்று காண்பதும் எப்போதும் இயலாது. சில குறிப்பிட்ட காலங்களில் மட்டுமே பறவைகள் வந்துபோகும்.

சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் விலங்குகள் பதப் பதப்படுத்தப்பட்டு அவைகளின் இயற்கைச் சூழலுடன் உள்ள காட்சிப் பெட்டிகளில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Diorama Show Case). மேலும் விலங்குகள் உயரம், எடை, உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற விவரங்கள் விளக்க அட்டைகளில் தரப்பட்டு உள்ளன. இத்தகையக் காட்சிப் பெட்டிகள் விலங்கியல் ஆர்வலர்களுக்குப் பெரும்பயன் அளிக்கின்றன.

பறவைகளின் கூடுகள், முட்டைகள் போன்றவைகளும் அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. விலங்கியல் பூங்காக்களில் பறவைகளின் கூடுகள், முட்டைகளைச் சென்று பார்ப்பது கடினம்.

புதியதாக உதயமான நாகப்பட்டினம் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் பறவைகள் வலசைப் போவது குறித்த காட்சிபெட்டி உள்ளது. இதில் விசையை அழுத்தினால் பறவை செல்லும் பாதையில் விளக்குகள் தொடராக எரியும். இதனால் பறவைகள் எந்த நாட்டிலிருந்து எந்த நாடுகளுக்குச் செல்கின்றன என்பதை அறியலாம்.

மலைமாந்தர்களான பழங்குடி மக்களின் பண்பாட்டுப் பொருட்களான ஆடைகள், அணிகலன்கள், வசிப்பிடங்களின்

மாதிரிகள் மானிடவியல் பிரிவில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. மலைவாழ் மக்களின் இருப்பிடம் செல்வது இடர் மிகுந்தது. அவ்வாறு சென்றாலும் அவற்றை ஒரு சேரக்காண்பது கடினமானது.

அருங்காட்சியகம் காணற்கரியவைகளைத் தொகுத்து, அழகுற காட்சிக்கு வைத்து, பன்னாட்டுப் பயணிகளுக்குத் தொண்டாற்றுகிறது.

அருங்காட்சியகமும் சுற்றுலாவும்

தமிழ் நாடு அரசு சுற்றுலாத் துறையினர் நடத்தும் சென்னை நகர் உலாவில் அருங்காட்சியகமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மைய மாநில அரசுகள் வெளியிடும் கையேடுகளில் அருங்காட்சியகம் பற்றிய செய்திகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் நாடு அரசு சுற்றுலாத் துறை 1990ல் வெளியிட்ட புதுக்கோட்டை பற்றிய கையேட்டில் “புதுக்கோட்டை அரசு அருங்காட்சியகம் அமைந்துள்ள இடம் மற்றும் புவியியல், விலங்கியல், மானிடவியல் தொடர்பான பொருட்கள் கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள் படிமங்கள் அழகுற காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன” என்ற தகவலைத் தருகிறது.

இந்திய அரசு சுற்றுலாத் துறையினர் வெளியிட்டுள்ள பெங்களூர் குறித்ததான கையேட்டில் (What to see ?) காணத்தக்கவை யாவை? என்ற தலைப்பின்கீழ் கப்பன் பூங்காவிற்கு அருகில் உள்ள அரசு அருங்காட்சியகமும், வெங்கடப்பா கலைக் கூடமும் இடம் பெற்றுள்ளன. சிற்பங்கள், நாணயங்கள், கல்வெட்டுகள், இயற்கை அறிவியல் பொருட்கள் தவிர மைசூர் அரசர்களின் அரசவை ஓவியரான வெங்கடப்பா என்பவரின் ஓவியங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்ற தகவலை இரத்தினச் சுருக்கமாக அளிக்கிறது. இதேபோல் விஸ்வேஸ்வரய்யா தொழில் நுட்ப அருங்காட்சியகம் பற்றி குறிப்புகளும் உள்ளன.

சென்னை, புதுடெல்லி, மும்பை, கோல்கத்தா போன்ற பெருநகரங்கள் பற்றி சுற்றுலாத் துறையினர் வெளியிடும் கையேட்டில்

அருங்காட்சியகங்கள் பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

சுற்றுலாப் பயணிகள் குறிப்பாக அயல்நாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் அருங்காட்சியகம் வாயிலாக அளப்பரிய தகவல்களைப் பெறுகின்றனர். ஒரு சிறிய வளாகத்தில் அப்பகுதியின் அனைத்து விதமான கலை, பண்பாடு, அறிவியல் தொடர்பான கலைப் பொருட்களைத் திரட்டி, அவற்றை ஒருசேர சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு தரும் மாபெரும் தொண்டு நிறுவனமாக அருங்காட்சியகம் திகழ்கிறது.

துணை நூல்கள்

1. G.J. Jayadev, Guide to the Anthropological Exhibits, Reprinted by the Commissioner of Museums, Reprinted 1994.
2. S. Thomas Satyamurthi, Bird's Eggs and Nests in the Collection of Madras Government Museum, Government of Tamil Nadu, 1979.
3. Bangalore Travel Service Directory, Department of Tourism, Government of India, March 1990.
4. Pudukkottai (Treasure-trove of Archaeology) Department of Tourism, Government of Tamil Nadu, February 1970.
5. Ratandeep Sing, Infrastructure of Tourism in India, Kanishka Publishers, New Delhi, 1996.

SESSION II

ART AND CULTURAL HERITAGE AND REGISTRATION OF OBJECTS AND BUILDINGS

PORTRAIT SCULPTURES IN VIRUDHU NAGAR DISTRICT

K. LAKSHMINARAYANAN,
Curator for Education, Government, Museum, Chennai-8.

Present Virudhunagar District is a part of old Ramanathapuram District. During 16th and the first quarter of 17th Centuries it was under the rule of Madurai Nayak Kings. The emergence of Madurai Nayak Kingdom is a sequence of the spread of Vijayanagar influence in Tamil land during the 16th Centuary A.D. As such it inherited the norms and mores of Pan-South Indian Culture evolved by the last great Hindu Empire of Vijayanagar. Madurai Nayaks stamped their mark in the development of Tamil Art and Architecture. Actually it was the Nayak Kings who rebuilt the Madurai city after its devastation by the Muslim invaders from the North, in 14th Centuary A.D. Among the Nayak kings of Madurai, Thirumalai Nayak shines like a star, not for his military adventures but for his cultural activities, statesmanship and architectural achievements. His Madurai Nayak Mahal stands even to-day as an evidence for his love in raising beautiful edifices. Thirumalai Nayak repaired and renovated many old temples with new additions.

The two temples which got his care in Virudhunagar District are the famous Thiruvilliputtur Andal Temple and the Saivaite Vaidiyanatha Swamy Temple in Madavarvalagarm, a near by village of Thiruvilliputtur. Both these temples have portrait sculptures of Thirumalai Nayak and his family members.

In the Andal Thirukkoil the portrait sculpures are carved in a small raised mandapam in front of the sanctum of Andal Shrine. In one of the front pillars of the Mandapa, Thirumalai Nayak and his two queens are depicted in worshipiping pose with folded hands. In another pillar just opposite to this pillar are shown another royal person and his two consorts in similar worshiping pose. Since these sculpures are covered with brass sheets we could not see the intricate carvings of these sculpures. So we may take these sculpures, more as effigies than of the portrait scúlpture. But we have real formalized portrait sculptures in the Madavarvalagam Temple Mandapa.

In Madavarvalakam Temple Mandapa Thirumalai Nayak and his family members are depicted as pillar sculptures. Here the scuptures are life-size. These portrait sculptures in the Madavarvalagam in the frcnt Mandapa are very imposing. These sculptures belong to the category of both column sculptures and portrait sculptures. Column sculptures in Hundred or Thousand Pillared Mandapa is an important feature of Nayak School of Art. A large number of saints and ascetics find expression in the sclputural art of this sphere. Donar figures now become very prominent column sculptures as we see here. Attempts were successfully made during this period to liberate the carvings from their support and present the sculptures almost in round with a few link portions with the support. The dominating figure of Thirumalai Nayak had been designed with robust limbs and protruding stomach, a typiycal Nayak manner. He is accompained by his two queens fully decorated with ornaments and garments. The status of his consorts has been revealed in the difference in the size of their figures. In the pillar in opposite to this Thirumalai Nayak family sculptures are depicted another set of portrait sculptures. The persons depicted here seem younger and slender than the aged figures of Thirumalai Nayak and his consorts. Local and Temple traditions identified this sculpture group as that of Thirumalai Nayak's brother and their consorts. The identification of this figure pose some problems. While there is no difficulty to confirm the portrait sculptures of Thirumalai Nayak and his consorts we have to face much problem in determining the other sculptures' group.

The History of Karnatkaka Governors and Meckenzie Manuscripts informs that Thirumalai's father, Muthukrishnappa had three sons. They are (i) Muthu Veerappa (ii) Thirumalai and (iii) Kumaramuthu. The Puliyur Plate of Venkata II informs only the two sons of Muthu Krishnappa. They are (i) Muthuveerappa and (ii) Thirumala. The plate referance Kumaramuthu Thirumala as the son of Thirumalai Nayak. But as we see the histroy of Madurai Nayaks he did not succeed Thirumalai Nayak as the king of Madurai after the later's demise. Only Muthuveerappa Nayak II became Madurai King after Thirumalai Nayak in 1659. We may surmise Kumaramuthu Thirumala as a son of Thirumalai Nayak by one of his favourite consorts who did not have a status of a queen. As per Satyanatha Ayyar's remarks, Kumaramuthu Thirumala calmly retired and settled in the domine near Sivakasi after the throne of Madurai had been given to Muthuveerappa Nayak II. Sivakasi in that time was the seat of Madurai Nayak's governor. Thiruvilliputtur and Madavarvalagam are in the near proximity of Sivakasi. On considering these points we may identify the portrait sculpture as that of Kumaramuthu Thirumala and his consorts. These sculptures might have been carved during the time of Thirumalai Nayak when Kumaramuthu enjoyed very privileged position with the hope of succeeding Thirumalai Nayak.

References :

1. Sathyanatha Ayyar, R. History of the Nayaks of Madurai, Reprinted, 1980.

2. Aravamuthan T.G. , Portrat Sculptures in South India.

A SURVEY OF GLOBAL LEGISLATIVE MEASURES ON ART, CULTURAL AND NATURAL HERITAGE

DR. V. JEYARAJ,

Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum,
Chennai-600 008.

Introduction

Cultural properties are facing a lot of problems in all the countries. In order to arrest the illicit traffic, theft and vandalism of cultural properties different countries have enacted laws. Legislation began to be enacted from the beginning of the 19th century.

All most all countries have some law or the other for the protection of monuments, archaeological remains, palaeontological sites and antiquities.

Legislative Measures-Global Context:

Every country is vigilant in safeguarding its cultural and natural heritage. Depending upon the need, various countries have enacted laws and Acts to protect the heritage. The earliest law regarding the protection of cultural property was one, which controlled the transfer of Sate archives in 1809 in France. In India the Indian Museum Act was enacted in 1814. The Indian Treasure-trove Act 1878 was enacted to protect the treasure-trove finds in Indian context. Since this Act was enacted in the undivided India this Act is being followed in Pakistan. The Degree of 7th March 1886 came into existence in Tunisia regarding the ownership and conservation of antiquities and art objects. The Treasure-trove ordinance of 1888 of Sri Lanka was enacted in 1888. Clause-73 forbids export of antiquities. Even the diplomatic baggages are checked. The Law of 1889 controlling the transfer of cultural property came into existence in France. By the law of 1897, cultural property recovered by excavations became the property of the State in Greece. The Egyptian Law of 1897 was enacted protecting the cultural objects recovered by excavations. As per the Iraq's Antiquity laws replica's of antiquities cannot be made. Barring a few countries, export regulations exist almost every where. Singapore and Kong Kong are international markets where all kinds of curios and an, archaeological and ethnological objects are available. There is no restriction except the local customs duty. In almost all countries there are prohibitory orders for the export of cultural objects.

ICOM compiled all the laws regarding the protection of cultural property and was published in the name of Handbook on Natural Legislation-Burnham, 1974. Convention for Protection of Cultural Property in the Event of Armed Conflict (1953). Recommendation of International Principles Applicable to Archaeological Excavations (1956). Recommendation on the Most Effective Means of Rendering Museums to Everyone (1960). Recommendation on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1964). Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1970). Convention Concerning Protection of the World Cultural and Natural Heritage (1972). Recommendation concerning the International Exchange of Cultural Property (1976). Recommendation on Participation by the people at large in cultural life and their contribution to it (1976). Recommendation concerning the safeguarding and contemporary role of historic areas (1978). Recommendation for the Protection of Movable Cultural Property (1979).

Among the UNESCO's many conventions and recommendations the following are those concerned with prohibiting and preventing the Illicit Export, Import and Transfer of Ownership of Cultural Property (1970), the Protection of both the World and National Cultural and Natural Heritage (1972), the

International Exchange of Cultural Property (1976) and the Protection of Movable Cultural Property (1978). It has also been actively promoting the nature of cultural property to its country or origin, particularly material, which might have been removed during colonial occupation or through commercial exploitation.

Indian Laws Regarding Antiquities

India possesses thousands of monuments, which are worth preserving. The British rulers thought about their preservation. Many made a very good study on them and recorded. But up to the 18th century there was no legislation made to preserve them. There was a beginning in the legislation regarding the preservation of structural vestiges of the past. The earliest attempt in this area was the passing of the Bengal Regulations XIX of 1810. In 1817 the Madras Regulations came into existence. These empowered the Government to intervene wherever private individuals faced a public building with the risks of misuse.

In 1863, when Lord Canning was the Governor General of India, the Act of 1863 was passed. According to this act, the Government was empowered to prevent injury to and preserve buildings remarkable for their antiquity or for their historical or architectural value.

In 1878, the Indian Treasure-trove Act of 1878 was enacted when Lord Lytton was the Governor General of India. In 1866, the first Indian Museum Act, transferring the management of the museum from the Asiatic Society to the newly formed Board of Trustees was enacted. In 1910 amendments were made to the Act. Subsequently in 1960 amendments were made to the Indian Museum Act and the new Board of Trustees was headed by the Governor of West Bengal as its Ex-Officio Chairman. It was directed to fight against treasure-hunting besides regulating the lawful disposal of treasures found in accidental digging.

In 1904, during the reign of Lord Curzon as Governor General of India, the Ancient Monuments Preservation Act 1904 was enacted by the Government of Bengal. It was to provide for the preservation of ancient monuments, for the exercise of control over traffic in antiquities and over excavation in certain places and for the protection and acquisition in certain cases of ancient monuments and of objects of archaeological, historical or artistic interest.

In 1921, in the Devolution Rules of 1921, archaeology was classified as a Central subject. According to this, all the protected monuments under the Ancient Monuments Preservation Act, 1904 were brought under the control of the centre leaving the unprotected monuments under the protection of the Government of Provinces.

In 1932, when Earl Willington was the Viceroy of India amendments to the specific provisions of the Act 1904 came into effect. These amendments allowed the issue of license to outside, including foreign agencies for the excavation of protected areas and to regulate operations like mining, quarrying, blasting, and excavation at or near protected monuments.

In 1935, the Government of India Act 1935 made archaeology as a federal subject. As per this Act all powers related to the ancient and historical monuments, including archaeological sites and remains previously vested to the Provincial Governments were taken over by the Government of India.

In 1947, when Mortimer Wheeler was the Director General of Archaeology, the Antiquities (Export Control) Act 1947 was passed by the Indian Government. Under this Act, no antiquity can be exported without a license issued by the Director General. In terms of this Act, antiquity includes any object which is over 100 years old and the Antiquities (Export Control) Act 1947 includes provision for giving certificates as to whether an object is an antiquity or not an antiquity.

In 1950, when the constitution of India was promulgated, the responsibilities between the Centre and States as far as archaeology was concerned were given a good shape.

According to this, under Union list, ancient and historical monuments and records, and archaeological sites and remains declared by or under law by Parliament to be of national importance got place. Under the State list, libraries and other similar institutions controlled or financed by the States; ancient and historical monuments and records other than those declared by or under law made by Parliament to be of national importance sound place. Under the concurrent list, archaeological sites and remains other than those declared by or under law made by parliament to be of national importance found place.

In 1951, in order to fulfil the provisions of the constitution, the Ancient and Historical Monuments and Archaeological Sites and Remains (Declaration of National Importance) Act, 1951 was enacted in November 28th, 1951. Under this all archaeological sites and remains declared under the Ancient Monuments Preservation Act, 1904 were re-declared as monuments and archaeological sites of national importance.

In 1958, with a view to bringing the Ancient Monuments Preservation Act 1904 into lines with the constitutional provisions and also to conform it with the new developments in the changed situation, Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1958 was enacted on August 28th, 1958.

In 1961, through an Act of the Parliament, the Salar Jung Museum along with its library was declared as a Museum of National Importance.

The Arms Act, 1959 (54 of 1959) was enacted by the Parliament in 1960 and it came into force on the first of Oct. 1962 by a special notification issued by the Ministry of Home Affairs on the 13th July, 1962. It extends to the whole of India.

This Arms Act regulates the acquisition, possession, manufacture, sale, import, export and transport of all kinds of arms in India. According to the Section 2 of this Act, the arms means articles of any description designed or adapted as weapons for offence or defense. It also includes, fire arms, sharp edged and other deadly weapons, and parts of, and machinery for manufacturing arms. But does not include articles designed solely for domestic or agricultural uses such as a lathi or ordinary walking stick and weapons incapable of being used otherwise than as toys or of being converted into serviceable weapons.

Section 3 of the Act clearly specifies that no person (or institution) can acquire, have in his possession or carry any arms or ammunition unless he holds in this behalf a license issued in accordance with the provisions of the Act. The Arms Rules, 1962 were made there under.

As per outlines of this Act, the Ministry of Home Affairs issued instructions to the district authorities to see that all the institutions including museums, other than those owned by the Government, obtain licenses for the weapons under their possession.

In Section 15 (I), the Ministry of Home Affairs added that the fire arms, being a danger to the social security, should either be drilled in the barrel, or their muzzles or lock plates should be wrapped and sealed thus making them unserviceable. Accordingly, most of the museums, specially those owned by the private trusts, corporate bodies or societies, were asked to

1. prepare and submit a classified list of all kinds of weapons under their custody,

2. obtain license for all of them and

3. get the barrels of the firearms either drilled or wrapped and sealed.

Section 45 (e) has mentioned that the Act should not apply to the weapons of 'obsolete' pattern or of antiquarian value or in disrepair which is not capable of being used as a fire arm either with or with out repair.

In 1965, the Antiquities (Export Control) Amendment Bill, 1965 was enacted. According to the 1947 Act, the Director General of Archaeology in India was the final authority to decide whether or not an article is an antiquity. But according to the 1965 Bill this power vested with the Director General was transferred to a Board called the Antiquities Appellate Board and that its order 'shall be final'.

In 1972, the Antiquities and Art Treasures Act, 1972 was passed on September 9th, 1972 in order to cope up with the high occurrences of theft and illicit traffic in antiquities which the Antiquities (Export Control) Act, 1947 could not control. Following that, the Antiquities and Art Treasures Rules, 1973 Rule dealt with a term "Art treasures" which are not antiquities within the meaning of the same legislation. The Antiquities and Art Treasures Act along with its Rules was enforced from 5th April 1976. An ordinance amending certain provisions of the Act was promulgated on 4th June 1976 and was made into an Act later in the same year without effecting any change in the provisions of the Ordinance or incorporating any new clause.

The Wildlife (Protection) Act, 1972

The Wild Life Protection Act, 1972 under its constitution under chapter III covers constitution of Wild Life Advisory Board, procedure to be followed by the board, duties of Wild Life Advisory Board etc. It restricts the hunting of wild animals; it requires the maintenance of records of wild animals killed or captured; it restricts killing of certain wild animals; it grants permission for special purposes; it withholds the license issued on good and sufficient reasons; it restricts hunting of young and female or wild animals; it permits the declaration of closed time during which, certain animals should not be hunted through notification.

Under chapter IV of this Act various efforts were undertaken by the Government to organise Wild Life Sanctuaries, Zoos, Nature Reserves, the Tiger Projects etc., to control the killing of wild animals and exporting skins and trophies out of our country.

Under chapter V of this Act, wild animals, animal articles and trophies become government property. It provides the necessary legal basis to prevent trade or commerce in wild animals, animal articles and trophies. Chapter V of this Act prescribes strinchent action at various levels to put an end to this illegal activity. Recently, following the regulation that called for the declaration of antiquities and works of art possessed by individuals and private institutions, the Government in respect of natural history materials has also introduced a similar measure.

Under chapter V and article 49, no person shall purchase, receive or acquire any captive wild animal, other than vermin, or any animal article, trophy, uncured trophy or meat derived therefrom otherwise than from a dealer or from a person authorised to sell or otherwise transfer the same under this Act: Provided that nothing in this section shall apply to any transaction entered into by a public museum or zoo with any other public museum or zoo.

Conclusion:

Eventhough Acts, Rules and other similar measures to protect and safeguard our art, cultural and natural treasures are available, these treasures will be protected only when an awareness about these regulations are made available and a coordination is set up between concerned institutions.

References:

1. Agrawal, O. P., Museums Association of India-Origin and Development, Journal of Indian Museums, Vol. XXXXIX-L, 1993-94.

2. Harinarayana, N., The Treasure-trove Act and the Government Museum, Madras, Museums and Museology New Horizons, Ed. V. P. Dwivedi and G. N. Pant, Agam Kala Prakashan, Delhi, 1980.

3. Nair, S. M., Illicit Traffic in Natural History Materials, Security in Museums, Museum Association of India, 1979.

4. Pandey, K. N., Arms Act and its Implication in Museums, Journal of Indian Museums, Vol. XXXVIII, 1982.

5. Rashmi Sharma, Antiquarian Laws in India, Journal of Indian Museums, Vol. LI, 1994-95.

6. Sarkar, H., Museums and Protection of Monuments and Antiquities in India, Sundeep Prakashan, Delhi, 1981.

7. The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1958, Government of India, Ministry of Law, Justice and Company Affairs, 1977.

8. The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1958.

9. The Antiquities and Art Treasures Act, 1972, Government of India, 1975.

10. The Antiquities and Art Treasures Act, 1972.

11. The Gazette of India, Extra Ordinary, Part II-Section 1, No. 25, New Delhi, Friday, August 29, 1958.

12. The Gazette of India, Extraordinary, Part II-Section 3- Sub-section (ii), No. 150, New Delhi, October 15, 1959.

13. The Getty Grant Programme, 1993-95.

14. Wild Life (Protection) Act, 1972.

COMPUTERISED DOCUMENTATION OF MUSEUM OBJECTS

J.R.Asokan,

Curator for Design and Display, Government Museum,Chennai-600 008.

Documentation is a process in which the details about the objects are entered in a Register or stored in some form for back reference. In a majority of Indian museums documentation of museum objects is done either by maintaining Accession Registers or by maintaining documentation cards or by both methods. The content of the data may vary from subject to subject, but there is some uniformity in relation to the method of entering data in the Accession Register or in Documentation Cards. The card contains details like name of the object, collection date, source of collection, colour, height, weight of the object, price of the object (if purchased), condition of the object, special features about the object etc.

Eventhough this type of documentation is used in a majority of Indian museums it gives a lot of problem for the researcher or Curator when back reference is made.

Problems in Existing Documentation Systems

The various problems encountered are:

1. We have to search page by page to get the details of an object.

2. If we want to see the details of many objects at a time we have to spend a lot of time for this.

3. In bigger museums the collections are large and we need very big registers for maintaining the details of the objects. The same thing is applicable to coins also. Because the number of objects in a coin section, in bigger museums will be very vast, and for back reference we will have to struggle to get the details of the objects.

Compiler Documentation:

Carrying out the documentation work in computers may solved this type of problems.

Computer documentation is nothing but storing the data in a computer in an easy accessible form. Documentation by computer has its own advantages.

Advantages:

§ Vast data can be stored in limited space (in hard discs or floppies or in CDs)

§ We can locate the objects at the click of a keyboard button.

§ In a comparative study, grouping of objects can be done as per our requirement.

§ We can see the enlarged version of the picture of the object in the computer screen as per our need.

§ Even 360□ view of the object can be seen by a slow rotation method by using special software.

§ Transportation of data from one place to another place becomes easy.

§ Computer floppies, CDs are better preserved when compared with the Accession Register.

General Features of a Computer:

There are different types of computers used for different purposes. What we use in our houses or offices are generally called as Personal Computers.

1. Personal Computer (P.C):

A personal computer consists of three basic parts. They are:

a) Monitor b) Central Processing Unit (C.P.U) and c) Key board

a) Monitor:

Monitor is the unit where we can see the visual part of the stored data. Both black and white and colour monitors are available but we need colour monitors for documentation work as they will give colour pictures.

b) Central Processing Unit (C.P.U):

This unit can be called as the brain of the computer. With in the C.P.U there are separate components like Hard Disc, Mother Board, Floppy Disc Drive, C.D.ROM Drive etc. Hard disc is the part where the data are stored in a computer.

c) Key Board:

Keyboard along with mouse is necessary for entering the data or bringing out the data in a computer and are called output devices.

In addition to the above mentioned three basic components, there are other parts like mikes, speakers, etc., for multi media purposes.

In general we may divide the computer components in to two basic classification, i.e.1) Hardware 2) Software.

Hardware:

The hard parts that we can touch and feel are generally called as hardwares (eg. Monitor, C.P.U., key board, hard disc etc.)

Software:

The programme we make in a computer or the data we enter in to a computer will work only when the computers are loaded with a specific programme called software. Different softwares are available for different tasks.

Computer Documentation:

For computer documentation we need the following:

1. P.C.with the following configuration (550 or 600 MHz as per availability in the market)

   64 MB SD RAM

   4.3 GB Hard Disc Drive

   1.44 Floppy Disc Drive

   C.D.ROM Drive and Colour Monitor.

2.Colour Scanner - for scanning the photo images of the objects

3.Printer: There are different types of printers available in the market like Dot Matrix, Ink-jet and Laser printers. Out of this, Ink-jet color printers may be considered as ideal for documentation.

In the documentation process, first we have to take photographs of all the objects in the collection. Photographing the objects may be done by two methods.

1) Using Still Camera: This is the ordinary photographic method, where objects are kept in suitable background colour and photos are taken.

After photographing the objects the photos are scanned using the scanner and the datas are stored in a computer by giving different file names.

2) Using Digital Camera: In this method, instead of photo film, either computer floppies or smart media cards are used for storing the images of the object. This stored data from the camera can be converted easily in to the computer.

Advantages of Digital Camera:

§ We can see the quality of the picture immediately after photographing the object.

§ By making the contrast and brightness adjustment we can improve the quality of the picture.

§ The photo image is stored in a digital form, which is an advanced method of storage.

The stored images of the objects in the computer are transferred in to a word file and text data are entered near the photo images. In this way the stored data will be in a linear order as we store in the Accession Register. But this may not be enough unless we provide data base facility in the computer for documentation work.

In data base programme we get the linking and grouping facility. The stored images along with text can be located easily or can be grouped easily as per our requirement. The database has to be created as per our need.

Recently, Culture Department, Government of India, has initiated a National Register of Art Objects for AA and A objects (AA- very important objects, A - Important objects). This proposed register will be made by computer documentation only. As per this method a specific uniform format for storing the data has been developed by the Culture Department, Government of India. A special data base software called Nataraj V.I.I. has been developed by the National Informatics Centre, New Delhi for this purpose and the software CDs are being distributed to major Regional Museums for creating a uniform documentation process. The documentation of the museum objects has to be done as per this system and one copy of the stored data has to be submitted to the Culture Department, Government of India for storing it in the National Register of Art Objects.

As per this uniform documentation process, the Art objects are generally classified in to two basic categories. 1) Coins 2) All other Art objects. Separate format for loading the data have been given for this above mentioned two categories. Uniform accession number pattern have been given and the entire data have a vast area of linking facilities.

In a specific time frame the entire collection of a museum can be documented in this method and the National Register will have the details of entire collection of AA and A objects from all over India.

Conclusion:

The Government Museum, Chennai has started the computer documentation by this method. Soon this facility will be extended to the District Museums also. To facilitate the computer documentation process the Government Museum, Chennai in the last two financial years have acquired ten computers and these are being utilised for this purpose. In addition to this in the last financial year, steps have been taken to develop a Web Site for the Government Museum, Chennai at a cost of Rs.5.00 lakhs and this work has been entrusted to ELCOT (Electronic Corporation of Tamilnadu) . This work is going on smoothly and the website will be launched shortly.

References:

1. Windows, MS-Office, Internet Courseware - Orchid Soft System (p) Ltd., 2000.

2. Quick Computer Course by Subhash Meta, 1998.

3. National Register of Art Objects - Software for Documentation of Art Objects - User Manual, December 2000.

CONTRIBUTION OF TRIBAL NILGIRIS IN THE PRESERVATION OF OUR ART AND CULTURAL HERITAGE

Dr. C. MAHESWARAN,
Curator, Government Museum, Coimbatore (District)

I. Preamble :

Preservation of our art and cultural heritage could be achieved only through the collective responsibility of professionals, government agencies, non-government agencies, students and the general public. However, field studies reveal that the tribal people are found to play a much more pivotal and crucial role in the preservation of such art and cultural heritage in their vicinity unlike their non-tribal counterparts. And the tribal people always tend to exhibit a sort of sentimental association with the endemic art and cultural heritage that surround them, as they form the indispensable units within their respective cultural milieu. For instance, it is observed in The Nilgiris that the art and the cultural heritage structures like Rock (Art) Shelters', Megalithic Burial Sites', 'Hero-stones' are treated by the tribal people as part and parcel of their indigenous cultural traditions.

An attempt is made in this paper to project and highlight the contribution of Tribal Nilgiris (Comprising the tribal groups like Toda, Kota, Kurumba, Kattunaicka, Irula) in the preservation of our art and cultural heritage, based on the author's field studies that were carried out in and around the rock (art) shelters of Vellerikkombai and Iduhatti; 'megalithic burial sites' of Mudumalai and Banagudishola; and 'Hero-stones' of Anaikkatti and Batlada (as primary sources) In addition, earlier works by J.W. Breeks (1873), D.B. Kapp (1985), W.A. Noble (1976 & 1997) and A. Zagarell (1997) are also taken into consideration (as 'secondary sources') to corroborate the evidences that have been gleaned from the first hand informations acquired by the author from his field studies.

II. Geographical settings and Ethinological settings of the Nilgiris - An Overview :

The Nilgiris highland region of northwest Tamilnadu which form a *massif* in the juncture of Eastern and Western Ghats to the north of Palghat Gap not only rich in ethnographic artefacts but in art and cultural heritage structures as well. For instance, the massive stone outcrops along The Nilgiris slopes make the Nilgiri Hills an ideal arena for the creation of rock art. In The Nilgiris, certain contemporary tribal communities are more likely to be identified with the rock shelters than others. For example, among the Irulas and the Kurumbas the ritual life is intimately linked to the rock shelters. That is to say, both Kurumba and Irula regularly store their ritual paraphernalia in rock shelters nearby their hamlets. Such storage and ritual utilisation of these shelter sites can be compared to the cave usage of these two tribal groups. Furthermore, several of the rock art depictions of the rock shelter have been found to be re-painted and or re-touched, suggesting that these rock shelters have a longer term ritual function for the surrounding communities both periodically utilised and re-decorated as well.

At The Nilgiris generally in the higher northeast and in the heighest areas next to the northern rim of the *massif*, there are grasslands inhabited by the Toda tribes. In other words, the Toda generally occupy hamlets that are located close to megalithic stone-circles. In contrast to the stone circle, that are available on such summits or ridges at higher elevations, The Nilgiris dolmens generally lie within valleys or on nearby slopes at lower elevation in the northern Nilgiris or close to the northern rim, where usually farming predominates. And thus, the two tribal groups, Viz., the Irulas and the Kurumbas appear to exhibit a relatively closer relationship to the dolmens. As the rock shelters of The Nilgiris are used both by the Kurumbas and the Irulas to store ritual goods, The Nilgiris dolmens are used by both these tribal groups to store the much revered 'water-worn stones' known as *'Daeva Kottakallu'* ("god-given stone") (Breaks, 1873:105).

Unlike other neighbouring areas such as Coimbatore, Erode, Salem, in The Nilgiris, the tradition of erecting hero-stones has been carried out in the form of sculptural depictions on the back *orthstat* slabs of most dolmens were done by aligning figures in horizontal levels and to work downword upon one level.

III. Tribal Nilgiris and Its Relationship with Art and Cultural Heritage :

i. Rock (Art) Shelters :

The rock art complex of Vellerikkombai (which is referred 'Ezhuthu bare' by the Kurumbas, 'Ezhuthu vare' by the Irulas, and 'Ezhuthu Paare' by the local non-tribal people) sits in the immediate vicinity of Vellerikkombai Kurumba tribal hamlet at Kotagiri taluk of The Nilgiris. Storage of ritual goods at this site has reported by earlier scholars who visited here (Zagarell, 1999; 191). A massive number of pots form the majority of such ritual goods (other goods include horns, bells, etc.) The Kurumbas describe these pots either as deities or representation of deities. It is reported by the neighbouring Irula tribes of this area that annually the Kurumba Shaman carve a wooden image (of their deity) meticulously and charge it by chanting mantras. And the charged image fly towards the rock art site during night time and re-vitalise and thereby relieve the imbibing spirits in it, by re-touching and or re-drawing it. Such periodical re-decoration of the rock art depiction of this rock (art) shelter keeps the Kurumba society in good condition bestowed with fertility and facundity, it is reported. Accordingly the Kurumbas regard this as a valuable site to them.

Another rock (art) shelter known as 'Thodhavan Paare' ("Rock of Toda tribes") is located near

Pikkapathymand Toda hamlet of The Nilgiris. Generally, the Todas of this area keep at rest the corpse of their kindred beneath this rock art site. And hence, this particular rock art site is regarded by the Toda tribes as a revered one.

ii. Megalithic Burial Site :

Among the Todas the megalithic stone-circles are referred as 'Pon thit' ("Land of metal") as they hold a wide spectrum of grave goods, such stone circles are available in plenty in and around their tribal hamlets known as 'munds'. And the Todas believe that these sites are the creations of their fore-fathers who were *conceived* to be the first settlers in The Nilgiris. Consequeantly, they regard all these megalithic stone-circles as part of their tribal culture complex almost all Kota hamlets known as 'Koakaal' Kota menfold gather at megalithic burial sites, viz., dolmens as sites to chat, relax, and or settle vital issues. At Padagula, a Kota tribal village when temples of 'Aynoar' ("Kota Male deity") and "Amnoar" ("Kota female deity") are to be reconstructed a bigger dolmen and a relatively smaller dolmen-which stood side by side - are used as transit - temples. At Kollimalai (another Kota hamlet) wrapped bone fragments are kept over a reliquary stone of a dolmen for observing second funeral known as "vara saavu" ("dry funeral") conducted once in a year (Noble, 1976:109).

At Mudumalai, the Kattunaicka tribes revere the megalithic burial sites, namely, the dolmens as 'gudi' ("temple") and they neither enter those sites, wearing chappals nor allow others to enter those sites, wearing chappals.

The dolmens at Ketti, near Udhagamandalam occupy a vital role in the Hirodayya festival of the Kurumbas. Kurumba sits in the intact dolmens by wearing a garland woven out of the stalks of millets and yells 'Daey, Daey' ("god, god"). This ritual observance symbolises that the pre-harvest rituals have come to a halt (Noble, 1976:118).

At Koppayur of The Nilgiris, the Irulas are found to collect the 'Water-worn memorial stones' (earth while referred as 'Daevakottakallu "god given stones") and *diefied* by placing them over the front edge of each platform on the dolmens situated quite nearby. It is reported that the kurumbas have obtained such water - worn memorial stones from the Irulas (Noble, 1976:125)

Both Irulas and Kurumbas of Banagudishola, (a secluded hamlet located near Kotagiri) are found to deify and propitiate the megalithic dolmens.

III. Hero-stone :

As noted earlier, in The Nilgiris, hero-stones are generally sculpted on the back *orthostàt* stone slabs. However, at some sites, the hero-stones are sculpted over single standing rocks as well.

For instance, the Irula tribes of Anaikkathi, in The Nilgiris perform their first offering to the hero-stone known as 'Gao Kallu' ("Cattle Stone") that at the front of their hamlet, prior to the ritual observance to their principal deity, the 'Amman'

IV. Concluding Remarks :

From the aforementioned discussions, we may arrive at a conclusion that the art and the cultural heritage structures that are located in such highly inaccessible and interior, remote corners of The Nilgiris are preserved for posterity, even at the absence of professional hands in the scenario. And therefore we may proudly proclaim that the tribal Nilgiris has achieved this herculian task simply by its sincere associations with such structures on sheer sentimental grounds.

Select Bibliography

Basavalingam, M : Rock Art in the Nilgiris, Downs town

Chronicle (A weekly News Magazine of the Nilgiris). 1997

Brooks, Robert R.R & Vishnu S. Wakanakr : Stone Age painting in India. Yale University press : New Haven, Connecticut 1976

Breeks, james W. : An account of the primitive tribes and monuments of The Nilgiris. New Delhi Cltural Publishing House. 1873

Charravarty, Kalyan : Rock-Art of India. Bhopal : Commission Archacology & Museume, Madhya Pradesh. 1996

Hockings, Paul (Ed.) : Blue Mountains New York: Oxford University. 1985

Hockings, Paul (Ed.) : Blue Mountains Revisited : Cultural Studies on the Nilgiri Hills, New York : Oxford University Press. 1997

Kapp, Dieter B : "The Kurumbas" Relationship to the "Megalithic" Cult of the Nilgiri Hills (South India) In Paul Hockings (Ed.) Blue Moutains. 1985

Maheswaran, C & M. Kumaravelu : "A Unique Hero - stone of Anaikkatti in the Nilgiris" Downs Town Chromicle (A Weekly News Magazine of The Nilgiris) 1997

Noble, William A. : "Nilgiri Dolmens (South India) Anthropos 71. 1976

Noble, William A : "Nilgiri Prehistoric Remains" In Paul Hockings (Ed.) Blue Mountains. 1985

Zagarell, A : "Tradition, Community, and Nilgiri Rock - Art". In John E. Robb (Ed.) Material Symbols : Culture and Economy in Prehistory. Centre for Archacological Investigations, Occasional Paper No.26, South Illinois : South Illiniois University 1999

REPATRIATION - RETURN OF ANTIQUITIES

Dr. V. JEYARAJ,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum,Chennai-600 008.

Introduction

Museum is a non-profit making permanent institution in the service of the society and of its development and open to the public, which acquires, conserves, researches, communicate and exhibits for purposes of study, education and enjoyment, material evidence of man and his environment.

Museums are enlarging their collections in various ways. At the same time, museums are losing their collection also through some way or the other. Many hundreds of objects of Indian origin are now a days found in the museums though out the world. I have seen such objects of Indian origin in the museums in France, Germany, and the UK. During the British rule in India many thousands of objects were taken by the British to the UK and they are in the British Museum, Victoria and Albert Museum, Cambridge Museum, Oxford Museum, Horniman Museum, British Library (the India Office Library collections are kept with the British Library). Even though it is mentally thought to bring them back to India, it is a great task to repatriate them. There are many examples in which the repatriation had been successful in the past. The objects, which were taken illegally, have been brought back by the laws existing in India. But those objects, which were taken by the foreigners as a matter of right, are difficult to be repatriated. The Pathur Nataraja taken away from India was successfully brought back after a heavy expenditure. Similarly the Sivapuram Nataraja idol was repatriated from the UK in 1985.

Repatriation of Museum Objects

Museums are now facing a challenge of repatriation of cultural property, which were collected from other countries in the past. If a museum should come into possession of an object that can be demonstrated to have been exported or otherwise transferred in violation of the principles of the UNESCO Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1970) and the country of origin seeking return and demonstrates that it is part of the country's cultural heritage, the museum should, if legally free to do so, take responsible steps to cooperate in the return of the objects to the country of origin.

In the case of requests for the return of cultural property to the country of origin, museums should be prepared to initiate dialogues with an open-minded attitude on the basis of scientific and professional principles (in preference to action at a governmental or political level). The possibility of developing bilateral or multilateral cooperation schemes to assist museums in countries which are considered to have lost a significant part of their cultural heritage in the development of adequate museums and museum resources should be explored.

Museums should also respect fully the terms of the convention for the Protection of Cultural Property in the Event of Armed Conflict (The Hague Convention, 1954), and in support of this convention, should in particular abstain from purchasing or otherwise appropriating or acquiring cultural objects from any occupied country, as these will in most cases have been illegally exported or illicitly removed.

Conclusion

Many objects which were exploited from our country have been repatriated. Recently the Government Museum, Chennai have repatriated 33 archaeological and cultural objects from the Australian Museum, Sydney, Australia which were taken by Rev. A.W. Brongh from India and donated to the Australian Museum by his niece as gift to the museum.

References:

1. Marie C. Malaro, Museum Governance, Smithsonian Institution Press, Washington and London, 1994.

2. Jeyaraj, V., Churches of the Erode District, Ed. V. Jeyaraj, Worshipping Places in Erode District, Government Museum, Chennai, 2000.

3. Repatriation File, Australian Museum, Sydney, February 2000.

4. Michael A. Fopp, Managing Museum and Galleries, Routledge, London & New York, 1997.

5. The ICOM Code of Professional Ethics, Adopted by the 15th General Assembly of ICOM General Assembly of ICOM meeting in Buenos Aires, Argentina, on 4th November 1986.

6. A Century of Christian Service, The Work of the London Missionary Society in Erode, 1836-1936.

7. The Australian Independent, Wednesday, August, 15, 1894.

கலைப்பண்பாட்டுச் செல்வங்கள்

கோவில் வளர்த்த கலைகள் - ஓவியம்

கு. கருணாநிதி,
காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், திருவாரூர் – 610 002.

மனிதன் எப்போது தோன்றினானோ அப்போதே கலைகளும் தோன்றின எனலாம். உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த மனித உயிர்கள் மேற்கொண்ட முதல் முயற்சியே கலைகளுக்கு கால் கோள் நாட்டியது. புறத் தாக்கங்களால் தன்னுள் எழுந்த உணர்வு நுணுக்கங்களையும் அதன் விளைவாய்ப் பிரிந்த எண்ணத் தொடர்களையும் அசைவுகளாலும், வீச்சுகளாலும், ஒலிகளாலும் வெளிப்படுத்திக் காட்டிய நிலையில்தான் மனிதன் ஆடல், ஓவியம், சிற்பம், இசை என்று கலைகளில் பல வடிவங்களைக் கண்டான். இந்த நுண்கலைகள் ஒவ்வொன்றும் தமிழ் மண்ணின் பல மரபுப் பேரரசர்களாலும், அறிவாற்றலும், கலையார்வமும் நிறைந்த பேராளர்களாலும் கண்ணெனப்போற்றி கருத்தாய் வளர்க்கப்பட்டது. சங்க காலத்து இலக்கிய வரிகளில் இதமாய்த் தெரியும் கலையிழைகளைப் பின்னும் போது அந்த சமுதாயத்தில் கலைகள் பெற்றிருந்த உயர்ந்த நிலைகளை உணர்ந்து மகிழலாம். பல்லவர் காலத்துச் சிற்பங்களும், செப்புத் திருமேனிகளும், கல்லில் வடித்த ஓவிய வரிகளும், நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய்க் கலை வளர்த்த கதையைக் கனிவோடு சொல்கின்றன. இந்த கலை வளர்ச்சியின் சிகரத்தைத் தொட்டு இமய பெருமைகளைத் தோளில் சுமப்பவர்கள் தொல்குடிச் சோழர்களும், பாண்டியர்களும், பழுவூர் மன்னர்களும், கொடும்பாளூர் வேளிர்களும் அதியமான்களும் இன்னும் இன்னோரன்ன ஆர்வலர்களும் கலை வளர்ச்சிக்குத் தங்கள் முயற்சிக்கு மேலும் முனைந்து செயல்பட்டதைக் காலத்தின் வரலாறு எடுத்து வைக்கிறது. இப்படி கண்ணுக்குள் கண்ணாய்க் கருத்துக்குள் கருத்தாய் மக்களாலும் மன்னர்களாலும் மற்றவராலும் போற்றி பரப்பப்பட்ட புகழார்ந்த கலைகளுள் ஒன்று ஓவியக்கலை.

கோயில்களின் உட்புற வெளிச்சுவர்களிலும் ஓவியங்கள் வரையப்பெற்றன. காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் கோயிலின்

வெளிச்சுவர்களில் வரையப்பெற்ற ஓவியங்கள் தேர் ஓடுதலால் புழுதி அடைந்தன எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. திருப்பரங்குன்றத்து முருகன் கோயிலின் அருகே இருந்த எழுத்து நிலை மண்டபத்தையும் அங்கே தீட்டப்பெற்ற ஓவியங்களைக் கண்டும் அவற்றின் கருத்தைக் கேட்டும் தெரிந்து கொள்பவர்களையும் பரிபாடல் காட்டுகிறது. அம்மண்டபத்தின் ஒரு புறம் சூரிய சந்திரர்கள், இன்னொருபுறம் மன்மதனும் இரதியும், மற்றொரு புறம் அகலிகையின் சோகக் கதை இவை எல்லாம் எழுதப் பெற்றிருப்பதை பரிபாடல் நமக்கு தெரிவிக்கின்றது.

மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இருந்த கோயில்கள் மரத்தாலும் செங்கல்லாலும் சுண்ணாம்பாலுமே கட்டப்பெற்றவை. குன்றுகளைக் குடைந்து அவ்வரசன் அமைத்த கோயில்களில் முதல்லாவது என மண்டகப்பட்டு கோயில் கல்வெட்டு கூறுகிறது. ‘பிரம்மா, ஈஸ்வரன், விஷ்ணு இவர்கட்கு அழியக் கூடிய செங்கல், மரம், உலோகம், சுண்ணாம்பு இவற்றின் துணையின்றி விசித்திரசித்தன் கட்டிய கோயில் இதுவே’ என மாமண்டூர் குகையின் வெளி மண்டபத்துத் தூண்களிலும் மாமல்லபுர ஆதிவராக மண்டபத்தின் விதானத்திலும் அருகே உள்ள தூண்களில் காணப்படும் தாமரை மலர்களின் ஓவியச் சின்னங்கள் மூலம் புலனாகின்றன. மகேந்திரவர்ம பல்லவன் காலத்தவை எனக் கருதப்படும் இவையே தமிழ் நாட்டில் நாம் காணும் ஓவியங்களில் பழமை வாய்ந்தவை.

தமிழ்நாட்டில் கற்களால் கோயில் கட்டும் வழக்கத்தை முதன் முதலாக ஆரம்பித்தது பல்லவ அரசனான இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் தான். இவன் கட்டிய கோயில்களுள் இரண்டு பனைமலைக் கோயிலும் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலும் ஆகும். பனைமலைக் கோயிலின் கீழ்புற அறையிலே வரையப் பெற்றுள்ள பார்வதி தேவியின் திருவுருவமும், கைலாச நாதர் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள சிறு மண்டபங்கள் சிலவற்றுள் காணும் ஓவியச் சின்னங்களும் 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாட்டு ஓவியர்களின் மென்மையையும் அழகையும் காட்டுகின்றன.

பாண்டியர்கள் காலத்து ஓவியங்கள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கடையநல்லூருக்கு அருகே உள்ள வர்ணச்சிமலை என்ற திருமலைபுரம் கோயிலில் காணப்படுகின்றன. கோயில் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வெட்டப்பட்டுள்ளதாயினும், கோயிலின் உள்விதானத்திலும் தெற்குச் சுவரிலும் காணப்படும் ஓவியங்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் அரசு செய்த அவனிய சேகரன் என்ற ஸ்ரீவல்லபன் (கி.பி. 830–862) காலத்தினது எனக் கருதப்படுகிறது.

பல்லவர்கள் காலத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வந்த தமிழ்நாட்டு ஓவியக் கலையின் சிறந்த பகுதியை சோழர்கள் காலத்தில் தான் காணமுடிகிறது. சோழர் கால ஓவியச் சிறப்பை எடுத்து விளக்குபவை தஞ்சை பெருவுடையார் கோயிலின் கருப்பக் கிரகத்தைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களில் காணப்படும் ஓவியங்களே ஆகும். இவை கோயில் கட்டிய இராசராச் சோழன் காலத்திலேயே – பதினோறாம் நூற்றாண்டிலேயே – எழுதப்பட்டவை ஆகும். மேற்குச் சுவரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் வாழ்க்கையிலிருந்து சில நிகழ்ச்சிகள் ஓவியப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மணப்பந்தலில் இருந்த சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொண்ட காட்சி இவற்றுள் ஒன்று. நடுவில் கிழவேதியாரும் மணமகனான சுந்தரரும் எதிரெதிராக நிற்கின்றனர். வேதியரின் ஒரு கையிலே குடை, மற்றொரு கையிலே ஓலை, கூட்டத்தினரின் முகங்களில் வியப்பு, ஐயம், கோபம் முதலிய உணர்ச்சிகள்; கூட்டத்தின் வலப்பக்கம் திருவருள்துறைக் கோயில். கோயிலின் உள்ளே சிலர் விரைந்து செல்கின்றனர். இவ்வாறு சுந்தரர் வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சி அழகுற ஓவியமாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

திருவாரூர் அருள்மிகு தியாகராஜ சுவாமி திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது, தேவாசிய மண்டபம் ஆகும். இதனை ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்றும் அழைப்பர். கி.பி. 1684 முதல் 1712 வரை சோழநாட்டை ஆட்சி புரிந்தவர் தஞ்சை மராத்திய அரசர் சாஹோஜி என்பவர் ஆவார். இம்மன்னரின் காலத்தில் ஆரூரில் வாழ்ந்தவர் ஓவியர் சிங்காதனம் என்பவர். இவர் ஆரூரில் இம்மன்னரின் பிரதிநிதியாக வாழ்ந்த சாமந்தனரின் “வாசல் பிரதானி” என்ற பதவி வகித்தவர். ஆரூர் திருக்கோயிலுள்ள தேவாசிய மண்டபத்து உட்புற

விதானத்தில் (கூரையில்) மிக நீண்ட தொகுப்பு ஓவியக் கண்காட்சியை தமிழில் எழுதப் பெற்ற விளக்கங்களோடு தீட்டியுள்ளார். இதில் முசுகுந்த புராணம் முழுவதும் உள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து கி.பி. 1700ஆம் ஆண்டுகளில் திருவாரூரில் நிகழ்ந்த பங்குனி திருவிழாவையும் வசந்த விழாவையும் முழுமையாகக் காட்சி விளக்கங்களுடன் தீட்டியுள்ளார். தேவாசிரிய மண்டபத்தின் வடகிழக்கில் துவங்கும் இவ்வோவியக் காட்சியில் குறிப்பிடத் தக்க அம்சமாக தியாகராச சுவாமி திருவாரூர் கோயிலினுள் எழுந்தருளுவதும் இம்மண்டபத்தில் இவ்வோவியத்தை வரைந்த ஓவியரான 'சித்திரவேலை சிங்காதனத்தின்" உருவப்படமும் உள்ளது.

இதில் ஒரு காட்சி திருவிழா துவக்கம் ஆவதை குறிப்பிடும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. தியாகராச சுவாமியை பல்லக்கில் வைத்து தூக்கி வருகிறார்கள். தேவர்கள் பூமாரி பொழிகின்றனர். சூரியன் பிறைச்சந்திரன் போன்றவை வானத்தில் உள்ளன. கோயிலின் முன்பு கொடிக் கம்பம் ஒன்று உள்ளது. அதில் கொடிக் கம்பம் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. குருக்கள் (சிவாச்சாரியார்) ஒருவர் ரிஷபக் கொடி ஒன்றை ஏற்றுகிறார். இதனை அடுத்துள்ள ஓவியம் ஒன்று "துவஜா ரோகனம்" என்று குறிப்பிடுகிறது. முசுகுந்தனும் மற்ற மன்னர்களும் கூப்பிய கரங்களுடன் பவனி வரும் தியாகராச சுவாமிக்கு முன்பு வருகின்றனர். பண்டாரம் ஒருவருடைய தலையில் பரிவட்டம் கட்டப்படுகிறது. அருகே "தம்பிரான் பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறது" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. கொடிக் கம்பத்தின் அருகில் ஒருவன் தலையில் நிவேதனம் உள்ள தட்டை சுமந்து வருகிறான். தாரைக் கொம்பு, மத்தளம் போன்றவை முழங்கப்படுகின்றன. வானமண்டலத்திலிருந்து தேவர்கள் தியாகராசரை வணங்கி நிற்கின்றனர். கோயில் முழுவதும் விழாக்கோலமாக உள்ளது. சண்டிகேசுவரர் கோயில் ஒன்று உள்ளது. அதில் சண்டிகேசுவரர் சன்னதி என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சண்டிகேசுவரார் சிலை ஒன்றை அலங்கரித்து பவனியாக சுமந்து வருகின்றனர். முசுகுந்தன் கை கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார். அருகே பண்டாரம், மன்னர்கள் மற்ற மக்கள் அனைவரும் வணங்கி நிற்கின்றனர். அழகிய குடைகளும் தோரணங்களும் தீவட்டிகளும் பிடிக்கப்பட்டு ஊர்வலம் புறப்படுகிறது.

விழாக் கோலமாக உள்ள இக்காட்சியின் கீழே "முதலி மூவர்" திருவிழா "பைரவர் திருவிழா" என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலி மூவர் என்று இங்கு குறிப்பிடுவது சைவ சமயத்தின் மூவர் முதலிகள் எனக் குறிப்பிடப்படும் தேவார ஆசிரியர்களான அப்பர், ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் இவர்களைக் குறிப்பதாகும். இக்காட்சியினை அடுத்து மேற்குப் பகுதியில் உள்ள அரங்கத்தில் வடதிசையில் இருந்த புராணக் காட்சிகள் அழகுற ஓவியங்களாகத் தீட்டப்பட்டுள்ளன. முசுகுந்த புராண காட்சியில் ஓவியர் சிங்காதனம் பல அற்புதமான தேர்களை ஓவியமாக வரைந்துள்ளார். முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இப்பெருவிழா எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதற்கு இவ்வோவியக்கூடம் சிறந்த காட்சிச் சான்றாக நிற்கின்றது.

இந்த ஓவியங்கள், நம் நாட்டுக் கோயில்களில் உள்ள சிற்பங்களையும் இசையையும் போல் அழியாத செல்வங்கள். தத்துவத்தைக் கலையாக்கி காட்டுவதோடல்லாது, சில காலப் பழக்க வழக்கங்கள், நடை உடை பாவனைகள், இவற்றை விளக்கும் இவ்வோவியங்களை இன்னும் அழிய விடுவது பெருந்தவறு. காலத்திற்கேற்ற முறையில் கோயில்களைப் பரிபாலித்து, அழகு செய்து வந்தால் இந்த விலைமதிக்க முடியாத செல்வங்களை நம் பின்வரும் மக்களுக்குப் பாதுகாத்து கொடுத்து விடலாம்.

துணை நூல்கள் :

1. திருவாரூர் அருள்மிகு தியாகராஜ சுவாமி திருக்கோயில், திருக்குடமுழுக்குப் பெருவிழா மலர், 4–4–88, பக்கம் 71.

2. Madurai Sri Meenakshi Sundareswarar Mahakumbabishekam, Souvenir, Page No. 100-104.

3. குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன், ஆரூர் ஆழித் தேர், பக்கம் 44–50.

SESSION III

ILLEGAL TRAFFIC IN ART AND CULTURAL HERITAGE AND THEIR CONTROL MEASURES

PREVENTION OF ILLEGAL TRAFFIC IN INTELLECTUAL PROPERTY ESPECIALLY CULTURAL PROPERTY

Dr.R.KANNAN, B.Com, MBA, CAIIB, B.L., M.Soc. Sci (Birmingham, U.K.), Ph.D., I.A.S.
Commissioner of Museums, Government Museum, Chennai-600 008.

The legal position arising out of India becoming a member of World Trade Organisation and agreeing to implement the agreement on Trade in Intellectual Property Rights has created new rights and liabilities. How to protect our cultural heritage and property rights on our heritage properties, artefacts and indigenous technical knowledge from being appropriated by private interests, domestic and foreign, is the raging current topic dealt with in this paper. It concludes that omnibus registration and "Eternal Vigilance" is required on the part of all persons dealing with this ancient legacy, museums, manuscript libraries and so on. A participatory approach by inviting suggestions on the modus operandi from stakeholders will yield excellent results. The Government of India have adopted this approach and initiated the first steps in this direction by digital documentation with photos of all important artefacts in museums.

INTRODUCTION

In ancient days in India *Guru-Shishya Parampara* or tradition in which, knowledge was passed on from teacher to student, was prevalent. This oral tradition with strict controls on public recitation was to ensure that knowledge passed on only to those whom the teacher desired to enlighten. However, this restriction was not done with a view to earning money but to prevent misuse of knowledge in undesirable hands, interpolation and lowering of standards. Written matter was copied on palm leaf and Bhoj-patra (Tree Bark) manuscripts. This made making many copies of books laborious.

With the advent of printing, many copies of books could be published. Copyright law or control of the right to copy was first controlled by the Copyright Act of 1709. In India, the first law was passed in 1911. Along with the right to copy information, the right to copy designs and inventions was also controlled leading to the Patents and Designs Act, 1970, Trade and Merchandise Marks Act 1958 etc. The legislations ensured that no person who had registered his design, copy right or Trade mark would be deprived of it except by law. In other words, it became a form of intangible property. The Copyright Act 1957 protects authors from copying of their published works till 50 years after their death. In the case of Government publications it is 50 years from date of first publication or republication. In the case of patents, it is usually for 30 years. This ensures that knowledge becomes free after a certain length of time.

RECENT CHANGES IN LAWS

Patents were usually for products under the old regime before the World Trade Organisation system was introduced. Therefore, products with variations on the originals could be produced without infringing patent laws. Now after World Trade Organisation (WTO) and TRIPS (Trade in Intellectual Property Rights), Process patenting has also been introduced. This adversely affects developed Third World Countries like India because free use of technology even with variations is not permitted. After much debate, Parliament has passed the new laws in 1999. The new Act will conform to WTO protocol.

CLASSIFICATION OF CULTURAL PROPERTIES

As far as cultural properties are concerned these can be classified as: -

a) Objects .. Idols, Carvings, Paintings, etc.

b) Manuscripts .. Palm-leaf etc. containing old Ayurvedic formulae, information on herbs, astronomy. Maths, astrology etc.

c) Drawings or copies of above -

PROBLEMS DUE TO THE NEW LAWS

We have to be very careful that a piquant situation that arose like the patenting of Neem or Turmeric or Basmati in USA does not occur.

Museums, Art Galleries, Manuscript Library authorities etc. must get all the art and ancient objects and manuscripts in their collection registered with Copyright/Patents/Trade Mark authorities to ensure that their intellectual property rights are not stolen by others. They may even force the original owners to pay for their use. E.g. A Nataraja Statue can be photographed and registered as a Trademark or Design in U.S.A. Then the museum where the icon is originally on display will have to pay to the new American owner. This calls for a common approach either for mass registration or registration only with the consent of the original owner. Another point is that the museum or library may not have sufficient funds to fight the case in U.S.A. Some method of omnibus registration of all such collections by Indian authorities has to be thought of to prevent such a potentially hazardous situation from developing.

In the case of manuscripts dealing with medicines etc., the situation calls for attention even more. Here millions of dollars are involved. Our own indigenous technical knowledge (ITK) can lead to drug formulations, which are sold back to us at a high price.

Similarly in the case of paintings, it is conceivable that a design based on a Raja Ravi Varma painting can be registered abroad and commercially exploited. The situation will lead to the original museum or owner not being able to exploit it or display it in its brochures.

Our Ragas or Dance forms like Bharatanatyam can also be patented by persons who change the name and claim it as their own.

REMEDIES

In order to avoid this potentially dangerous situation, we may need to do the following:-

1. Educate all the staff and people who deal with our heritage and even the general public on Intellectual Property Rights.
2. Have all the collections in our public and private museums which are already entered in the Accession Registers registered - either by an omnibus clause or by specific registration.
3. Make it legally impossible to register designs or Indian Objects abroad without notice being first issued to the concerned Indian owner of the original object/manuscript.
4. Any other steps based on ideas that this seminar may discuss and come up with.

PARTICIPATORY APPROACH

A Participative Approach in the Participatory Rural Appraisal (PRA) mode of learning from and with the stakeholders like owners of manuscripts, paintings, practitioners of indigenous medicine will throw up a lot of useful suggestions. It will enable us to identify our strength and weakness and measures to be taken for protecting our IPRs.

Steps taken by Government of India and State Governments

The Secretary, Ministry of Culture, Government of India Dr.Vaidyanatha Ayyar has had a series of meetings with the Secretaries in charge of Culture of the States and Directors/ Commissioners of Museums on how to document the important cultural artefacts. A CD-ROM containing the programme and a template for recording data and photos of important objects has been sent to leading museums. The work of documentation has started.

CONCLUSION

We have to awake and arise before it is too late. The problem of India has been its spirit of tolerance leading to lethargy in the protection of its national interest. Divergence due to the far-flung nature of this nation sometimes leads to lack of focus on urgent national needs. Right from the Greek invasion during Chanakya's time till the conquest by the East India Company, our history is replete with too little done and that too, too late. We have to avoid this in the sphere of preservation and protection of Cultural Intellectual Property Rights.

The Government of India have already taken steps in this direction. These should be followed up on a large scale by both public and private institutions and individuals connected with cultural heritage for complete protection.

FAKING AND AUTHENTICATION

Dr. V. JEYARAJ,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum,
Chennai-600 008.

Introduction

Fakes are genuine works, which have been altered in character or added to, for the purpose of enhancing the value. Forgeries are copies of works of art or craft made for fraudulent purposes. Reproductions are copies made for honest purposes, which may subsequently be used by others for dishonest purposes, which may subsequently be used by others for dishonest reasons. Replicas are contemporary reproductions. Faking of art objects has been increased in the last decade in India. There were famous forgeries like the Piltdown forgery during the current century, which rocked the art and archaeological world. Since then, many instances have come to light and are well known all over the world and India is no exception. On recent days, we have come across the faking and forgeries in respect of paintings, ivories and even stone objects. Scientific study has become more imperative in the field of art objects. Anyhow, scientific study takes more time for which the objects have to be subjected to detailed technical study.

Reproducing the masterpieces was an accepted fact and was widely practiced for centuries by student artists to polish up their techniques in Europe. In India also it was the same. Lately a large number of instances have come to light where these simple craftsmen were being exploited by the people in the art trade to produce fakes and forgeries almost in all types of art works. The art works of recent origin were very cleverly camouflaged to look old and vice versa, which gave smuggling of art works a great boost and the illicit trade is rampant today. Coins, tokens, terracotta inscriptions too are faked to fetch money to the fakers in India.

Faker and Scientist

However clever the faker or the forger; however skilful in going into details for producing an art piece that would conform to its conferred antiquity, the fact remains that in some material detail, he slips up and his deception stands uncovered on thorough investigation. The criteria for recognition of authentic objects are fairly well established. Detection of forgery depends on the evidence of presence of discrepancy, if any, in the artefact. If the object so doubted is subjected to intensive scientific analysis for precise identification of the materials and techniques employed in it. The data so obtained has to be compared to the data bank already compiled on the type of objects in question and thus the possible presence of forger's hand emerges.

Authentication of Artefacts

There are many well-established methods of authentication. They are iconographic features in the case of sculptures, bronze icons etc. the style is another criteria for authentication of the artefacts. The various paintings can be categorised through the features exhibited by the paintings of the various types. Materials used are also one of the criteria as the materials are characteristic of the provenance and date. The technique employed is yet another criteria. For example before the invention of the potter's wheel the method of pottery was hand made. From the type of degradation also one can understand the type of the object and its authenticity. For example, the green patina is an authentic mark for earlier bronze icons. At present the usual practice of authentication of objects, which are purchased for museums and galleries are based on stylistic, artistic considerations, which is described by the members of the Art Purchase Committee who are mostly Museum / Gallery Directors or Curators. It is not definite whether the objects purchased or objects returned from outside exhibitions are the originals or the faked ones.

Methods of Authentication

The methods of authentication are subjective and aesthetic and objective and scientific. Radiology is one of the fundamental non-destructive methods of investigation and examination of works of art such as paintings, paper materials, wooden objects, metal objects, ceramics etc. It has been used in the past and is used in the present in the detection of forgeries of the original works. When X-rays are allowed to fall on an X-ray film through the object to be examined, a shadowgraph is formed on film depending upon the structure of the object. The latent image is developed, like photographic film to obtain the image of the inner structure of the object called radiograph. In the case of painting, the radiograph registers its various parts from the support up to the surface coating. The radiography of bronze icons, coins, weapons etc., will give a radiograph showing the voids and discrepancies inside the metallographic structure. This information is used to conserve and to identify the paintings. Radiography could help in characterisation of these art works in order to finger print them for legal purposes.

Finger printing of art objects and antiquities of all materials could be done if some documentation technique could be used such as Macrophotography, Infrared Photography, Radiography. Analysis of elements through classical as well as sophisticated instrumental methods will reveal the composition of the bronze icons. These records should be kept as secret. Other wise the culprits will use these data and fake objects will be produced in plenty.

Conclusion:

Since faking of objects are prevalent now-a-days, it is obligatory in the part of those who protect the antiquities and works of art from making copies. The authenticating datas should be made available to the art critics, archaeologists when such situation arises for the authentication of objects.

References:

1. Harinarayana, N., The Approach to Authentication, Studies in Museology, Vol. XI, 1975-76.

2. George Savage, Forgeries, Fakes and Reproductions, London, 1963.

3. Bisht, A. S., Challenges in Conservation of Indian Miniatures, Indian Association for the Study of Conservation of Cultural Property, New Delhi, 1998.

TREASURE TROVE PROBLEMS

R. BALASUBRAMANIAN,
Curator for Archaeology, Government Museum, Chennai-600 008.

Treasure-trove Act of 1878 is very much striking for its provisions, for they include the compulsory declaration of archaelogical discoveries by the finder and their acquisition by the state of important objects on payment of compensation, which is judged even by the present-day standards as wonderful. By passing this legislation in the last quarter of the 19th century Indian rulers of the day had paved the way to the preservation of India's cultural wealth. This decision to introduce this Act was taken by Lord Lytton, who became the Governor-General and Viceroy of India in 1876.

The main provisions lay down that when a person finds any treasure exceeding in amount or value rupees ten, the finder shall, as soon as practicable, give to the Collector notice in writing, of the nature and approximate value of such treasure, of the place in which it was found, and the date of finding ....the rest of the things are well known. And after due enquiry the Collector may declare the treasure to be ownerless in view of its being hidden one hundred years before the date of discovery. This decision of the Collector passed under this legislation is final and no suit or other proceedings shall be instituted against him for anything done in good faith. With this provision in hand some of the treasures found as treasure-trove objects and having them declared so some district authorities, I am sorry to state that they reverse their stand and owing to the pressure of some local bigwigs and some political parties reverse their declaration. Such treasure they claim were worshipped and after some years those treasures find their way out. Local memory is short and the treasure goes out of the country in a very illegal way. Classical examples are Sivapuram Nataraja. Originally found as a treasure-trove along with five other images in 1956 in the district Thanjavur in the vicinity of the temple. Ownership of these images rests with the Government and should have been handed over to the Central Museum at Chennai under the provisions of this Act. In this case the image Nataraja was allowed to be kept in the temple for worship, trustee of which handed it over to a sthapati for minor repairs in October 1956. It is then a duplicate was made and sent to the temple and the original was sold for Rs.5000/- and the rest of the story is well known to all. Mr. Douglas Barrett of the British Museum, London in his book "Early Chola Bronzes (1965)" referred that the genuine image is in the private collection, the one in the temple being a fake. After a prolonged legal battle in the USA and England a compromise was effected in which the title to the image has been passed on to the Government of India. Another example to cite was Pathur Nataraja. This Nataraja was also exported to foreign land stealthily. It was stated at the time of Sivapuram Nataraja case "As the image was taken out without a valid permit, the action was in contravention of the Antiquities (Export Control) Act, 1947 then in vogue; hence it was a clear case of smuggling". Had these Nataraja bronzes found as treasure-trove objects been declared and given to the Central Museum this hardship would have been averted. We have not learnt the lesson yet. It is my anguish that several district authorities owing to the pressure from various quarters hand over the treasure to the local population for worship, which ends up in such hardships and legal formalities to be completed before the actual return of the treasure to the land. In the later case it was provided that the mud particle still sticking to the bronze was tested and proved that it was originated from Pathur. There are certain lacune in the Act, which have to be strengthened.

1. The responsibility to enforce the Act has now devolved on the States. Consequently, the implementation of the above Act is not on the uniform line. As of yet there is no central agency to see how these rules are being followed.

2. The Act speaks of the material value only and not the rarity of the finds.

3. Evaluation of the antiquity must be made on the basis of rarity and antiquity, historical importance etc.

4. As far as the act is concerned the value fixed thereof for the find must be divided between the finder and the owner of the land but not the possibiity of the occupier of the land who may stake his claim for a share which ultimately ends up in the litigation

5. The Collector of the District has to find out if the treasure buried is more than handred years old

6. When the treasure is found it is published in the dailies which carry out the sensational story and their fancy antiquarian value which poses a big problem to the authorities. For eg. Kulavanigapuram finds (1990) which are yet to be decided.

If only the above said loopholes in the Act are plugged and the Act strengthened with amendments the antiquities of the States will be safe.

REFERENCES:

1. D. Sen and B.B. Upadhyaya, "Art and Archaeological theft in India" in the Protection of the Artistic and Archaeological Heritage, United Nations Social Defence Research Intitute Publication No. 13, Rome, 1976.

2. Treasure-trove Act No. VI of 1878.

3. A. Ghosh: "Fifty years of Archaeological Survey of India", Ancient India, No.9, New Delhi, 1953.

கலைப் பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் உள்ள குறைபாடுகளும் அவற்றைக் காப்பதில் சமுதாயத்தின் பங்கும்

அ. பெரியசாமி,

காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், பழனி – 624 601.

தவழ்ந்து வரும் தன் மகவை முத்தமிடுவதற்குக் கூட குனிந்திடாமல் தலைக்கு மேல் தூக்கச் சொல்லி கொஞ்சிய மறவர் இனம் நம் தமிழ் இனம்; ஒரு காலத்தில் உலக அரங்கில் ஒரு தாக்கம் ஏற்படுத்துகின்ற அளவுக்கு கொடி கட்டிப் பறந்த தமிழ்ப் பேரரசுகள் கோலோச்சிய நாடு நம் தமிழகம்; மேகத்தைமுட்டும் கோபுரங்களை எழுப்பும் கலை, இன்புற்றிருக்க இயல், இசை நாடகக் கலை, உயிர் காக்கும் மருத்துவக் கலை, திரை கடல் ஓடியும் சிலந்தி வலையிலும் மெல்லிய தாய் துணி நெய்யும் கலை -- இத்தனை கலைகளையெல்லாம் ஒருங்கே பெற்று வாழ்ந்த சமுதாயம் நம் தமிழ்ச் சமுதாயம். ஆனால் இன்று....?

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நற்கலைகளெல்லாம் வளர்வதற்கு ஏற்ற இடமாக இருந்தது கோயில்கள்தான். “கோயிலைத் தழுவிய குடிகளும் குடியைத் தழுவிய கோயிலும்” எனப் பழந்தமிழர் சமுதாய அமைப்பு இருந்தது. கோயில்கள் கலைகளை வளர்க்கும் கல்விக் கூடங்களாக இருந்த காரணத்தால் “கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்று கூறினர் ஆன்றோர். பழங்காலக் கோயில்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்களும் சிற்பங்களும் நம் முன்னோர்களின் வரலாற்றையும் திறமையையும் வெளிக் காட்டும் நூல் நிலையங்களாக இன்று திகழ்கின்றன. அரிய வரலாற்றுக் கருவூலங்களாகிய இக் கல்வெட்டுக்களை காலம் செல்லச் செல்ல தமிழ் மக்கள் மறக்கலாயினர். “பேணிக் காத்தல் பெருங்கடன்“ என்பதை மறந்ததுடன், அறியாமையின் காரணமாக அவற்றை அழிக்கவும் தொடங்கிவிட்டனர்.

கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் உள்ள குறைபாடுகள் :

நம் முன்னோர்களின் அரிய கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் அழிந்து வருவதற்கு பல காரணங்களைக் கூறலாம். நம் நாட்டுக் கலை, பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வு போதிய அளவில் பொதுமக்களிடையே இல்லாதது முழு முதற்காரணமாகும்.

உதாரணமாக, தீவிர பக்தி காரணமாக பல்வேறு கோயில்களில் திருப்பணிகள் இன்று நடத்தப்படுகின்றன. பழங்காலக் கோயில்களில் திருப்பணிகள் நடைபெறும்பொழுது, அங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் இடம் மாற்றி வைக்கப்படுவதுடன், சில சமயங்களில் அகற்றவும் படுகின்றன. சுண்ணாம்பு, சிமெண்ட் இவற்றால் கல்வெட்டுக்களின் மேல் பூசப்படுகிறது. கல்வெட்டுக்கள் இடம் பெயர்வதாலும், சுண்ணாம்புப் பூச்சுகளால் மறைக்கப்படுவதாலும் வளம் பெற்று வாழ்ந்த தமிழரின் வரலாறு மறைக்கப்படுகிறது.

விண்ணை முட்டும் கோபுரங்களையும், கோபுரங்களில் காணப்படும் கலை நயம் மிக்க சிற்பங்களையும், உருவாக்க நம் முன்னோர்கள் நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளையும் கோடிக் கணக்கான செல்வங்களையும் பயன்படுத்தியிருப்பர். பல்வேறு நாட்டுப் படையெடுப்புக்களையும், பல்வேறு வகையான இயற்கை சீற்றங்களையும் வென்று தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் வானளாவிய கோபுரங்கள் இன்று வௌவால்களின் வசிப்பிடமாகவும், புறாக்களின் புகலிடமாகவும் காட்சி தருகின்றன.

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பழங்காலக் கோயில்களில் உள்ள கலை நயம் மிக்க சிற்பங்களையும் கல்வெட்டுக்களையும் மறைத்து உருவாக்கப்படுகிற அங்காடிகள் கலைச் செல்வங்களின் பெருமைகளை மறைப்பதாக உள்ளன.

ஆற்றோரங்களில் சிதிலமடைந்த கோயில்களிலிருந்து பெயர்த்து எடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்ட கற்கள் இன்று சில இடங்களில் துணி துவைக்கப்பயன்படும் கற்களாக மாறியுள்ளன.

அறியாமையின் காரணமாக நடைபெறும் இச் செயல்கள் தடுக்கப்பட வேண்டும்.

மலைக் குகைகளில், பாறைகளில் வரையப்படுள்ள உயிரோட்டமான ஓவியங்கள் ஆடு, மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்களாலும், பொதுமக்களாலும், அழிக்கப்படுகின்றன. சிலசமயம் பழங்காலக் கோயில்களில் திருப்பணிகள் நடைபெறும்போது, அக்கோயில்களில் உள்ள பழங்கால ஓவியங்கள் சுண்ணாம்பு போன்றவற்றால் பூசி மறைக்கப்படுகின்றன. இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் சமுதாயத்தின் பங்கு

மனிதன் வளர்ச்சி அடைய கல்வி தேவை ; கேள்வி தேவை; கல்வியும் கேள்வியும் எளிதில் பெறும் சமுதாயமே மேம்பாடு அடைய முடியும். இத்தகைய அருமையான கல்வியினைப் பழங்கால திருக்கோயில்கள் வழங்கின. தமிழ்நாட்டு வரலாறு திருக்கோயில்களின் வரலாறு; திருக்கோயில்களின் வரலாறு தமிழ்நாட்டின் வரலாறு; எனவே திருக்கோயில்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள், கவின்மிகு சிற்பங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை சமுதாயம் பெற வேண்டும். கோயில் திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்படும் போது அக்கோயில் திருப்பணிக்குழுவில் அந்தந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அருங்காட்சியகக் காப்பாட்சியரையோ அல்லது தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அலுவலரையோ அல்லது வரலாற்றுத் துறை அறிஞர்களையோ உறுப்பினராக சேர்த்துக் கொண்டால், திருப்பணியின்போது கல்வெட்டுக்கள் இடம் பெயர்வதும், கல்வெட்டுக்களின் மேல் சுண்ணாம்பு, சிமெண்ட் பூசப்படுவதும் தவிர்க்கப்படும்.

விண்ணை முட்டும் கோபுரங்களில் பறவைகளும், வௌவால்களும் உண்டாக்கும் அசுத்தத்தை அவ்வப்போது சுத்தம் செய்யவேண்டும். இப்பணிக்கு அந்தந்த ஊரைச் சேர்ந்த தொண்டு நிறுவனங்களை, ஊர்ப்பொதுமக்கள் அணுகி இப்பணியை மேற்கொள்ளலாம். அந்தந்த

ஊரில் உள்ள பள்ளி கல்லூரி மாணவர்களை இத்தகைய உளவாரப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம். நாட்டு நலப் பணித்திட்ட மாணவர்களை இப்பணிக்கு கல்லூரி ஆசிரியர்களைக் கொண்டு பயன்படுத்தலாம்.

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கோயில்களில், கல்வெட்டுக்களையும் அழகிய சிற்பங்களையும் மறைத்து உருவாக்கப்படுகிற அங்காடிகளைத் தடை செய்வதின் மூலம் நம் முன்னோர்களின் கலை பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்கலாம்.

மலைகளில் பாறைகளின் மேல் வரையப்பட்டுள்ள பழங்கால ஓவியங்களைப் பாதுகாக்க, அவ்விடத்தில் வேலியிட்டு பாதுகாக்கலாம். அவ்வோவியங்களின் தொன்மை குறித்து, அருகில் உள்ள கிராம மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறலாம். அவ்வோவியங்களின் அருமை, பெருமைகளைத் தெரிந்து கொண்ட அம்மக்கள், அவ்வோவியங்களுக்கு பாதுகாவலாக இருப்பர். இந்த வகையில் பொதுமக்களும் கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் உதவ முடியும்.

மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தின் மூலமாகவோ அல்லது தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையின் மூலமாகவோ நம் நாட்டின் கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி பள்ளி மற்றும் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு கருத்தரங்குகளையும் சொற்பொழிவுகளையும் அவ்வப்போது நடத்தலாம். சில மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் இப்பணியினை மேற்கொண்டாலும், அனைத்து மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களும் இப்பணியில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் அந்தந்த மாவட்டங்களில் உள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோயில்கள் மற்றும் கலைச் செல்வங்களைப் பட்டியலிட்டு, அவற்றின் தொன்மைச் சிறப்புகளை விளக்கி துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சடித்து, அருங்காட்சியகம் காண வரும் பொதுமக்களுக்கு வினியோகிக்கலாம். இத்தகைய பணிகளுக்கு பணம் ஒரு தடையாக இருக்கும் பட்சத்தில், அந்தந்த மாவட்டத்தில்

உள்ள அரிமா சங்கம், சுழல் சங்கம் போன்ற பொதுத் தொண்டு, சேவை நிறுவனங்களை இதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

கல்லில் எழுத வேண்டும். கல்லில்தான் கோயில் கட்ட வேண்டும். அவை அழியா, இருபத்தியொன்றாம் நூற்றாண்டின் மனிதர்கள் நினைத்தாலும் அழிக்க முடியாது என்று முதன் முதலில் இந்தப்பணிக்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்த அந்த முதல் மனித தெய்வத்தின் கால் தொட்டு வணங்க வேண்டும். அவன் இல்லையெனில் நமக்கேது வரலாறு? நமக்கேது சிறப்புக்கள்?

இந்தியா போன்ற வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழே அதிகப்படியான மக்கள் வாழும் நாடுகளில், பழங்காலத்து வரலாற்றுச் சின்னங்களையும், கலை பண்பாட்டுச் சின்னங்களையும் நன்கு பராமரித்து, பாதுகாப்பது இயலாமல் போய் விடுகிறது. எனவே தொண்டு நிறுவனங்களின் உதவியைப் பயன்படுத்தி நம் நாட்டு கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாத்து அவை பற்றிய விழிப்புணர்வை பொதுமக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தினால் நம் வருங்காலம் வளமுள்ளதாக அமையும் என்பது திண்ணம்.

எனவே நமக்கென்று ஒரு முகவரியை விட்டுச் சென்ற நம் முன்னோர்களின் தொலைநோக்குப் பார்வையைக் குருடாக்கிவிடாமல், பொது மக்கள், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் என ஒட்டுமொத்த சமுதாயமும் இணைந்து நம் கலை-பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்க அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதில்தான் நமது கடந்த காலத்தின் எதிர்காலமே இருக்கிறது.

துணை நூல்கள் :

1. வரலாற்று ஆய்விதழ் : டாக்டர் மா. ராசமாணிக்கனார் வரலாற்று ஆய்வு மையம்.

2. ஆலயங்கள் சமுதாய மையங்கள் – தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்.

கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்களின் பாதுகாப்பு நெறிமுறைகள்

தி. பக்கிரிசாமி,

காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், சிவகங்கை–630 561.

முன்னுரை

கலைப்பொருட்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை 1. கனிமக் கலைப்பொருட்கள். 2. கரிமக் கலைப்பொருட்கள். கற்கள், உலோகங்கள், பீங்கான்கள் ஆகியவை கனிமப் பொருட்களாகும். மரம். காகிதம், துணி, தோல், தந்தம், எலும்பு, இறகுகள், உயிரினங்கள் (விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள்) ஆகியவை கரிமப் பொருட்களாகும். இக்கலைப் பொருட்கள் இயற்கையின் கால வேறுபாடுகளாலும், மனிதனாலும் பல வழிகளில் சிதைந்து வருகின்றன. கற்சிலைகள் அவற்றிலுள்ள உப்புக்களாலும், உலோக கலைப்பொருட்களும், மரப்பொருட்களும் ஈரப்பதத்தினாலும், துணிகளும், சித்திரங்களும், இதர கலைப் பொருட்களும் ஒளியினாலும், தூசியினாலும், வெப்பத்தினாலும், உயிரிகளாலும் (Bio factors) சிதைவடைகின்றன. கலைச் செல்வங்களை அவற்றிலுள்ள குறைபாட்டை குறைப்பதாலும் அல்லது மாற்றுவதாலும் மேலும் சிதைவடைவதைத் தடுப்பதாலும் தற்போதைய நிலையைப் பாதுகாக்கலாம். சிதைவடைந்து வரும் அரும்பொருட்களை இயற்பியல் முறையினாலும், வேதியியப் பாதுகாப்பு முறையினாலும் பாதுகாக்கலாம். இவற்றில் வேதியியப் பாதுகாப்பு முறை மேற்கொள்ளப்படும்போது மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட வேண்டும். கவனம் சிதறினால் கலைச் செல்வங்களில் எதிர்வினை ஏற்பட்டுவிடும்.

கலைப்பொருட்களைப் பாதிக்கும் காரணிகளும், பாதுகாக்கும் முறைகளும்

1. தட்பவெப்பமும் சுற்றுச்சூழலும்

தட்பவெப்ப நிலையின் முக்கிய அம்சங்களான வெப்பமும், ஈரப்பதமும் அனைத்து கலைப் பொருட்களையும் பாதிக்கின்றன. வெப்பத்தினால்

கலைப் பொருட்கள் மெதுவாகவே சிதைவடைந்தாலும், காற்றிலுள்ள ஈரப்பதத்தினால் அதிகம் சிதைவடைகின்றன. ஈரப்பதம் கூடிய சூழலில் காகிதம் தொய்வடைந்து மொடமொடப்புத் தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. ஈரப்பதம் பூச்சிகள், காளான்கள் போன்றவற்றின் பெருக்கத்திற்கு காரணமாகிறது. மரம், தோல், தந்தம், எலும்பு ஆகியவை நீரை உறிஞ்சும் தன்மை (Hygroscopic) யுடையவையாதலால் ஈரப்பதத்திற்கேற்ப விரிந்து சுருங்கும் இயல்பைக் கொண்டுள்ளன. இதனால் மரமும், காகிதமும் விரிவடையும்போது அவற்றின் மீதுள்ள வண்ணங்கள் விரிவடையாததால் வண்ணப்பூச்சு பெயர்ந்து விடுகிறது அல்லது தூக்கி நிற்கிறது.

தட்பவெப்பநிலையை கட்டுப்படுத்தும் முறைகள்

காற்றைச் சீராக்குவதன் மூலம் தட்பவெப்ப நிலையை கட்டுப்படுத்தலாம். காற்றைச் சீராக்க சிலிகா ஜெல் என்ற வேதியியப் பொருள் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வேதியியப் பொருள் ஈரக்காற்றிலுள்ள ஈரப்பதத்தை உறிஞ்சி உலர்ந்த காற்றுள்ளபோது வெளியிடக்கூடிய தன்மை கொண்டது. தவிர நீர்த்த சுண்ணாம்புக் கட்டிகளையும் (Hydrated calcium carbonate), பஞ்சையும் பயன்படுத்தி காற்றிலுள்ள ஈரப்பதத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

ஒளி

பொதுவாக அனைத்து கரிமக் கலைப்பொருட்களும் ஒளியினால் பாதிக்கப்படுகின்றன. 500க்கு குறைந்த அலைநீளங்களுடைய சூரிய ஒளிக்கதிரினால் கரிம பொருட்கள் சிதைவடைகின்றன. ஒளிக்கதிர்கள் கலைப்பொருட்களின் மீது பாய்வதால் நிறங்கள் மங்கி விடுகின்றன. கலைப்பொருட்களின் மீது படும் வெளிச்சத்தின் உச்ச அளவு 50 லக்ஸ் (lux) (லக்ஸ் – ஒரு மீட்டர் ஆரமுள்ள ஒரு கோணத்தின் அடிப்படை பிரதிபலிப்பாகும்) இருக்க வேண்டும்.

ஒளிக்கதிர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகள்

காட்சிப் பொருள்களின் மீது விழும் ஒளியின் தீவிரத்தையும் (Intensity) ஒளி வீழும் நேரத்தையும் குறைக்க வேண்டும். ஒளி வேதியியவினைக்குக் காரணமாக உள்ள கதிர்களை வெளிச்சத்திலிருந்து நீக்க வேண்டும். கலைப்பொருட்களைச் சுற்றியுள்ள தரைப்பரப்புகளில் துத்தநாக ஆக்ஸைடு (Zinc oxide) அல்லது டைட்டானியம்–டை–ஆக்ஸைடு (Titanium-di-oxide) போன்ற வேதியியப் பொருட்களைப் பூசுவதால், பூசப்பட்ட தரைப்பரப்புகள் ஒளிக்கதிர்களைக் கிரகித்துக் கொள்கின்றன. கலைப்பொருட்களை ஒளிப்படம் எடுக்கும்போது சற்று தொலைவிலிருந்து படம் பிடிக்க வேண்டும். இதனால் ஒளியின் (Flash) தீவிரம் குறைக்கப்படுகிறது. ஒளிர் கொண்டு படம் பிடிக்கும்போது ஒவ்வொரு ஒளிர்க்கும் 1 நிமிடத்திற்கு மேல் கால இடைவெளி இருக்க வேண்டும்.,

பூச்சிகள்

பூச்சிகளின் தாக்குதலினால் கலைப்படைப்புகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகின்றன. மரப் பொருட்கள், துணிகள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்றவைகளை பூச்சிகள் அரித்துவிடுகின்றன. வாயு மண்டலத்தில் வெப்பமும் ஈரப்பதமும் பூச்சிகளின் பெருக்கத்திற்குக் காரணமாகின்றன. கரையான்கள் மரபொருட்களைத் துளையிட்டு அரித்து விடுகின்றன. மழைக்காலங்கள் பூச்சிகளின் இனப் பெருக்கக் காலமாகும் (Breeding Season). எனவே, பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறை

பூச்சிகளை அழிக்க தரமான பூச்சிக்கொல்லிகள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். இப்பூச்சிக்கொல்லிகள் அருங்கலைப்பொருட்களின் மீது நிற வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துவதாகவோ, அதன் நிறம் பொருள்களின் மீது படியாததாகவோ இருத்தல் வேண்டும். சிறந்த பூச்சிக் கொல்லிகளான டி.டி.டி (Dichloro-diphenyl-Trichloroethane), பாரா–டை–குளோரோ பென்ஸீன், கார்பன்–டை–சல்ஃபைடு. கார்பன்–டெட்ரோ–குளோரைடு, மெதில் புரோமைடு, மெர்குரிக் குளோரைடு, பென்டா குளோரோ ஃபீனால் போன்றவைகளைப் பயன்படுத்தி பூச்சிகளிலிருந்து பாதுகாக்கலாம். மழைக்காலங்கள் ஆரம்பிக்கும்முன் அனைத்து அருங்கலைப் பொருட்களையும் மருந்து ஆவிப்பிடித்தல் (Fumigation) முறைக்கு

உட்படுத்த வேண்டும். இந்த முறையில் பாரா டை குளோரோ பென்ஸீன். நாஃப்தலீன் உருண்டைகள். மெதில் புரோமைடு, கார்பன் – டை – சல்ஃபைடு ஆகியவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

காளான்கள்

காற்றில் ஈரப்பதம் அதிகமாக இருக்கும்போது காளான்கள் பெருக்கம் அடைகின்றன. மழைக்காலங்களில் காளான்கள் பெருகி அரும்பொருட்களைச் சிதைக்கின்றன. குறிப்பாக கரிம அரும்பொருட்கள் காளான்களால் பாதிக்கப்படுகின்றன. காளான்கள் மரங்கள், காகிதங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள செல்லுலோஸை இயற்பியல் மற்றும் வேதியியல் மாற்றம் அடையச்செய்து பெருத்த சேதத்தை விளைவிக்கின்றன.

காளான்களைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகள்

ஈரப்பதம் காளான்களைப் பெருக்கமடையச் செய்வதால், ஈரப்பதத்தை முதலில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். கரிம ஆதாரக் கலைப்பொருட்கள் உள்ள இடங்களில் 5 விழுக்காடு தைமால் கலந்த ஸ்பிரிட் கரைசல் உபயோகிக்க வேண்டும். 1 விழுக்காடு ஃபினைல் மெர்குரிக் அசிடேட் அல்லது 10 விழுக்காடு பி–குளோரோகிரியோசோட் கரைசலை ஒரு வடிதாளில் நனைத்து உலரவைத்து, இவ்வடிதாளில் காகிதங்கள், வண்ண ஓவியங்கள் போன்றவற்றைச் சுற்றி வைத்து, பாலிதீன் உறைகளில் ஒருவாரம் போட்டு வைத்தால் பாதுகாப்பாக இருக்கும்.

சூழ்நிலை மாசுபடுதல்

தொழிற்சாலை நிறைந்த பகுதியிலுள்ள அரும்பொருட்கள் சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பினால் சிதைவடைகின்றன. உலக அதிசயமான தாஜ்மஹால் ஆக்ராவிலுள்ள இரும்பு உருக்காலையினாலும் மதுராவிலுள்ள எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலையினாலும் பாதிக்கப்படுகிறது. தாஜ்மஹால் பளிங்கு கற்களால் கட்டப்பட்டது.

இதிலுள்ள வேதியியப்பொருள் கால்சியம் கார்பனேட்டாகும். எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலையிலிருந்து, வெளியாகும் கந்தக ஆக்சைடுகள் மழைநீருடன் வினைபுரிந்து கந்தக அமிலமாக மாறுகின்றன. இந்த அமிலம் தாஜ்மஹால் பளிங்குக் கற்களிலுள்ள கால்சியம் கார்பனேட்டுடன் வினைபுரிந்து கால்சியம் சல்பேட்டாக மாறுகிறது. இதனால் தாஜ்மஹாலின் பளிங்குக்கற்கள் மங்கி வருகின்றன. இது தவிர தொழிற்சாலையிலிருந்து வெளியாகும் கந்தகம் மற்றும் நைட்ரசன் ஆக்ஸைடுகள், மோட்டார் வாகனப் புகை நச்சுகள் போன்றவற்றாலும் கடற்கரைப் பிரதேசங்களிலுள்ள உப்புக்காற்றாலும் அரும்பொருட்கள் சேதமடைகின்றள. மகாபலிபுரத்திலுள்ள கற்சிற்பங்கள் உப்புக்காற்றினால் சேதமடைகின்றன.

மாசுபடும் சூழ்நிலையைக் கட்டுப்படுத்துதல்

அரும்பொருட்களை தூசி புகாத (Dust-free) காட்சிப்பெட்டிக்குள் வைக்க வேண்டும். கலைப்பொருட்கள் வைக்கப்பட்டுள்ள அறைக்குள் செறிவூட்டப்பட்ட கரி வடிப்பான்கள் மூலமாகவோ, நீர் தெளிப்பான்கள் மூலமாகவோ காற்றைச் செலுத்தி, நச்சு வாயுக்களை பிரிப்பதன் மூலம் மாசுபடுதலைத் தடுக்கலாம்.

கலை அரும்பொருட்களைத் தவறாகக் கையாளுதல் (Mis-handling)

கலைப்பொருட்கள் தவறாகக் கையாளப்படும்போதும், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லும்போதும் சேதமடைகின்றன. எந்த அரும்பொருட்களையும் நேரிடையாகக் கையினால் தொடக்கூடாது. கையிலுள்ள வியர்வையும் எண்ணெய்ப் பசையும் பொருட்களைப் பாதிக்கின்றன.

அரும்பொருட்களைக் கையாளும்போது நினைவில் கொள்ள வேண்டியவை

கையுறைகளைப் பயன்படுத்தி பொருட்களைக் கையாள வேண்டும். பொருட்களை எடுத்துச் செல்லும்போது உராய்வு ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பொருட்கள் சக்கர வண்டிகளின் எடுத்துச் செல்லும்போது செங்குத்தாக நிற்க வைத்து எடுத்துச் செல்வது ஆபத்து.

பொருட்களைப் படுக்கை நிலையில் வைத்து எடுத்துச் செல்லவேண்டும். பொருட்களைக் கைகளினால் எடுத்துச் செல்லும்போது மேற்புறம் ஒரு கையையும், கீழே ஒரு கையையும் பிடித்து எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

தீ

கலைப்பொருட்கள் பெருத்த சேதம் அடைவதற்கு முக்கிய காரணி தீ. தீயினால் கரிம ஆதாரப்பொருட்கள் சேதமடைகின்றன. உலோகப்பொருட்கள் உருகிவிட வாய்ப்புண்டு. காகிதம், துணி போன்றவை எரிந்து விடுகின்றன. பீங்கான் பொருட்களும், கற்சிற்பங்களும் சிதைவடைகின்றன.

தீயிலிருந்து பாதுகாத்தல்

எளிதில் தீப்பிடிக்கக்கூடிய பொருட்களை, கலைப்பொருட்கள் உள்ள இடத்திற்கு அருகில் வைக்கக்கூடாது. மின்கசிவு ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். புகை பிடித்தல் கூடாது. தீப்பிடித்துள்ளதை வெப்ப உணர்த்திகள், புகை உணர்த்திகள், ஜுவாலை உணர்த்திகள், லேசர் கற்றை உணர்த்திகள் போன்ற உபகரணங்களைப் பயன்படுத்திக் கண்டறியலாம். இவற்றில் லேசர் உணர்த்தி அதிக நுட்பம் வாய்ந்தது. இது வெப்பம் மற்றும் புகை இரண்டையும் உணரக்கூடியது. தீயை அணைக்க பலவகையான தீயணைப்பான்கள் பயன்படுகின்றன. அவை

நுரை தீயணைப்பான் (Foam Fire Extinguisher)

இதிலிருந்து வெளியாகும் ஒரு அடர்த்தியான நுரை தீயின் மீது படிந்து ஆக்ஸிஜனை தடை செய்கிறது. இத்தீயணைப்பான் மரம், காகிதம், துணி போன்றவை தீப்பிடிக்கும்போது பயன்படுத்தப் படுகிறது.

கார்பன்-டை-ஆக்சைடு தீயணைப்பான்கள் மற்றும் உலர் வேதியியப்பொருட்கள் (Dry chemical powder) அடங்கிய தீயணைப்பான்கள் மூலம் எல்லாவித தீயையும் அணைக்கலாம். இது தவிர ஹேலோஜன் வாயுவேற்றப்பட்ட ஹைட்ரோகார்பன் தீயணைப்பான்கள் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

பாதிக்கப்படும் கலை அரும்பொருட்கள்

1. கற்சிற்பங்கள்

கற்சிற்பங்களிலுள்ள கரையும் தன்மை கொண்ட (Soluble) வேதியிய உப்புக்களே அவற்றை சிதைக்கின்றன. இவ்வுப்புக்கள் ஈரப்பதத்துடன் வினைபுரிந்து, உப்புப்படிவங்களாக சிற்பங்களின் மீது படிகின்றன. திறந்த வெளியில் வைக்கப்பட்டுள்ள கற்சிற்பங்களின் மீது பாசி படிந்து, கருப்பு அல்லது பச்சை நிறமர்கத் தோன்றுகிறது.

பாதுகாக்கும் வழிகள்

கற்சிற்பங்கள் மீது உப்புக்கள் படிந்திருந்தால் காகிதக்கூழை அச்சிற்பங்களின் மீது பூசவேண்டும். இவை உலரும்போது உப்புக்களை உறிஞ்சிக்கொள்ளும். நன்கு உலர்ந்தபின் காகிதக்கூழ் பூச்சை வெளியே எடுத்து அதில் அமில மூலங்கள் (Acid radical) உள்ளனவா என்று சோதனை செய்யவேண்டும். சிற்பங்களிலுள்ள நீரில் கரையும் அனைத்து உப்புக்களையும் அகற்றும் வரை காகிதக்கூழ் பூச்சைத் தொடரவேண்டும். திறந்த வெளியில் பாசி படிந்து, கருப்பு அல்லது பச்சை நிறமாகத் தோற்றம் அளிக்கும் கற்சிற்பங்களை 10 சதவிகிதம் அம்மோனியம் ஹைட்ராக்ஸைடு கரைசலைப் பயன்படுத்தி பாசியை அகற்றலாம்.

உலோகங்கள்

உலோகங்களில் தங்கத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா உலோகங்களும் துருப்பிடிக்கக்கூடியவை. பூமிக்குள் அகழ்ந்து எடுக்கப்படும் உலோகங்கள் துருபிடித்தோ, பச்சை நீல நிறமாகவோ காணப்படுகின்றன. இவற்றின் வலிமை வெகுவாகக் குறைந்திருக்கும். ஆய்வகத்தில் வேதியியப் பாதுகாப்பு மேற்கொள்வதன்மூலம் இவற்றைச் சீர்செய்யலாம்.

உலோகங்களைப் பாதுகாக்கும் முறைகள்

தங்கம்

இதனை நீரினால் சுத்தம் செய்து சலவை சோப் அல்லது சவக்காரம் கொண்டு அதிலுள்ள அசுத்தங்களை அகற்றலாம். ரீத்தா (Reetha) அல்லது சபோனின் என்ற கரைசலைப் பயன்படுத்தியும் தங்கத்தைச் சுத்தப்படுத்தலாம். பஞ்சு, நார் போன்றவை சிக்கிக்கொள்ளக்கூடியதால் இவைகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.

வெள்ளி

வெள்ளி அரும்பொருட்களைப் பளபளப்பாக்க, வெண்மையாக்கும் துகள்களை (Whiting Powder) சம அளவு நீர் மற்றும் மெத்தனாலுடன் கலந்து, அம்மோனியா சில துளிகள் சேர்த்து, இக்கரைசலை ஒரு சுத்தமான துணி கொண்டு பொருளின்மீது பூசி அசுத்தத்தை நீக்கலாம். வெள்ளிப் பொருட்களுக்கு அருகில் பிளாஸ்டிக், ரப்பர், பேக்லைட், நாப்தலின் உருண்டைகள் போன்றவற்றை வைக்கக்கூடாது. கந்தகமில்லாத திசு காகிதங்களால் சுற்றி பாலிதீன் பைகளில் வெள்ளிப் பொருட்களைப் போட்டு வைக்கலாம். மேலும் வெள்ளி அரும்பொருட்களிலுள்ள கறைகளை நீக்க கந்தகமில்லாத டொலுயீனில் (Toluene) 3 சதவிகிதம் பாலிவினைல் அசிடேட் கலந்த கரைசலை உபயோகிக்கலாம்.

தாமிரம்

பென்ஸோ டிரையஸோல் (Benzotriazole) என்ற வேதியியப்பொருளை நீர் அல்லது ஆல்கஹாலில் கலந்து தாமிர அரும்பொருளின் மீது தடவி சிதைவுறுதலிலிருந்து பாதுகாக்கலாம்.

இரும்பு

இரும்பில் துருப்பிடித்தலைத் தடுப்பதற்கு மெழுகுப்பூச்சு பூசலாம். இம்மெழுகு நீரை எதிர்க்கக்கூடியதாகும் (Water resistant). இரும்பை மென்மையான துணிகொண்டு துடைக்க வேண்டும். 5 சதவிகிதம் பாஸ்பாரிக் அமிலத்தைப் பயன்படுத்தி இரும்பு அரும்பொருட்களைச்

சுத்தம் செய்யலாம். பின் தூய்மையான நீரில் கழுவி அமிலம் அகற்றப்படவேண்டும்.

கரிம ஆதாரப்பொருட்களைப் பாதுகாக்கும் முறைகள்

மரம்

மரத்தினை அரிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்க கார்பன்–டை–சல்ஃபைடு மற்றும் கார்பன் – டெட்ரா – குளோரைடை 1:4 என்ற விகிதத்தில் கலந்து தெளிக்கலாம். மரப்பொருட்கள் ஈரத்தை உறிஞ்சுவதைத் தடுக்க அதன்மேல் நீரைத்தவிர்க்கும் பாலிவினைல் அசிட்டேட் கரைசல் பூசலாம். ஈரமான மரப்பொருட்களை பாலிதீன் கிளைகோல் கரைசலில் வைத்தால் அதில் ஊறியிருக்கும் நீரை வெளியேற்றலாம். மரப்பொருட்களைச் சுத்தம் செய்யும்போது மென்மையான தூரிகைகளையே பயன்படுத்தவேண்டும். மரப்பொருட்கள் வைக்கப்பட்டுள்ள இடங்களில் கமெக்ஸேன் (Benzene Hexa Chloride) பூச்சிக்கொல்லி மருந்தைத் தெளித்து, பூச்சி அரிப்பிலிருந்து பாதுகாக்கலாம்.

ஆடைகள்

ஆடைகள் ஒளியினால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவதால் ஒளியைக் குறைக்க வேண்டும். ஒளி நேரடியாக ஆடைகள் மீது விழுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். துத்தநாக ஆக்ஸைடு அல்லது டைட்டானியம்–டை–ஆக்ஸைடு பூசப்பட்ட ஒளி பிரதிபலிப்பான்களில் ஒளி விழச் செய்து, இதில் பிரதிபலிக்கும் ஒளியில் ஆடைகள் காட்சிப்படுத்தப்படவேண்டும். ஆடைகளை அழிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்க பாரா–டை–குளோரோ பென்ஸீன் பயன்படுத்தலாம்.

ஓலைச்சுவடிகள்

உடையும் நிலையிலுள்ள ஓலைச்சுவடிகளை சிட்ரோனில்லா எண்ணெய் தடவி அவற்றின் விரைப்புத்தன்மையை மீட்கலாம். 1 சதவிகிதம் லிண்டேன் கரைசலைப் பயன்படுத்தி ஓலைச்சுவடிகளைப் பாதிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்கலாம்.

காகிதம்

காளான்களால் அரிக்கப்படும் பழமைவாய்ந்த காகிதங்களை தைமால் பயன்படுத்தி ஆவிப்பிடிப்பதன் மூலம் பாதுகாக்கலாம்.

தோல்

தோல்பொருட்கள் பிளந்துபோவதைத் தடுக்கவும், நெகிழ்த் தன்மையைத் திரும்பப்பெறவும் லினோலின் 200 கி, சிடார் மர எண்ணெய் 30 சிசி, தேன்மெழுகு 15 கி, ஹெக்ஸேன் 330 சிசி என்ற கலவையைத் தோலின் மீது தேய்க்கலாம்.

ஓவியங்கள்

ஈரப்பதமான சூழ்நிலையில் ஓவியங்கள் மீது நுண்ணுயிரிகள் வளர்கின்றன. ஒளி வண்ணங்களை மங்கச்செய்வதால் ஒளி நேரடியாக வண்ணங்கள் மீது விழாதவாறு வைக்கவேண்டும். ஓவியங்களை அழிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்க வாயு நிலையிலுள்ள பூச்சிக்கொல்லிகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

ஒளிப்படங்கள்

ஒளிப்படங்கள் உள்ள இடங்களில் ஈரப்பதம் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒளி, பூச்சி, காளான் போன்றவைகள் பாதிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒளிப்படங்களை மிருதுவான தூரிகைமூலம் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். நீர் அல்லது நீர்க்கரைசல் கொண்டு சுத்தப்படுத்தக்கூடாது.

முடிவுரை

அருங்கலைப்பொருட்கள் இயற்கையினாலும் செயற்கையினாலும் சிதைந்து வருவதை உடனடியாகத் தடுப்பது மிக அவசியம். அரும்பொருட்களை அருங்காட்சியகவியல் முறையின்படி பாதுகாக்க வேண்டும். இயற்பியல் மற்றும் வேதியியல் முறைகளுக்குட்படுத்தி

பாதுகாக்கும்போது மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

துணை நூல்கள்

1. அகர்வால் ஓ.பி., கலைப்படைப்புகளையும் நூலகப்பொருட்களையும் பராமரித்தல்,– 1997.
2. Jeyaraj, V., Handbook on Conservation in Museums, Government Museum, Chennai, 1995
3. Course Materials, Care of Museum Objects, 1999.

PREVENTION OF ILLEGAL TRAFFIC IN ART AND CULTURAL HERITAGE OBJECTS

Dr. V.N. SRINIVASA DESIKAN,

Retd. Assistant Director of Museums, Chennai - 600 008.

We have a rich and wide variety of cultural heritage, which has been handed down to us from the past. This rich heritage consists of different categories such as architecture, including architectural pieces; sculptures in different media like, stone, metal, wood, ivory, clay etc; paintings, coins and manuscripts. All these speak of rich tradition of our past and these stand as testimonies of the lives of the past. As this is a prestigeous one, every citizen should be proud of this and try to protect our heritage in the best possible way, so that it could be preserved for the posterity. The task is stupendous one and as such it is collective one. Governments alone can do this by co-ordinating with various agencies.

In the recent years, we have seen a systematic and organised plundering of our antiquities. The worst part of it is their appearance in the international art markets and in foreign museums, and art galleries."Independent India has sucumbed to the might of the dollar, which is systematically draining our country of its cultural wealth". At one stage it was felt that "smuggling of art objects out of the country has become as profitable as smuggling of gold into the country and without attendant risks".

Bronze images are high on the list of smuggled art treasures, and find a ready market abroad being in great demand both by individual buyers and museums.

What is the factor that counts for the large scale of systematic and organised smuggling of antiquities. The artistic workmanship combined with an element of sacredness and sanctity in a work of our country speaks for itself. The sanctity and sacredness which are in abundance in them are not available or totally absent in the works of Western Art. The works of Piccasso, Michael Angelo, Leorno-da-vinci and host of others are in a different footing. Religion and art go together or rather intertwined in our artistic productions.

There are legislations for preserving the antiquities. The most important among them are: (i) Indian Treasure-trove Act, 1878 (ii) The Antiquities (Export) Control Act, 1947 and (iii) The Antiquities and Art Treasures Act, 1972, besides certain Acts like Ancient Monuments Preservation Act, Ancient Monuments, Remains and Sites Preservation Act etc.

In the late 19th Century, it was thought "that the antiquities were instructive only when preserved in their original context". The Government of India was aware that quite a number of antiquities - in large numbers - are likely to be found buried in the earth. Thus there is every possibility of these antiquities, when unearthed in the absence of legal provisions, to fall in the hands of private individuals or will be destroyed. To this direction the Indian Treasure-trove Act, 1878, was passed. Under this Act, it is obligatory for the finder whenever he comes across any unearthed antiquity, whose value exceeds Rs.10 (Rupees ten only) to report the matter to the Government. The State governments were empowered to regulate this Act, by bringing rules to the Act, whenever necessary. Thus our Government has a set of rules known as Board Standing Order 197, Appendix II, para 8, under which the treasure-trove objects are being dealt with and disposed.

When the treasure is acquired by the Government, the finder and the owner of the land from where the treasure has been unearthed are paid compensation by the Government. The finder gets 75% and the owner of the land gets 25% of the metal value of the objects, plus one-fifth of its value. The Act has been helpful to large extent to acquire objects of antiquarian and priceless art treasures, but it is not free from defects. There is no fool proof method or machinery of ensuring the reporting of such discoveries. The penalty for not reporting to the Government under the provision of the Act is too inadequate. (Finder: Confiscation of his share; one year imprisonment or fine or both) Owner: Confiscation of his share, imprisonment for 6 months and fine or both) Eg: Agara Ohai (Tanjore District) and another village in Tiruchi District). Further there was no provision under this Act to check the illegal export of antiquities.

In many countries, objects of cultural importance discovered belongs to the State. Similarly an object found under the sea or water is considered as public property according to the laws of several countries. To quote Mr. H. Sarkar "Once a property is moved to be ownerless, as in the case of Treasure-trove Act 1878, the question of its division between the finder and the owner appears meaningless except as a measure of providing incentive. Strictly speaking, an ownerless property should belong to the State and not to any individual".

I shall give at the end some more observations pertaining to this Act.

Next comes the Ancient Monuments Preservation Act, 1904. This Act provides for the preservation of ancient monuments for the exercise of control of traffic of antiquities and over the excavation in certain places and for the protection in certain cases of ancient monuments and of objects of archaeological, historical and aesthtic interest. Though the traffic of antiquities could be controlled by this Act, any violation of the Act, the penalty provided was a fine of Rs.500/- which was too low even for the standards of time. It has been found impracticable to prove the commission of such offences and there were very few cases noticed under this Act. It was found that the provisions of the Act did not provide adequate security against the export of 'antiquities' to foreign countries. James Burgess, the then Director General of Archaeology wanted to get, India rid of the art dealers and collectors. In 1886, he wanted to make an amendment to the Treasure-trove Act, 1878 so as to make illegal to export any antiquity without the official permit. His efforts were not immediately successful. His foresight was an excellent one, with the result his principles, for which he stood and fought was accepted and the Parliament passed an Act in 1947 Antiquities (Export) Control Act, which was further strengthened by the recent Act of Antiquities and Art Treasures Act, 1972. The 1947 Act could regulate only the export of antiquity and the internal trade remained untouched. This allowed a good number of antiquities in private hands to remain unaccounted. This make easy for the people to send the art pieces to foreign countries through clandistine methods.

Soon after this Act of 1947 was passed - India became independent and foreigners from all the parts of the world visited India and all of them were not inspired by the logic of the necessity to preserve the art works in situ or sanctity for their retention in this country of origin. Consequently visitors or agents were able to pay handsome amount for the possession of antiquities from India. The reported cases in Tamilnadu was 4 (four) during 1920-1929; 3 (three) during 1930-1939; 31 (thirty one) during 1949-1949 and 82 (eighty two) for 1950-1959. Suddenly it increased to

111 in 1970. These were the figures, worked out on the basis of reported cases. But there must be still more cases not reported at all to the Police.

This situation was quite alarming and it was a serious/severe blow to the natural prestige as well national heritage. It was felt that more stringent measures should be adopted to prevent the smuggling of antiquities. The result of the Government efforts in this direction was the passing of Antiquities and Art Treasures Act of 1972.

The following antiquities which have been in existence for not less than one hundred years, are to be registered:

i. Sculpture in stone, terracotta, metals, ivory and bone.

ii. Paintings (including miniatures and tankas) in all media, (i.e.) paper, wood, cloth, silk, and the like.

iii.Manuscripts, where such manuscripts contained paintings illustrations or illuminations (that is adornment with coloured lettering or illustrations).

iv. Sculptured figures in wood (both in relief and round)

The works, paintings, sketches, diagrams and the like and the objects of plastic art of the following artists are declared as art-treasures for the purposes of this Act. The authors of these works of art are not alive.

1. Rabindranath Tagore
2. Amrit Sher-Girl
3. Jamini Roy

4. Nandalal Bose

5. Ravi Varma

6. Gajendranath Tagore

7. Abanindranath Tagore

8. Sailoz Mukherjee

9. N. Roerich

Salient Features:

1. This Act is to regulate the export trade in antiquities and art treasures.

2. It shall not be lawful for any person, other than the Government of India or any authority or agency authorised by Government of India, in this behalf to export any antiquity or art treasure.

3. It seeks to regulate the internal trade in antiquities by enforcing certain conditions such as licensing etc.

4. It seeks to undertake registration of antiquities in possession of private persons and institutions (Cl. 14 - 16).

5. It empowers Government of India for compulsory acquisition of antiquities and art treasures (Cl.19).

6. It provides more stringent penalties for offences in contraventions of the provisions of the Act (Cl.25).

The importnt result of this Act, is that this would help in tracing the missing antiquities within the bounds of the country and "to claim them back from any foreign country in the event of smuggling on the basis of documental evidence that would be now obligatorily available as a direct result of the Act".

Steps suggested to prevent the illegal traffic of antiquities and art objects.

1. Reporting of the treasure-trove objects to the District authorities may be coordinated with the help of the District Museum Curators. They may take follow up action. All the objects once declared ownerless, are to be sent to the Chennai Museum (vide BSO 197 App.II para 8)., so that the object could be preserved, documented and sent them to the District museums if required.

This would help in getting full documentation of the objects unearthed in our State.

2. Pedestals are always left in the site/temples and the images only are lifted: Finger prints have to be taken from the pedestals. Finger printing of the pedestal have to be done to correlate with the analysis of the main image when discovered.

3. Finger printing of all important images (ie) early, typical and rare bronzes to be taken up in the first step. This may be slowly extended to other varieties. The results of these findings are to be stored in a central place so as to enable to get access at any given time.

4. The Antiquity laws of Iraq forbids making copies or replicas of archaeological objects except for scientific purposes and that too after obtaining permission from the authorities since they consider it as forgery.

5. There are several exit points in our country. Cent percent check of baggage/cargo has become impracticable. It is suggested that a fixed date or a day (specified day) or dates be specified for checking cargo (unaccompanied ones). For accompanied

baggage more staff (technical) could be engaged during seasons when the flow of tourists to and from is heavy.

It may be noted that the "Sri Lankan" Cultural Property Act 1988, (Clause-73) forbids export of antiquities. Even 'A' Class Diplomatic baggages are checked at the exit points (Sea and Air Customs)"

In our country the 'diplomatic bag' are not subjected to check.

6. A stringent and deterrant punishment of atleast 10 years in jail for those found guilty of committing thefts of priceless antiquities from temples and other historical places was suggested by the members in the Parliament as back in 1981. It was felt that the Act was not adequate to prevent the theft.

7. The Treasure-trove Act 1878 may be amended or rules be formulated that anything found under the earth is a public property and straightaway acquired by the Government (if a case regarding minerals found in the land: Land Acquisition Act)..

References:

1. Sarkar, H., Museums and Protection of Monuments and Antiquities in India, Delhi, 1981.

2. "The Antiquities and Art Treasures Act, 1972" with the Antiquities and Art Treasures Rules 1973 and notifications (with short notes) Law Publisher (India) Pvt.Ltd., Delhi, 1998.

3. Sharma I.K., Some Rare and Retrieved South Indian Bronzes. Souvenir released on the occasion of the Exhihition on South Indian Bronzes conducted by the Museum, Madras, 1992.

4. Newspaper reports.

SESSION IV

PROTECTION OF ART AND CULTURAL HERITAGE -

WHOSE RESPONSIBILITY?

PROVIDING FOR SAFETY AND SECURITY IN THE MUSEUM - AN OVERVIEW

Prof. K. DAWN STANLEY,
Head of the Dept. of History MENAKA RODRIGUEZ, Lecturer, Madras Christian College, Chennai-59

The role of the 'Museum' as an instituition has been changing over the ages. 'Museum' has emerged as an important centre of cultural studies. It has moved beyond being viewed as merely a 'storehouse' of objects; and today has a much wider role to play in society in terms of preserving cultural heritage and providing for education. Today the main function of the museum is viewed as being collection, preservation and providing for education. But in today's world of heightened awareness of art objects and their value, these objectives are coming under threat by the increase of art related crime. This brings us to question the measures we take to protect the very objects for which the museums exist. In today's context providing for safety and security of objects has become as essential as the other functions of the museum. At the outset it would be important to define what we mean by the terms 'safety' and 'security'. The use of the term 'safety' is two-fold; firstly it refers to the protection of museum objects against damage: and secondly it refers to ensuring the safety of visitors and staff within the museum premises. 'Security' basically refers to providing for the safe-keep of objects and ensuring against theft and loss. This paper seeks to give an overview of some of the important measures that can be taken when providing security of museum objects. It is important to point out that no provision is 100% fool-proof or without problems; But the main aim of a security system is to minimize chances of theft and loss. Before formulating a system for ones museum it is important to firstly identify and evaluate areas of risk and threat confronted by the museum. Problems faced by museums can be identified as-

- Theft or loss
- Vandalism
- Fire prevention
- Ensuring safety of staff and visitors

A well designed and functioning system should provide for provisions against theft or loss, while at the same time allow for sufficient freedom to carry out day to day activities of the museum within its system. We should aim at striking a balance between fulfilling our objective functions to the optimum and at the same time not compromising on security measures. The security provisions adopted could either be physical (doors, barriers) or electronic (alarm systems).

- **THE DESIGN OF THE MUSEUM BUILDING**

It has largely come to be recognized that intrinsic to museum management and preserving artifacts is the design of the museum building. It is the layout of the building that provides the object with its environmental and physical context. A carefully planned museum building can protect its collection against environmental and biologoical damages along with taking environmental factors into consideration. It is also important that security measures are incorporated into the museum plan. If one is fortunate to get an opportunity to design ones museum, aspects like lighting, number of entries/exits, alarm systems, locking systems, areas for exhibition and storage can be incorporated into the museum plan. The museum design can help to enhance surveillance and clearly demarcate between private areas and areas of public access. Access to certain areas can be restricted by way of compartmenting through a combination of doors and locks. The museum building should be designed so as to minimise areas of entry and should also allow for proper crowd flow. Provisions must also be made for fire exits and escape routes. In the case of providing security for a pre-existing building, we must identify and secure all potential areas of entry-doors, windows, roofs, skylights, pipes etc. Multiple entries can be blocked restricting entries and exits to the minimum.

- **LANDSCAPING, WALLS AND LIGHTING**

It is important to demarcate the museum premises with a well-defined wall providing for minimum entry and exit gates. These gates can be manned by security guards. Large over-growth on the building and around premises should be avoided. Adequate lighting should be provided around the building. This is done to allow for a clear view of the outer facade at all times and to detect any signs of break in.

- **CHECKROOMS**

Checkrooms can be designated to control the entry of visitors and to check their belongings. This is done either manually or with the help of metal detectors. Provisions can also be made for a baggage counter. This is done so as to minimize the risk of visitors entering the museum premises with potentially dangerous items like explosives, sharp instruments, equipment for theft etc,

- **GUARDS AND SECURITY OFFICERS**

It is important to have a series of security officers overseeing the complete running of the museum both during the day and at night. Guards can be placed in galleries during visiting hours to ensure against acts of vandalism or theft. Guards must ensure that all doors and windows are locked and alarm systems switched on before closing the museum. At night a careful system of patrolling around the building should be organized.

- **SECURING DOORS AND WINDOWS**

All modes of entry like doors, windows, skylights etc., should be locked and secured. It is important that only a restricted number of museum personnel have access to keys to prevent to any risk of internal theft. Doors and windows can be secured with alarm systems such as wire lacing and contact switches. Any forced entry leads to dislodging these and setting off the alarm.

- **ACCESS CONTROL**

Risk of internal theft can be avoided by a careful planning of access control. Only a restricted selection of staff should be permitted access into storage areas. The number of staff who come into contact with the object either in storage, in the process of exhibition or conservation should be minimised. This allows for an efficient management of the collection and helps to keep track of the object within the museum at all times. Essential to this process of control over ones collection is proper documentation and maintenance of records.

- **FIRE PREVENTION**

To prevent damage to objects and to ensure the safety of staff and visitors, it is important to formulate a crisis management plan and to designate a team for such purposes. Fire poses a threat to objects and visitors alike. Fire detecting alarms can be set up around the museum building, especially in less visible areas like storage. Alarm systems are designed to detect threat of fire. There are a whole range of fire alarms- some are set off when there is an increase in temperature (Heat detectors); some are designed to go off if smoke is detected, others react to radiation (flame detectors). These detectors are attached to alarms, which are set off on the detection of a fire threat. This alarm system can be directly connected to the local fire brigade or to a control room, which closely monitors the system.

- **INTRUSION DETECTION SYSTEMS**

These systems are designed detect the proximity of a person or an attempted intrusion into an area. These alarm systems can be used at various levels. Protection of individual storage cabinets or display cases, protection of a portion or total area of room or building and protection of exterior doors walls and gates. As mentioned earlier to secure doors and windows wire lacing can be done. There are a number of electronic sensors used to detect intrusion.

- A photoelectric detector transmits a beam of light to a receiving unit that reacts to any decrease or obstruction of light. This beam of light can be crossed at the approach to the protected light. Any intrusion will set of the alarm.
- Proximity detector is designed to surround the object with a balanced electric field. Entry of electrically conductive body creates an imbalance in the system, which sets off the alarm.
- Alarm systems are also designed to detect motion or movement thus setting off the alarm.
- Acoustical systems use a microphone to detect sounds that exceed the noise level of area under protection.

A combination of these various protection systems can be adopted by the museum depending on size, type of architecture and nature of ones collection.

- **CLOSED CIRCUIT TELEVISION (CCTV)**

Closed circuit cameras can be used as a supplement to over all security. Closed Circuit Tele Vision (CCTV) is an unmanned, mounted television camera wired to a video monitor. These can be placed at entry points, in galleries and storage areas. A prerequisite to this is the need of constant monitoring and security personnel.

The aim of these security and safety measures is to prevent acts of crime or loss and to impede them when it occurs. These security measures do not completely eliminate crime or damage. At their best they minimise chances of theft or loss. It must be remembered that security measures only alert us to the fact that there is a fire or break-in; what is then equally important is our 'preparedness' in dealing with the threat. So intrinsic to providing safety and security is efficient museum management, it is important to have a carefully thought out actionplan. A well-planned security system must include plans and procedure to allow for efficient handling of situations of threat. Providing safety and security is therefore is as much a management issue. How we organise and mobilise ourselves in situations of threat; how we react and respond; and what action we take are all intrinsic features of a security system.

What becomes important then, when we provide for safety and security in a museum is not just how many gadgets we use, but how efficiently we manage the resources available to us. So intrinsic to a secure system is out post detection response. We need to strike a balance between adopting various security provisions and having a well-thought out Action-plan to be able to provide a comorehensive security system to the museum.

REFERENCES

FENNELLY. L.J., (Ed); A Handbook of Loss Prevention and Crime Prevention; Butterworths, Boston, 1989.

FISCHER, R.J., Janoski. R; Loss Prevention and Security Procedures; Practical Application for Contemporary Problems; Longman, NY, 1999.

MARSH, PAUL, Security in Buildings; Construction Press, New York, 1985.

ROPER, C.A., Physical Security and Inspection Process; Butterworth; London, 1997.

THOMPSON, M.A. (Ed), Manual of Curatorship; A Guide to Museum Practice; Butterworths, London,. 1986.

THE RESPONSIBILITY OF STUDENTS AND TOURISTS IN PRESERVING THE ART AND MONUMENTS OF INDIA

Dr. Mrs. **S.SUBBALAKSHMI,** M.A., M.Phil., Ph.D.,
Reader, History Department

AND

Dr. Mrs. **V. MANIMOZHI,** M.A., M.Phil., Ph.D.,
Reader, History Department,
Ethiraj College for Women, Chennai - 600 008.

" If we were to look over the whole world to find out the country most richly endowed with all the wealth, power and duty that nature can bestow- in some parts a very paradise on earth- I should point to India."

- *Maxmueller*

India is a land of contrasts from tropics to snows. It is one of the richest countries in the world having vestiges of cultural heritage ranging from prehistoric times to the recent centuries. Starting from the Indus Valley period to the Modern period, various remains in different forms are available in different regions of the country, which are useful to geologists, archaeologists, teachers and students of history. This enables them to learn about the richness of the past, which are to be preserved for the posterity.

Here comes the responsibility of the Government and the society to understand the values of these monuments and preserve the same without any damage done to them and present the same in its original form for the benefit of the future generation.

As far as the responsibility of the Government is concerned, the Archaeological Survey of India and its branches in all States takes care of these objectives effectively and efficiently in maintaining the antiques and artifacts. The Government has enacted hosts of Acts to preserve ancient monuments. It also takes special care in presenting these monuments in its original form in order to attract the foreigners which in turn is going to increase the foreign exchange for the nation.

As far as the society is concerned, apart from the common man in the society, it is more the responsibility of the students and the tourists to preserve these monuments with cultural and patriotic spirit.

This paper entitled "the responsibility of students and tourists in preserving the art and the monuments of India" intends to enable the students and the tourists to realise their responsibilities in preserving and presenting the Ancient Monuments by giving some valuable suggestions.

Students, the young and enthusiastic future architects of our nation should be properly channelised towards the right direction. Nowadays we see that this section is being influenced by the media and the West and are drawn towards wrong notions, ideas, appearance and culture, forgetting the values of their own country. Teachers are to be their real motivating spirit towards this direction.

Education has nowadays become multifaceted to face the competitive world. Students are under great stress and their minds are constrained and this becomes the reason for their involvement in negative activities in life. School and college curriculum are so framed to give a break from the monotonous way of studies by involving the students in sports, cultural activities and programmes such as NSS and NCC to kindle their interest towards society in particular and the nation at large. Besides their customary social service activities, the NSS programmes should also concentrate on activities like adopting the monuments in order to give a face-lift for its existence in the future.

A detailed programme has to be coined to enable students to understand the deteriorating condition of various historical monuments for which the local people of such places are highly responsible. The school and college students can conduct educational trips to such places in order to educate the local mass about the values of such monuments and to teach them how they can preserve them for the future. In order to draw the mass to attend these sessions, film shows can be arranged which can convey the above messages.

Schools and colleges should include in their curriculum, lessons and special papers or certificate courses in order to bring in awareness among the younger generation and to motivate them to have keen interest in these cultural aspects.

This would in a way help in deviating the mind of this generation towards right path of life.

Practical classes also can be conducted by the curators of museums in giving face-lift to the losing details of the sculptures particularly during summer holidays.

"The earth in its fullness and beauty is for the People"

proclaimed Thomas Cook. Industrial Revolution put people into move seeking new opportunities, prospects and greener pastures elsewhere. But some moved for a change, which led to the advent of tourism. Travel is a great fascination for mankind. Even Homer's Odyssey speaks about the wanderlust of the Greeks. Historical and cultural interests have profound interests on travelers. Large number of travelers are attracted towards Agra every year because of its famous Taj Mahal. There was a recent programme on the Television, which depicted the damage done to this world wonder. Tourists who come here engrave their names on the walls by sharp materials, nails etc., without realising the value of this treasure. This can be avoided by appointing security staff for round the clock supervision and by levying severe penalties to them.

The authorities of the Brahadisvara temple of Thanjavur do not allow the visitors to the upper gallery of the temple with cameras or videos, where the paintings of the three kingdoms are found in three layers. The light settings are arranged in such a way that only one light will be on at the time visit. By these strict measures, the paintings are preserved well till date.

"Sculpture and Architecture has been defined as the Matrix of civilisation"

The archaeological remains of that nation may judge the civilisation of the people of a country, which are the main visible records of the man through different ages and his intellectual evolution. Many countries that intend to promote tourist Industries use the legacy of their historical past as their major tourist attractions. For example, India has the world famous Ajantha and Ellora caves, which are situated in Maharashtra.

These caves are India's ancient and beautiful testimony of religious architecture and painting with an aesthetic touch. These are man made caves hewn out of rocky mountains and executed centuries ago. In recent times the quarry work that is being carried out very close to this cave treasure is causing great damage due to vibration and falling down of the painting and breaking of sculptures. Added to this, tourists in large numbers are allowed without screening cause damage to the same. This can be regularised by the Tourism Department by severe instruction to visit in batches and scrutinise them in not causing such damages. The videos and cameras should not be allowed inside the cave by which the fading of the painting can be avoided.

Max Raphael, a philosopher wrote

> "Using art to decorate private houses and to display
> owners' wealth or so-called culture is barbarism.
> Museums are morgues for the storage of works of art
> Embalmed with historical and national prejudices"

To quote an example the Thiruvakkarai fossils are carried away by tourists to be kept as antiques in their houses that will lead to its permanent dismay from that place.

Sanitary conditions around the locations of great monuments should be improved in order to increase the number of foreign tourists and to preserve the serenity of the monuments. Food items and water sachets should not be allowed inside the locations because the chemicals released by these spoil may cause damage to the paintings. Instead motels can be set up inside and around the tourist spots.

Numismatic resources can be kept under heavy scrutiny under proper care to avoid these being stolen by the visitors. The Government should deal smuggling of bronze idols to foreign countries with severe punishments.

To conclude, effort should be taken to avoid the deterioration of these valuable art and architectural treasures due to ambitious attitude of the students and the tourists. The scientific developments, anti communal activities and cultural vandalism should not be the barrier for the preservation of these ancient monuments.

References:

1. Indian Archaeology - A Review, 1964-65.

2. Indian Archaeology - A Review, 1984-85.

3. Memoirs of ASI, No.36.

4. Aldous,T., Battle for the environment.

5. Crampon,L.T., The development of Tourism.

6. Pran Nath Seth., Successful Tourism Management, Vol.II.

7. Bhatia A.K., Tourism Development.

8. SARMA I.K., Religion in Art and Historical Archaeology of South India , Contracts and correlations.

9. Soundera Rajan K.V., Cult in Pallava Temples.

10. Sarcar H., Inscriptions in Amaravathi Museum.

தொல்புரையிடங்களைப் பாதுகாப்பதில் பொதுமக்களின் பங்கு

ஜி. திருமூர்த்தி
இந்திய தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை,
சென்னை வட்டம், சென்னை - 600 009.

பாரத நாடு பழம்பெரும் நாடு என்னும் பாரதியின் மணிமொழிக்கேற்ப கலாச்சார பாரம்பரியத்தில் உலகில் ஓர் உன்னத இடத்தை நம் பாரத நாடு பெற்றுத்திகழ்கிறது. மனித வரலாற்றின் தொடக்கமான கற்காலம் தொட்டு ஒரு தொடர்ச்சியான 2 லட்சத்திற்கும் மேலான காலத்திய அனைத்து நாகரீகங்களை நாம் இங்கு காண்கிறோம். குறிப்பாக இந்திய நாகரீகங்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக தமிழகம் விளங்குகிறது என்பதற்கு இம்மாநிலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற தொல்புரையிடங்களும் (Sites) மற்றும் வரலாற்றுச் சின்னங்களுமே (Monuments) ஆதாரங்களாகும். வரலாற்றுச் சின்னங்களை விட தொல்புரையிடங்களே பண்பாட்டுச் செல்வங்களுள் முக்கியமானவையாகும். அத்தகைய தொல்புரையிடங்களின் வகைகளையும் முக்கியத்துவத்தையும் அவற்றின் இன்றைய அவல நிலை மற்றும் அவற்றைப் பாதுகாப்பதில் பொது மக்களின் பங்கு ஆகியவற்றையும் இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

தொல்புரையிடங்கள் :

தொன்மைக் காலத்திய மனிதனின் கற்கருவிகள் தயாரிக்கப் பட்ட தொழிற்கூடங்களும், அம்மனிதனின் ஊரிருக்கைகளும் மற்றும் புதைவிடங்களுமே தொல்புரையிடங்களுள் முக்கிய வகையாகும். 1861ஆம் ஆண்டு இராபர்ட் புரூஸ்புட் என்னும் அறிஞரால் சென்னை பல்லாவரத்திற்கருகே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாட்டின் முதலாவது பழங்கற்காலத்திய கைக்கோடரி முதல் இன்று வரை எண்ணற்ற தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகளும் ஆய்வுகளும் தமிழகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக சென்னை பூண்டி நீர்த்தேக்கத்திற்கு

அருகே உள்ள அத்திரம்பாக்கத்து பழங்கற்கால கற்கருவிகளும் சாயர்புரத்தில் தேரி என்னும் செம்மண் குன்றுகளில் காணப்படும் நுண்கற்கருவிகளும், பையம்பள்ளி மலையடிவாரத்தில் மண்ணுக்குள் புதையுண்டிருக்கும் புதியகற்கால கற்கருவிகளும் மற்றும் சானூர், அமிர்தமங்கலம், குன்னத்தூர், சித்தன்னவாசல் போன்ற ஊர்களில் உள்ள இரும்புக்காலத்திய பெருங்கற்படைகள் என்னும் ஈமச்சின்னங்களும் பல்லவமேடு (காஞ்சிபுரம்) செங்கமேடு, அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம்பட்டனம் போன்ற வரலாற்றுத் தொடக்கக் கால ஊரிருக்கைப் பகுதிகளும் தொல்புரையிடங்களுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைகின்றன. மண்மேடுகளாக காட்சி தரும் இவற்றை கலாச்சார மண்மேடுகள் என்றால் அது மிகையல்ல.

தொல்புரையிடங்களின் வகைகள்

1. பழங்கற்காலத்திய புரையிடங்கள்

பழங்கற்காலத்திய பண்பாடு (கி.மு. 200000 – 20000) கற்கருவிகளின் நுட்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதற்பழங்கற்காலம், இடைப்பழங்கற்காலம், கடைப்பழங்கற்காலம் என பிரிக்கப்படும். பழங்கற்காலத்திய கூழாங்கல்லினால் செய்யப்பட்ட கைக்கோடாரிகள், செதுக்குக் கருவிகள் போன்றவை திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் உள்ள கோர்த்தலையாற்றின் கரைகளில் உள்ள அத்திரம்பாக்கம், பூண்டி, நெய்வேலி, குடியம், வடமதுரை போன்ற ஊர்களில் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் அத்திரம்பாக்கம் அகழாய்வு நடத்தப்பட்ட புரையிடமாகும்.

2. இடைக்கற்கால புரையிடங்கள்

கி.மு. 10000 – 8000 ஆண்டுகளுக்குட்பட்ட இடைக்கற்காலத்தில் பளிங்குக் கற்களால் ஆன நுண்கருவிகள் செய்யப்பட்டன. சுமார் 2 செ.மீ. நீளமுடைய இவை மிகவும் கூர்மையானவை. இருபக்கமுனைக் கருவிகள், அம்பு முனைகள் ஆகியன முக்கிய வகையாகும். சாயர்புரம், திருத்தங்கல்

அச்சரப்பாக்கம், அத்திரம்பாக்கம் போன்ற இடங்களில் நுண்கற்கருவிகள் புரையிடங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

3. புதியகற்கால புரையிடங்கள்

கி.மு. 8000 – 1000க்கும் இடைப்பட்ட மனித வரலாற்றின் புரட்சிகரமான புதிய கற்காலம் என்னும் பண்பாட்டில் 'டாலரைட்' என்னும் கல்லால் செய்யப்பட்டு மெருகேற்றப்பட்ட முக்கோண வடிவ கைக்கோடாரிகள் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. தர்மபுரி, சேலம், வேலூர், திருவண்ணாமலை மாவட்டங்களில் உள்ள தொகரப்பள்ளி, முள்ளிக்காடு, பையம்பள்ளி, அப்புக் கல்லு ஆகிய இடங்கள் முக்கிய புரையிடங்களாகும். இவற்றுள் பையம்பள்ளி அகழாய்வு நடத்தப்பட்ட புரையிடமாகும்.

4. இரும்புக்கால புரையிடங்கள்

கி.மு. 1000 முதல் கி.பி. 100 வரையிலான இக்காலத்தில் இரும்பின் பயன் முதன்முதலாக அறியப்பட்டது. எனினும் இக்காலத்திய பண்பாட்டில் பெருங்கற்படை ஈமச்சின்னங்களே புகழ் பெற்றவையாகும். பெருங்கற்களால் கட்டப்பட்ட ஈமச்சின்னங்களில் கல்வட்டங்கள், கல்பதுக்கை ஆகியன முக்கியமானதாகும். முதுமக்கள் தாழி எனப்படும் பெரிய மண் பானைகள் இச்சின்னங்களில் புதைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகை ஈமச்சின்னங்கள் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் சானூர், கடமலைப்புத்தூர், பெரும்பேர், குன்னத்தூர், அமிர்தமங்கலம் போன்ற எண்ணற்ற ஊர்களிலும், சித்தன்னவாசல், ஆதிச்சநல்லூர், கொடுமணல் போன்ற ஊர்களிலும் பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. 50க்கும் மேற்பட்ட ஊர்களில் உள்ள ஈமச்சின்னங்கள் அகழாய்வு நடத்தப்பட்டு இரும்புக் காலத்தில் பண்பாடு விரிவாக அறியப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்காதாகும்.

5. வரலாற்றுக் காலத்திய ஊரிருக்கைகள்

எழுத்துக்கள் பயன் அறியப்பட்ட இக்காலம் சங்ககாலம் எனவும் அறியப்பெறும். இக்காலத்திய ஊர்களும் பட்டிணங்களும் அழிந்து

மண்மேடுகளாக ஆங்காங்கே காட்சியளிக்கின்றன. அவ்வப்போது ஏற்படும் மழையாலும் வெள்ளத்தாலும் இம்மண்மேடுகளில் புதையுண்டிருக்கும் பானை ஓடுகள், காசுகள், கல் மணிகள், கண்ணாடி வளையல்கள், செங்கற்கட்டிடங்களின் எச்சங்கள் போன்றவை வெளிக்கொணரப்படும். அரிக்கமேடு, காஞ்சிபுரம், செங்கமேடு, போளுவாம் பட்டி, காவிரிப் பூம்பட்டிணம் போன்றவை முக்கியமான வரலாற்றுக் காலத்திய ஊரிருக்கைகளாகும்.

தொல்புரையிடங்களின் முக்கியத்துவம்

மனித நாகரீகத்தின் 99% வரலாற்றை அறிய உதவுவது தொல்புரையிடங்களே ஆகும். மேலும் எழுத்துகளற்ற வரலாற்றுக்கு முந்திய கால மனிதனின் வரலாற்றுக்கு ஒரே ஆதாரமாக விளங்குபவை தொல் புரையிடங்களே. அத்திரம்பாக்கத்து கரடு முரடான பழங்கற்கால கருவிகளும் அதனருகே உள்ள கோர்த்தலையாற்றின் மண் அடுக்குகளும் குன்றுகளும் தொல்பழங்காலத்திய மனிதனின் வாழ்வையும் சூழலையும் எளிதில் விளக்குகின்றன. அதே போல சாயர்புரத்து மண் குன்றுகளில் புதைந்துள்ள கூரிய நுண்கற்கருவிகள் அவற்றின் பயன்பாட்டினையும் மனிதனின் அறிவாற்றலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சானூர், சித்தன்னவாசல் போன்ற இடங்களில் உள்ள இரும்புக் காலத்திய பெருங்கற்படை ஈமச்சின்னங்கள் மனிதனின் நம்பிக்கையையும் கூட்டு முயற்சியையும் எடுத்துரைக்கின்றன. வரலாற்றுக் கால ஊரிருக்கைகள் அகழாய்வு மூலம் தமிழர்களின் மேலைநாட்டு கடல் வாணிபம் போன்றவை கூட அறியவருகின்றன. தொல்புரையிடங்கள் மனித வரலாற்றை அறிய அடிப்படையான ஆதாரமாக இருப்பதோடு இல்லாமல் வரலாற்றின் காலக்கண்ணாடியாகவும் விளங்குகின்றன.

தொல்புரையிடங்கள் பாதுகாப்பு

நாட்டில் உள்ள வரலாற்றுச் சின்னங்களையும் தொல் புரையிடங்களைக் காக்கும் பொருட்டு 1784ஆம் ஆண்டு ஏஸியாடிக்

சொசைடி, 1861ஆம் ஆண்டு இந்திய தொல் பொருள் ஆய்வுத்துறை போன்ற அமைப்புகள் தொடங்கப்பட்டன. பின்னர் 1878ஆம் ஆண்டு (Indian Treasure trove Act.) (இந்திய கலைச் செல்வங்கள் சட்டம்) இயற்றப்பட்டது. 1904ஆம் ஆண்டு புராதன வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பாதுகாப்பு சட்டமும் 1958ஆம் ஆண்டு புராதன வரலாற்றுச் சின்னங்கள் மற்றும் தொல் புரையிடங்கள் பாதுகாப்புச் சட்டமும் நிறைவேற்றப்பட்டன. மேற்சொன்ன சட்டங்களின்படி தொல்புரையிடங்களின் பாதுகாப்பு அந்தந்த ஊர் கிராம நிர்வாக அலுவலர்களையே சாரும் என வருவாய்ப் பதிவேடுகளில் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தொல் புரையிடங்களின் அவல நிலைமை

இவ்வளவு சட்டங்கள் இருப்பினும் தொல்புரையிடங்களின் நிலைமை மிகவும் அவலமாக உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் மொத்தம் 164 தொல்புரையிடங்கள் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டு இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரின் பராமரிப்பின் கீழ் உள்ளன. எனினும் பாதுகாக்கப்படாத தொல்புரையிடங்கள் எண்ணற்றவை, இவற்றுள் பெரும்பாலானவை இரும்புக் காலத்திய பெருங்கற்படை ஈமச்சின்னங்களேயாகும், பழங்கற்காலக் கருவிகள், நுண்கற்கருவிகள், புதிய கற்கால புரையிடங்களில் ஒன்று கூட அரசின் பாதுகாப்பில் இல்லை என்பது வருந்தத்தக்கது. பாதுகாக்கப்பட்ட புரையிடங்களில் எச்சரிக்கை பலகை வைக்கப்பட்டிருந்தும் அவை நாள்தோறும் வருகின்றன. சென்னை, காஞ்சிபுரம் போன்ற நகரங்களை சுற்றியுள்ள புரையிடங்கள் கல்குவாரி, மண்குவாரிகளினால் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டு விளைநிலங்களாகவும் வீட்டு மனைகளாகவும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. புதையல் என்ற பேராலும் எண்ணற்ற தொல்புரையிடங்களும் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. சமுதாய காடுகளுக்காகவும் எண்ணற்ற பெருங்கற்படை ஈமச்சின்னங்கள் அழிக்கப்பட்டுள்ள நிலைமையை குறிப்பாக செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் காண்கிறோம். கருங்கக்கூறின் தொல் பொருள் புரையிடங்களைப் பற்றி எண்ணுவோர் குறைவே.

தொல்புரையிடங்களைப் பாதுகாப்பதில் பொதுமக்களின் பங்கு

நாட்டின் பாரம்பரிய மிக்க பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பொதுமக்கள் ஒத்துழைப்பின்றி பாதுகாப்பது மிகவும் அரிதாகும். தொல்புரையிடங்கள் அழிந்து வரும் நிலைகளுக்குக் காரணம் பொது மக்களிடையே தொல்புரையிடங்களின் முக்கியத்துவம் பற்றிய போதிய விழிப்புணர்வு இன்மையே ஆகும். பெருங்கற்படை ஈமச்சின்னங்களை சிலர் குரங்குப் பட்டறை என்றும் பாண்டவர் குழி என்றும் கருதுகின்றனர். 1956ஆம் ஆண்டின் யுனெஸ்கோ பரிந்துரைப்படி வரலாற்றைக் கற்றுக் கொடுப்பது, கள ஆய்வு, அகழாய்வுகளில் பொதுமக்களைப் பங்கு பெறச் செய்தல், தொல்புரையிடங்களுக்குச் சுற்றுலாச் செல்லுதல், தொல்புரையிடங்கள் பற்றிய கண்டுபிடிப்புகள், கண்காட்சிகள், விரிவுரைகள், பிரசுரங்கள், புத்தகங்கள், ஒளி, ஒலி நாடாக்கள் மூலம் தொல்புரையிடங்களின் முக்கியத்துவத்தை மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கலாம். அரசு ஆண்டுதோறும் உலக பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய வார நாள் (ஏப்ரல் 18) வார விழா (நவம்பர் 19 – 25) ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடித்து வருகிறது. இவ்விழாக்களைத் தொல்புரையிடங்கள் விழிப்புணர்வுக்கும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

வரலாற்றுச் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பதில் அக்கறை காட்டும் இண்டாக் (INTACH) போன்ற அமைப்புகள் தொல்புரையிடங்களையும் தங்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். மேலும் அந்தந்த ஊர்களில் உள்ள தொல்புரையிடங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு கல்வி நிறுவனங்களும் தொழிற்சாலைகளும் அரசு நிறுவனங்களும் முன்வரலாம். வரலாற்றுச் சின்னங்களைப் பாதுகாக்க தேசிய பண்பாட்டு நிதி (NCF) ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது போல தொல்புரையிடங்களையும் பாதுகாப்பதற்கு ஆர்வலர்கள் நிதி அளிக்கலாம். மேலும் வரலாற்றுச் சின்னங்களுக்கு சுற்றுலாப் பயணிகளை அழைத்துச் செல்லுதல் போல முக்கியமான தொல்புரையிடங்களை, குறிப்பாக அத்திரம்பாக்கத்து பழங்கற்காலக் கருவிகள் தொழிற்கூடத்தையும் இந்தோரோமானிய வாணிபத்திற்குச் சான்றாக விளங்கும் அரிக்கமேடு ஆகிய புரையிடங்களையும் சுற்றுலா இடங்களோடு

இணைத்துவிட்டால் அந்நியச் செலாவாணியும் பெருகும்.

மேற்கண்ட முயற்சிகளெல்லாம் வெற்றி பெறும்போது தமிழகத்தில் எஞ்சியுள்ள தொல்புரையிடங்கள் பாதுகாப்பது உறுதியாகும். எஞ்சியுள்ள பண்பாட்டுச் செல்வங்களான இத்தொல்புரையிடங்களை உரிய முறையில் பாதுகாத்து அவற்றை பின்வரும் சந்ததியினர்களுக்கு விட்டுச் செல்லுதல் நம் அனைவரது கடமையாகும்.

துணை நூல்கள்

1. H. Sarkar, Museum and Protection of Monuments and Antiquities in India, Delhi, 1981.

2. Museum in Education, Education Survey 12, Department of Education and Science, London 1971.

TREASURES OF ART AND NON-LIFE INSURANCE

R. MANOKARAN

Manager, New India Assurance Co., Chennai-600 002.

1. When the buttered bread loaf, falls on the ground it always falls on the buttered side. This is one of the quote from the famous collections of Murphy's Law. Does it mean, loss or damage or accident is inevitable ?

2. There is a Tamil saying "Vidhiyai Mathiyal Vellalam". There is a science and art of Risk Management.

   - The 'Treasures of Art' is a Risk.
   - The various possibilities by which it would get lost / damaged is a Risk. Some examples are getting broken, chipped, stolen.
   - The various factors which will affect the risk to get lost/damaged is a Risk. To name a few.... Fire, Lightning, Earthquake, Burglary, Riot, Terrorism, ... and so on.

3. Hence, the situation calls for an indepth exercise in Risk Management. The steps involved in Risk Management are -

   - ❖ Risk Identification
   - ❖ Risk Avoidance
   - ❖ Risk Reduction
   - ❖ Risk Prevention
   - ❖ Risk Transfer

Risk Identification

- If there is a roof which is cracked, it may fall on the treasure.
- If there is a door which is rickety, it may be easily managed by a thief.
- If there are several entry points, which is not protected by guards, the vandal can gain entry.

Thus the above 3 risks are identified. Similarly, all the possible risks should be identified in the entire campus and noted down.

Risk Avoidance

Wherever possible and feasible, efforts to be made to avoid the risk.

- If the particular area of the building is dilapidated avoid exhibiting there.
- If you do not have too many guards, seal those entry points.

By this exercise, you will improve the risk management for your treasures.

Risk Reduction

This exercise, in a great measure will bring safety to the treasures.

- If the treasures are of fragile in character, the display is to be well guarded.
- If the treasure can be easily chipped by the minimum touch of hand, they can be well railed.

Risk Prevention

By a thought process, many risks can be prevented from happening, like

- Making the museum 'No Smoking Zone' the risk of fire can be prevented
- Providing 'burgler alarm' at appropriate places, will prevent entry of burglars.
- Arranging CCTV, will prevent vandals from pawing the treasures.

All the above said examples, for each of the risk management exercise is only by way of a guidance, as an observer of this museum. The exact modalities can be worked out, only by the 'INSIDERS' who have the nuances of the subject.

Risk Transfer

Once, an elaborate risk management exercise is carried out, you would have arrived at -

- what risks to be avoided
- what risks to be absorbed
- what risks to be retained (i.e. by way of self insurance)
- what risks to be transformed (i.e. to the professional risk undertaken)

At this point only, the insurers step in, to undertake insurance of those risks i.e. Treasure of art which you would like to cover.

The Insurance of art and Cultural Treasure

The subject matter to be insured

All the art and cultural treasures of, whatever kind, both inside the building and outside the building (but within the premises)

The locations which need to be covered :-

i. While the art and cultural treasures are in the museum
   - the head quarters museum at Chennai.
   - 20 muffusil museums located at various places in Tamil Nadu.

ii. While the art and cultural treasures are taken to temporary locations for the purpose of conference, seminars, exhibition and the like.
   - While they are transported from the permanent museum to the temporary site.
   - When the art and cultural treasure is kept in the site.
   - While the art and cultural treasure is carried back to the permanent museum.

The Insurance coverage required for -

Loss or damage (either partially or totally) due to :-

1. Fire
2. Lightning

3. Storm / Cyclone / Flood / Inundation
4. Earthquake
5. Riot / Strike / Malicious damage / Terrorism
6. Land slide / Rock slide.
7. Accidental damage
8. Burglary and House breaking.
9. When in transit, an All Risk cover as per Inland Transit clause 'A'.

What the Insurance cover will grant ?

Though, collegially it is said insurance protects or cover against loss or damage of the treasures against various risks, i.e. perils insured, in true sense it never protects them physically, chemically, biologically or technologically. It protects the owner, i.e. the insured i.e. the one who has insurable interest on the treasure against the financial loss.

Hence, entire action is to know

- whether there will be a financial loss ?
- if so, to what extent ?

What is the 'value' of the art and Cultural Treasure ?

The moment, one say the word "value" very many adjectives get attached from the technicians of different field.

They are

- Purchase value
- Market value
- Book value
- Run down value
- Intrinsic value
- Aesthetic value
- Valueless
- No value

Insurance being a 'contract' and it talks nothing other than the money", we must know for what value the art and cultural treasures will be insured, for 2 reasons

1. To know what to pay, in case of a claim.
2. To arrive at the premium amount which is related to the 'value' partly.

The insurance, by and large addresses the 'value' under items 1 to 5. By normal thinking, the art and cultural treasure may come under the item '7'. If so, what value it must be insured.

At this juncture, what will prevail in our mind will be the 'valuation' of the treasure.

Valuations and Indemnity

Though it is an insurance jargon, I am compelled to introduce the term "Indemnity" here. It is a doctrine of insurance, which says the insured must be put back in the same position, he held prior to the loss. He should not gain or lose in the transaction. Thus the treasure must have the 'value' and the value will naturally appreciate or depreciate depending on very many factors.

To give an example, if we insure a brand new car, we insure it for the invoice value. If any extra attachments are added, the 'value' appreciates, By passage of time, the car value depreciates. Similar analogy cannot be applied in a treasure of art.

In the Indian context, Treasures of Art valued more than Rs. 10,000/- is an excluded subject matter. If they have to be covered, the insured specifically ask for such a cover and the insurer should agree for the same. In addition, the treasurers of art may have value for those persons who have an interest, it calls for assessing the value of the subject matter. Thus the valuation has to be done by a professional who has an indepth knowledge in the subject and being unbiased. The value that is arrived at has to be discussed with the insurer and agreed upon. Hence, the policy that is given will be an agreed value policy as far as a fire and its associated perils are concerned. The same analogy can be utilised for the other insurances also.

What the museum authorities have to do ?

1. To identify the subject matter which are to be insured.
2. To list out the subject matter and label them.
3. To give the value for each item.

All the above exercise have to be done for each location. After arriving at the total value appropriate premium will be applied based on the insurance coverage required, number of transits that can happen, number of possible seminars and exhibitions that can happen and their probable duration.

கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் பொதுமக்களின் பங்கு

ம. காந்தி
காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், வேலூர்–4.

ஒருநாட்டின் வரலாறு அந்நாட்டின் தனித்தன்மையைக் காட்டுகிறது. அந்த வரலாற்றைத் தாங்கியிருப்பவை அந்நாட்டின் கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்களாகும். எனவே பொது மக்கள் அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தைவிட பொது மக்கள் தங்களுடைய ஊர்களில் உள்ள கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்களுடன் நெருங்கி தொடர்பு கொண்டு உள்ளனர். பொது மக்கள் பல வகைகளில் கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்க வழிகள் உள்ளன.

வேலூர் வட்டத்தில் ஊசூர் என்ற ஊருக்குத் தெற்கில் சிவநாதபுரம் என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. அந்த ஊரில் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் (கி.பி. 1087) தென்னையூரின் தென் பிடாகையான அத்தியூரில் இருந்த சோழகுலச் செட்டி மாதன் என்பவன் சிவலிங்கம் பிருதிட்டை செய்தான் என்று கூறுகிறது. ஆனால் சிவலிங்கம் இல்லை. கல்வெட்டுமட்டும் சிவநாதபுரத்தின் ஓடையில் கிடைத்தது. அதனைக் கொண்டுவந்து வேலூர் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் காட்சியாக வைத்துள்ளோம்.

மூன்றாம் இராசராசசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளைத் தாங்கி இருந்த வேலூர் வட்டத்து பொய்கையில் இருந்த அருளாளப் பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டுகள் (காலம் கி.பி. 1238, 1239) கி.பி. 1887இல் இந்திய கல்வெட்டு ஆய்வுத்துறையால் படியெடுக்கப்பட்டன. அன்று கோயில் நல்லநிலையில் இருந்துள்ளது. ஆனால் இன்று இல்லை. அக்கோயில் சிதைந்ததால் பிரித்து நெடுஞ்சாலைக்குத் தெற்கில் உள்ள மாரியம்மன் கோயிலைக் கட்டிவிட்டனர் என்று அவ்வூரினர் 1989ல் தெரிவித்தனர். அந்த வகையில் சோழர் காலக் கோயில் இல்லாமல் போய்விட்டது. நல்ல வேளையாக ஆறு

கல்வெட்டுகள் படியெடுத்துத் தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் முதல் தொகுதியில் வெளியாகிவிட்டன. இல்லையெனில் கல்வெட்டும் படிக்காமல் அங்கு ஒரு கோயிலும் இருந்தது என்பது தெரியாமல் மறைந்திருக்கும். அங்கிருந்த கல்வெட்டுகள் கேரள வியாபாரி ஆதிராமன் என்பவன் குமாரமங்கலம், புத்தூர், அத்தியூர் ஆகிய ஊர்கள் திருவிடையாட்டமாக பொய்கையான இராசேந்திர சோழ நல்லூரின் சித்திரமேழி மலைமண்டல விண்ணகரான அருளாளப்பெருமாளுக்கு அளிக்கப்பட்டன.

வேலூர் வட்டத்தைச் சேர்ந்த சின்ன பாலம்பாக்கத்தின் சருக்கு மலையின் உச்சியில் நிருபதுங்கவர்மனின் 19ஆம் ஆட்சியாண்டு (கி.பி. 869) கல்வெட்டு ஒரு சமண கோயில் கட்டப்பட்டதைத் தெரிவிக்கிறது. ஆனால் இன்று அந்தக் கோயில் இருந்ததற்கான அடிச்சுவடே இல்லை.

வாணியம்பாடி வட்டம், விண்ணமங்கலம் என்ற ஊரில் உள்ள பெருமாள் கோயில் சுமார் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சீர் செய்தனர். அப்பொழுது சிமெண்ட் கொண்டு சீர் செய்யும் பொழுது சிமெண்ட் உதிர்ந்து அதிஸ்தானத்தில் உள்ள கல்வெட்டுகள் மறைந்து விட்டது.

இவ்வாறு கோயில்கள் மறைந்தன; கல்வெட்டுகளும் படிக்க முடியாமல் மறைகின்றன.

ஓவியங்கள் :

திருப்பத்தூர் வட்டம், கொரட்டி என்ற ஊரில் உள்ள அருள்மிகு காளத்தீஸ்வரர் திருக்கோயிலில் மேற்குக் கோபுர உள் கூரையில் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஓவியங்கள் உள்ளன. கோபுரத்திற்கு சுண்ணாம்பு அடிக்கும்போது சுண்ணாம்பு ஓவியங்களின் மீது தெளிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவை மறைந்துவிட்டன.

காட்பாடி வட்டம், சென்றாயம்பள்ளி என்ற ஊரில் பாறை ஓவியங்கள் வெள்ளை, காவி நிறங்களில் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

அவற்றின் மீது சாக்கினால் யாரோ தம்முடைய பெயரை எழுதியுள்ளனர். அது மட்டுமல்லாமல் அதன் சிறப்பு தெரியாமல் கற்களால் சிதைத்துள்ளனர்.

வேலூர் வட்டம், அப்புக்கல் என்ற ஊரின் மலையின் குகைகளில் பாறை ஓவியங்கள் இருந்தன என்று தொல்லியலாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால் இன்று அந்த மலையில் இருந்த பாறைகள் வீடுகட்டவும் மற்ற கட்டிடப் பயனுக்காக உடைக்கப்பட்டதால் பாறை ஓவியங்கள் இல்லாமல் போய்விட்டன.

இவ்வாறு வரலாற்றுக்கால ஓவியங்களும் பண்டையக்கால ஓவியங்களும் சிதையாமல் இருக்கவும் மறையாமல் இருக்கவும் பொதுமக்கள் அறிந்து அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

தூய்மைப் பணிகள் :

கோயில்களின் மீதும் கோபுரங்களின் மீதும் புல் செடிகள், மா மரங்கள் வளர்வதால் கோயில்கள் சிதைந்து தரைமட்டமாகின்றன. எனவே கோயில்களில் அடிக்கடி திருவிழாக்கள் நடத்த வேண்டும். திருவிழாக்கள் நடைபெறுவதால் கோயில்களையும் அதன் வளாகங்களையும் தூய்மையாக வைக்கலாம். புல், செடி, மரங்கள் தலைகாட்டா. கோபுர விதானங்களில் தேனீக்கள் தேன் கூடுகட்டாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சில விதானங்களில் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

ஊருக்காகாத சிலைகள் :

ஒரு சில ஊர்களில் கற்சிலைகள் சிதைந்து இருக்கின்றன. அவை அவ்வூரில் இருப்பதால் மழை பெய்யவில்லை என்றும் கொள்ளை நோய்கள் வருகின்றன என்றும் பொது மக்கள் கருதி சிலைகளை – கலைச் செல்வங்களைச் சிதைப்பது மட்டுமல்லாமல் தங்களுடைய ஊரில் இருந்தால் அவற்றால் தீங்கு ஏற்படும் என உறுதியாகக் கருதி பக்கத்தூரின் எல்லையில் போடுகின்றனர். அவ்வாறு ஊர்கள் மாறி மாறிச் செல்கின்றன. பல ஆண்டுகளுக்கு

முன் வேலூர், திருப்பத்தூர் நெடுஞ்சாலையில் வேலூருக்கருகில் கிடந்த பல கற்சிலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுத் தற்பொழுது வேலூர் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

நவீன கட்டிடப்பாணி பயன்படுத்துதல் :

வெள்ளை அடித்தல், தற்காலத்தில் பீங்கான் ஓடுகளையும் சலவைக்கற்களையும் வழவழப்பாக்கப்பட்ட கற்களையும் பழைய கோயில்களின் சுவர்களில் ஒட்டுவதால் பழைய சுவர்களில் இருக்கின்ற வரலாற்று மூலங்களான கல்வெட்டுகள் மற்றும் சிற்பங்கள் மறைக்கப்படுகின்றன.

எனவே கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்களை அழியாமல் பாதுகாத்தல் பொது மக்களின் பொறுப்பாகும். கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் நம்முடைய முன்னோரின் வரலாற்றைத் தெரிவிப்பதால் அவற்றைப் பாதுகாக்கவேண்டும்.

பாழாகும் நடுகற்கள் :

குடியாத்தம் வட்டம், வெங்கட்டூர் என்ற ஊரில் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு நடுகல் மாட்டுக்கொட்டகையின் தூணாகப் பயன்படுத்த உடைக்கப்பட்டது. ஆனால் நடுகல்லை உடைத்தால் தெய்வகுற்றம் என்பதால் கொட்டகைக்குப் பயன்படுத்தவில்லை. இருப்பினும் உடைக்கப்பட்டது.

ஆம்பூரில் இருந்த பல்லவர் காலத்து நடுகல் பொது மக்களின் கவனிப்பின்மையால் மண்ணில் போட்டு புதைத்துவிட்டனர். இன்று நேரில் பார்க்க இயலாமல் போய்விட்டது.

“கலை–பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் நம்முடைய வரலாற்று ஆவணங்கள். அவை நம் நாட்டிற்குப் பெருமை என்று அனைவருடைய மனங்களிலும் பதிய வைக்க வேண்டும்.

புதையலாகக்கிடைக்கும் உலோகச் சிலைகள், செப்பேடுகள்,

நாணயங்கள், கற்சிலைகள், கட்டிடங்களின் பகுதிகள், பானை ஓடுகள், பழைய கற்கால கல் ஆயுதங்கள், புதிய கற்கால கல் ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றைத் தங்களுடைய வட்டாட்சியருக்கும் அருகில் உள்ள அருங்காட்சியத்துறையினருக்கும் தெரிவித்தால் அவற்றை அருங்காட்சியகங்களில் பாதுகாக்க முறையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

துணை நூல்கள் :

1. ஆவணம் இதழ் 6, சூலை 1995.
2. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள், முதல் தொகுதி 1987, கல்வெட்டுகள் 59, 61, 62, 63, 64.
3. ஆவணம் இதழ் 7.

CONSERVATION OF CULTURAL PROPERTY

Dr. V. JEYARAJ,
Curator, Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum, Chennai-600 008.

Introduction:

Our cultural heritage is superb but their preservation is neglected and there fore it is essential to safeguard them for posterity. In order to preserve them a rudimentary knowledge of conservation and related subject should be made available to those who are in possession of such properties.

All forms of direct and indirect actions aimed at increasing the life expectancy of (an) undamaged and or damaged element(s) of cultural property are termed as conservation.

All forms of direct action aimed at enhancing the message(s) carried out by (an) damaged element(s) of cultural property are termed as restoration.

There are three types of preservation work in the museum. They are:

1. Preventive Conservation
2. Curative Conservation
3. Restoration

1. Preventive Conservation:

All the collection in a museum are sound, stable and some are damaged. What ever may be the condition of the objects preventive conservation is essential. A team of people in a museum may do this.

2. Curative Conservation:

In a museum about 2% of the collection may be in need of curative conservation. When a unique piece is actively damaged, it needs curative conservation. It is an urgent and vital process to be carried out by a trained conservator/restorer.

3. Restoration:

About 10% of the objects in the collection of a museum are in a damaged condition. The priority of the treatment is secondary. A trained conservator-restorer may do restoration. Some objects are in need of only conservation. Some objects are only in need of restoration. There are objects, which are in need of conservation and restoration.

Museum:

Museum is a non-profit making permanent institution in the services of society and of its development and is open to the public, it acquires, conserves, researches, communicate and exhibits for purposes of material evidence of man and his environment.

The sources of the cultural property are varied. The objects may come through exploration, excavation, treasure-trove finds, through purchase, gifts, transfer etc. Once the objects were taken care off by their own environment/owners. When they are brought to the museums, a very few members of staff manage a large number of objects. The aggression due to nature and human beings is high. In order to control the deterioration of the cultural property,

1. We must be aware of the factors of deterioration or dangers.
2. The museum personnel should be competent to handle the problems and
3. The conservators-restorers and the museum staff should be good communicators.

The message from an object should be communicated to the onlookers and also should be protected.

The curators of the collections in a museum are not much aware of the damaging factors of the objects. There are very few cases, where objects are miraculously protected without the help of any direct or indirect action. If the conservators discuss the problems with the curators most of the objects will be better preserved.

In order to increase the life of an object, one must know the life history of the object. The physical integrity of the object is 100% at the time of its creation. The time taken to completely disappear is called the life expectancy. For example an iron object at the time of its making has 100% physical integrity. When it completely corrodes, there is no metal core but the form of the object is maintained. Even though there is deterioration, the life expectancy is maintained further.

The history of an object which comes as a treasure-trove, excavated object, at the time of excavation it is found under a deteriorated condition. By the application of the three acts, the life expectancy may be improved, reduced or will reduce at the rate at which it originally deteriorates.

Aggressions of Cultural Property:

The aggressions or the deteriorating factors of an object can be natural or man made. They may be by the environment, building and staff. The natural aggressions may be lead to immediate destruction or progressive destruction.

Immediate Destruction:

Immediate destruction to the cultural property may be brought about overnight by flood, fire, earthquake etc.

Progressive Destruction:

Progressive destruction is also natural one. This is brought about by environmental pollution due to air, dust, moisture, heat, light, micro organisms, wind, salt and intrinsic factors like chemical changes with in the material, physical changes etc.

The man made aggressions are classified as public aggression and professional aggressions.

Public Aggression:

The public aggression is mostly due to unawareness. They are such as vandalism, encroachment of a declared monument or site, more tourism attraction, theft, war and terrorism, urbanisation, misusing the cultural property etc.

Professional Aggression:

The aggression due to the professional mishandling of the antiquities and cultural objects is called professional aggression. This is due to the lack of awareness, planning, training, security, control and improper execution of curative conservation, restoration or transport, storage, exhibition, support, lighting, handling, maintenance etc.

Strategy for Conservation:

For better conservation of the cultural property, a systematic strategy is to be adopted. There are seven steps for the conservation measures to be taken. They are:

1. Know your collection
2. Categorise and identify the aggressors
3. Avoid the aggressors
4. Block the aggressors
5. Check or monitor the aggressors
6. React against the aggressors
7. Communicate.

The preventive conservation measures may be taken on the above lines.

Preventive Measures:

The curator in consultation with the conservation scientist must determine the degree to which a collection is to be handled and the display area and storage arrangement must be tailored to the demands made upon it.

1. Correct levels of heat and humidity: full air conditioning; improvised micro climate.
2. Well planned storage areas.
3. Protection from light: correct levels of light; blind and curtains.
4. Use of conservation technique and materials for housing.
5. Full instructions to the users of collections; that is clean hands, correct handling, no smoking, no pens or inks.

6. Good surface for viewing.
7. Cleanliness.
8. Use of facsimiles holograms instead of the originals.

Classification of Museum Objects:

Any object representing art, culture etc., preserved in a museum qualifies itself to be a museum object. They vary from one to the other due to nature, type, property etc. Their vulnerability to damage and their control measures also differ.

Depending upon the type of treatment to be given to the objects they can be classified as follows:

1. Metals
2. Organic objects
3. In-organic objects
4. Paintings

1. Metals:

Metals and alloys form major portion of museum collections. They seem to be stronger but not durable. They are mostly archaeological collections and are exposed to air from ground and are found to be corroded mostly. In the ancient times objects made out of gold, silver, copper, lead, iron etc., were used and now are available in the museums, which have to be preserved for posterity. The corrosion products either should be removed or stabilised to extend the life expectancy of the objects as well as to provide maximum message from the objects.

Organic Objects:

Materials derived from living organisms such as plants, animals etc., are called organic objects. Textiles, ropes, paper, palm leaves, wooden objects, leather, feather, bone, ivory, etc., are some of the examples. Organic objects are the weakest of all types of museum materials. A bad environment will very easily damage the objects. Therefore it is essential to give more attention towards these types of objects.

in-organic Objects:

The objects, which are not organic, are called in-organic objects. Mostly they are earthen matters. They include stone objects, terracotta objects, glass objects, beads, stone implements, etc. They are composite in nature and are durable when compared to the other types of objects. Due to the long burial in the earth most of them weathered, absorbed salts, crumbled and many have survived the ages.

Paintings:

Paintings are complex in nature. There are different types of paintings. They are:

Cave paintings, wall paintings, oil paintings, miniatures etc. whatever may be the medium, type and variety, paintings are multi layered and therefore, they require special study.

Atmospheric Factors Affecting Museum Objects:

Atmosphere plays a very important role in the deterioration of museum objects. Atmosphere consists of light, heat, pollutants, oxides of sulphur, nitrogen and carbon, ozone etc.

Light:

Light is a form of energy, which can change colours and bring about deterioration on the surface of delicate objects such as paintings, drawings, textiles and other organic objects. Light brings down the strength of the objects. The light can be divided into three divisions. They are ultra violet radiation (300-400 hm), visible radiation (400-700 hm) and infra red radiation (700 hm and above). The light of wavelength up to 500 hm brings about degradation on materials by photochemical reaction.

Heat:

Heat is one of the factors, which affects museum objects. Low temperature avoids the biological growth on museum objects. High temperature makes objects to disfigure and increase the speed of chemical reaction. Textiles, paper, wood, etc., very easily get charred due to high temperature. The ideal condition of temperature will be 20 to 22□C.

Humidity:

Humidity is nothing but the moisture present in air. This is measured in terms of relative humidity (RH). The high relative humidity will make the organic objects to swell there by encouraging biological activity and inorganic objects to absorb moisture into the pores present in the body along with salts and harmful salts. When the relative humidity is low, organic objects lose water and get shrunk. In the case of inorganic materials, the absorbed salts get crystallised and the surface scaling takesplace. In general for any type of museum objects the RH should be in between 45% to 60%.

Air Pollution:

The pollution due to the pollutants present in the air is called air pollution. The various pollutants, which are dangerous for museum and archaeological objects are oxides of carbon, sulphur, nitrogen, ozone, salt spray and various organic gases. The various oxides combine with the moisture present in air and form acidic substances, which affect the objects at large. The salt sprays are absorbed by the stones, which result in the breaking of the surface layer.

Sound and Vibration:

In the case of very weak archaeological objects such as unbaked terracotta objects highly mineralised metallic objects crumble due to the vibration due to sound and vehicular traffic.

Bio-deterioration:

The deterioration brought out by biological agents such as fungi, moss, dry rot, liverworts, lichen, plants, bushes (botanical), insects, rodents, birds, animals (zoological) etc. Almost all types of museum objects and archaeological objects are affected by these agencies. These agencies will bring about some symptoms on the objects. Stains, discolouration, disfigurement, pitting, tunneling, firbillization, powder formation, development of odour, changes in the physical properties are some of the symptoms, which will be seen on the objects when they are affected by the organisms.

Control Measures for Bio-deterioration:

All organic objects when brought to the museum should be fumigated in a fumigation chamber. Thymol, para-dichloro-benzene, carbon di sulphide, carbon tetra chloride, methyl bromide, ethyl bromide, ethoxide are some of the common fumigants used.

General Treatment for Insects:

There are two main methods of treatment for the insects in the museums. They are:

1. Fumigation with fumigants or insect repellents and
2. Dusting, spraying or fogging of the insecticides.

Fumigation:

Fumigation is nothing but keeping the insect infested objects in an airtight chamber where volatile chemical like thymol, para-dichloro-benzene, carbondisulphide, methyl bromide, ethyl bromide, carbon tetrachloride, naphthalene or ethoxide are kept. In case the archival materials are affected by insects etc., it is better to fumigate with in a giant fumigation chamber under vacuum. The insect prone museum objects such as textiles, paper, leather etc., should be fumigated before the monsoon starts.

Application of Chemicals:

When the application of insecticides either by spraying, dusting or brushing, care should be taken to avoid the health hazards. 5% solution of DDT, BHC, 0.01% solution of paranitrophenol, mercuric chloride etc., is suitable for the eradication of insects.

General Treatment for Cryptogamic Plants:

Bacteria, fungi, algae, lichen, liverworts and moss constitute the cryptogamic plants, which affect museum materials. Among these, only fungi generally pose very high threat to museum objects. Organic objects like wood, paper, textiles, leather, proteinaceous materials, paintings are damaged on account of the mould growth. Since moisture is the very important requirement for the growth of bacteria and fungi, humidity control is the best preventive measure. Air conditioning will serve this purpose but it will be out of the reach of most of the museums. Even if the air conditioning is done, it should be throughout the day and night. Silica gel may be used to absorb moisture.

Insect Trapping in Museums:

Insect trapping is getting importance in the pest control in museums. Insect traps in general consist of the two components *viz.* an attractant and the killing or retention part. There are various systems available and all systems can not be used in the museums. The best system is sticky type of insect traps. There are two simple traps. One is the window type and the other is the prism type. In both the systems the insects attracted to the traps are stuck to the sticky surface. Knowing the type of the insect suitable insecticide or insect repellents or fumigants can be used.

Non-toxic Pest Control in Museums:

The toxicity of the chemicals used in the eradication of insects affects the persons who handles them and also the visitors to the museum. There fore in the recent days non-toxic methods of pest control have found place in the museums. Low nitrogen atmosphere is created to the objects, which kills the insects and also saves the objects of organic nature.

Freeze Drying:

Freeze-drying is a very good method of treating the organic objects to save them from the biological agents. The organic objects are covered with polythene covers and deep-frozen at a temperature of about —22°C. This method keeps off all the biological agents from the museum and archaeological objects of organic nature. In the European countries this method is in vogue. The objects when treated in this way keeps of the spores also from the objects. Once in a year the objects can go for deep freezing.

Mishandling, Neglect and Vandalism:

Some times the damage is caused by the handling of the objects both by the staff and the visitors. It is very essential that care is to be taken in such a way not to damage the objects.

Many damages to the museum and archaeological objects are attributed to the poor handling, lack of training to staff, neglect and vandalism.

Mishandling:

Human factors such as improper handling, not having the basic knowledge about conservation may result in serious damage to the objects. This may occur in the gallery, laboratory, storage or during transportation. Careless handling of object results in soiling, dents, scratches, abrasions etc. Damage occurs when objects are dropped. They tear or break when outsized objects are hand-carried instead of being transported on trolleys. Objects break when they are lifted from the point of weakness. Surface of objects get damaged when surfaces of objects are dusted or cleaned with coarse or soiled cloths, brushes or vacuum cleaners carelessly.

Neglect:

Neglect of museum objects results in various problems. Areas where any type of work on art objects is done must be kept absolutely clean. Very often it is noticed that perspiration and grease of hands stain art objects. The natural oils from hands deposited on objects attract dust, which is chemically harmful. It is advisable to wear clean cotton gloves when handling objects of art, or to use a clean cloth between hands and the objects. Hands should not touch painted surfaces as in the case of miniatures or manuscripts, photographs or slides and negatives.

Vandalism:

Vandalism is a deliberate act by which damages are made on the objects of art and culture. Acts of true vandalism are fortunately few in India. The visiting public is generally respectful of the works of art and culture on display. But, it is noticed that the visitors used to scribble or write their names on the antiquities when the guards are not watchful. Other instances of willful damage can be attributed to political, religious or racial fanatism.

Vandalism can be controlled to a great extent by carefully guarding the objects in a gallery. Physical or psychological barriers, such as rope and stanchions, drawing kolams, elevation of floor and total encasement of objects in showcases will avoid the vandalism. Electronic devices will give signal when objects are touched. In the British Museum, London electronic alarm based on the shadow caused on the objects makes the guard on duty to keep vigil on his duty so that vandalism can be avoided.

Whether mishandling, neglect, carelessness or vandalism, the damages can be reduced to the minimum by the close monitoring and regular inspection of the objects. Training to the staff in the maintenance of the objects will keep the damages reduced considerably.

There are occasions in which the cultural heritage is damaged with out proper knowledge about them. For example in many temples wall paintings and inscriptions have been lost because of the renovation of the walls without knowing the importance of such information.

Examination of Objects:

In order to decide on the strategy of conservation, the objects, which are affected, should be examined visually, instrumentally and chemically. Using a magnifier the condition of the objects should be studied. The surface should be watched for the presence of deposits. The alteration products may be studied by chemical analysis. If necessary instrumental analysis like X-ray diffraction, XRF studies may also be done. After finding out the nature of defects, the type of conservation can be effected.

Chemical Conservation of Cultural Property:

Chemical conservation is a subject, which has to be dealt with by a professional conservation chemist or conservator. Anyhow it is better for any one who is in charge of the cultural property or one who is interested in the conservation of the cultural property under one's charge.

Metals:

Metallic objects, which are badly corroded, should be consolidated with the help of a consolidant like poly vinyl acetate in acetone.

Wooden Objects:

Wooden objects normally take the stain by oils, dust, insects etc. They may be cleaned with the help of organic solvents like benzene, acetone, rectified spirit etc.

Stone Objects:

Stone objects are affected by moss and algae and look like black painted objects. The black coating is removed by brushing with a dilute solution of ammonia and a dilute solution of calcium silico fluoride is coated on the objects.

Painting:

Paintings are of different varieties and their care varies from painting to painting. Only an experienced restorer should carry out restoration of the paintings.

Conclusion:

It is better to have a basic knowledge about conservation. But it is advisable to avoid using chemicals, as the improper usage of chemicals will harm the cultural antiquities. In case of chemical treatment of antiquities experts should be consulted. The Government Museum, Chennai has set up a Chemical Conservation Gallery in order to create awareness among the visiting public about Conservation of art and cultural properly.

References:

1. Agrawal, O. P., Preservation of Art Objects and Library Materials, National Book Trust, India, 1993.

2. Andrew Oddy, Ed., The Art of the Conservator, Published by the Trustee of the British Museum, London, 1992.

3. Arun Ghose, Conservation and Restoration of Cultural Heritage, Agam Kala Prakashan, Delhi, 1989.

4. Handbook of Museum Technique, Ed. A. Aiyappan and S. T. Satyamurti, Government Museum, Madras, 1960.

5. David Burgess, Chemical Science and Conservation, Macmillan, 1990.

6. Garry Thomson, The Museum Environment, Butterworth-Heinemann, 1994.

7. Care of Museum Objects, Ed. N. Harinarayana, V. Jeyaraj, Government Museum, Chennai, 1997.

8. Jaya Appasamy, Thanjavur Paintings of the Maratha Period, Abhinav Publications, New Delhi.

9. Jeyaraj, V., Hand-book on Conservation in Museums, Government Museum, Chennai, 1995.

10. Jeyaraj, V., Care of Archival Materials, Published by the Saraswati Mahal Library, Thanjavur, 1999.

11. Manual of Curatorship, Ed., John, M. A. Thompson and others, Butterworths, London, 1984.

12. Satyamurti, S. T., Preparation of Zoological Museum Material, Handbook of Museum Technique, Government of Madras, 1960.

13. Susan Bradley, Ed., A Guide to the Storage, Exhibition and Handling of Antiquities, Ethnographia and Pictorial Art, Department of Conservation, British Museum, London, 1993.

14. Training in Conservation, Published by the Conservation Unit of the Museums and Galleries Commission, London and United Kingdom Institute of Conservation, London, 1993.

15. Working in Conservation, The Conservation Unit of the Museums and Galleries Commission, London, 1993.

CONCLUDING REMARKS SUMMARISING THE PROCEEDINGS OF THE SEMINAR AND RECOMMENDATIONS BY

Dr.R.KANNAN, Ph.D., IAS.,

COMMISSIONER OF MUSEUMS

This address is to sum up all the discussions of a long and tiring day in which all the speakers in the various panels have done a lot of hard work. Their papers reflect the years of painstaking work in their respective fields. I also propose to highlight the important issues for the future.

In the inaugural session, Thiru S. Ramakrishnan, I.A.S., Secretary to Tamilnadu Government, Tamil Development-Culture and Hindu Religious and Charitable Endowments Department, delivered the inaugural address. He said though the erstwhile rulers in the country were not too concerned about old heritage sites, they were able to nourish the talent to create new ones. Now with diminishing skills compared to yester years, it had become necessary to conserve and restore cultural sites to their original state. He released four publications of the Museum - Iconography of Jain Images in the Government Museum and Manual for Disaster Management in Museums - authored by Dr. R. Kannan, I.A.S., Commissioner of Museums along with Curators Thiru. K.Lakshminarayanan, Dr.V.Jeyaraj and Thiru. D. Jawhar Prasad Raj (for the Tamil version). He also released a publication on 'Nayak Sculptures of Virudhunagar District' by Thiru. K. Lakshminarayanan as well as the Proceedings of the Seminar in book form. This has been compiled by Messrs. Dr.V.Jeyaraj, Thiru. J.R. Asokan and Thiru. R. Balasubramanian and edited by Dr.R.Kannan, Ph.D., IAS. The Keynote Address was delivered by Dr.R.Kannan Ph.D., IAS. He gave cash awards of Rs.100/- each and a certificate to the employees who helped put out the fire in the Museum Theatre using fire extinguishers.

In the first session, we discussed the role of district museums in "Protection of cultural heritage" in general and of the Virudhunagar Museum in particular. Speakers led by Thiru. N.

Harinarayana, the former Director of Museums talked on how the curators in the district museums could make it a vibrant centre of activity for the district concerned by involving the people, the students, the teachers. Thiru. J.R.Asokan also stressed the educational role of the district museums. Learned amateurs as I would term persons like Thiru. Guru Arumugam wanted the hunting dog breeds like Rajapalayam breed in Virudhunagar District and 'Sippipparai' cave sculptures to figure in the district museum display. Thiru S.Krishnamurthy in his paper stressed on the usefulness of the Copper Plates describing grants relating to Sattur etc., in Virudhunagar district and how they showed that all castes participated in the worship of Lord Muruga of Tiruchendur. Thiru. P. Sam Sathiaraj described the unique iconographic features of the Srivilliputtur Bronzes handed over by the District Collector on the occasion of the inauguration of the museum. Thiru. N. Sundararajan pointed out how museums attract a lot of tourists including foreign tourists thereby earning valuable foreign exchange. The consensus of the session was that district museums could be useful to the people of that area but they have to be made relevant. Otherwise they would become shops with two rooms and a few artefacts. This session highlighted the key role of the Curator in a district museum as a manager because he/she has several roles rolled into one. He/she has to be a very good manager to the staff, have very good public relations with the public and press, have thorough knowledge of his/her subject and museology and have the dedication to take keen interest with the kind of minimum facilities which are afforded by a Department like Department of Museums. This means as Thiru. P.R.Srinivasan said of having selfless dedication, which was probably the highlight of the leaders of the freedom movement. How much the present set of Curators would be able to fulfil these high expectations is a big question.

In the second session, on "Art and Cultural Heritage and Registration of Objects and Buildings", Dr.V. Jeyaraj presented two papers dealing with legislative measures governing art, heritage and even wildlife. He also dealt with the ticklish issue of repatriation of art objects taken in the colonial era to countries of their origin

Dr.C.Maheswaran described the role of the ancient people, The Nilgiris tribals in preserving art and heritage as found by him by the study of rock art paintings, megalithic structures and hero stones in The Nilgiris. Thiru. G. Karunanidhi did not present his paper on the role of temples in Tamilnadu in encouraging painting skills through the wall paintings in person. Thiru J.R.Asokan in his paper explained the paradigm shift in documentation from paper to paperless digital form by the use of the computer. He dwelt on the steps taken in the Government Museum, Chennai to electronically document the collection including the Virtual Tour on the Web site. The main theme is that all our art and heritage objects have to be documented and have to be registered.

In the third session on "Illegal Traffic in Art and Cultural Heritage and Their Control Measures", I presented my thoughts on how intellectual property rights which are intangible are as important or even more important than physical property since they earn repeat revenue for their owners. This topic is also exercising the government of India judged by their insistence on documenting the important artefacts in digital form, which Thiru. J.R. Asokan has touched upon in his paper. Also it is possible to misappropriate the symbols of one culture like the Nataraja figure by commercial interests for their commercial exploitation. I stressed on the need for registration under Copyright laws to prevent such misappropriation. Dr.V. Jeyaraj stressed the importance of scientific methods like Fingerprinting of Bronzes to prevent theft and to recover stolen properties. This paper saw a heated argument on the old method of identification by iconographic features versus the new methods like finger printing. Distrust of the new methods by the older generation is natural but they must remember that "the old order always changeth yielding place to new lest one good custom corrupt the rest" (from Tennyson's immortal poem Morte d'Arthur). Thiru. R.Balasubramaian presented a paper on the problems in making the finders of Treasure-trove objects report it to the revenue authorities like the District Collector, Tahsildar etc. and also the tendency of Collectors not to give it to museums but allow it to be retained in the village itself on the plea on law and order problems. This was what gave rise to substitution of antiques by fakes as in the Sivapuram Nataraja case. Dr. V.N. Srinivasa

Desikan in his paper enumerated the legal framework within which the trade in antiquities has to be carried on. He was in favour of stringency in enforcing the Treasure-trove Act and deletion of the provision of sharing a part of the value of the find with the finder. Thiru. P.R.Srinvasan and Dr.V.N. Srinivasa Desikan felt that the government must not pay anything to the finder but coerce them to part with it, a view contested by Thiru. K. Lakshminarayanan. Thiru. A. Periasamy of Palani Museum in his paper presented in absentia the measures and methods to be adopted for conservation of objects of art and culture..

The fourth session was on the theme "Protection of Art and Cultural Heritage - Whose responsibility". Selvi. Menaka Rodrigues and Prof.Dawn Stanley presented an interesting paper on the management of the safety and security aspects of museums using modern methods. They covered almost all aspects of modern museological techniques on this aspect. Again there was a controversy with Thiru. P.R.Srinivasan feeling that the personnel rather than the equipment ensured safety. In modern days, electronic surveillance has to replace human beings because change and progress are inexorable laws of nature. Thiru. R. Manokaran of New India Assurance Co., gave a Power Point presentation on the need for insurance and how the principle of indemnification was modified to the agreed value indemnification in the case of rare art antiquities. This presentation gave a new insight into insurance since the concept of insurance has yet to catch on in the field of museology. I do not know whether we can afford to pay this kind of premium for example Government Museum, Chennai has two hundred thousand artefacts. Can we afford to pay or can any Government afford this kind of payment? Thiru. G. Thirumoorthy became very emotional when he spoke about public apathy leading to damage in our heritage sites and excavation sites. Thiru. M. Gandhi also spoke on the same theme and stressed the need to protect temple murals and hero stones. Drs.S.Subbhalakshmi and Manimozhi presented a joint paper on the role of students, tourists and authorities in charge of heritage sites like Ajanta and Ellora caves in ensuring that graffiti did not disfigure the ancient monuments, proper sanitary habits like provision and use of toilets and proper disposal of waste. Dr.V.

Jeyaraj presented a paper, which exhaustively dealt with the various methods of conserving sculptures, bronzes, paintings, manuscripts etc.

In the Panel discussion, Thiru. P.R. Srinivasan emphasised the need to recover all Treasure-trove objects for the museums. In my keynote address I had stated that we should document all the valuable antique artefacts in our villages. Prof. P. Shanmugam shared my view. I am very happy that a learned person who has spent so much of his time and has also many years of experience says that the primary need is not protection of an already comparatively protected object viz. the museum collection, but the unprotected ones in our villages. In fact, in Pallavaram there are some rock art paintings in caves some sculptures and murals, which have been damaged.

In the keynote address, I stressed on documentation of objects in villages. In the present computerised era, I am sure that the Inspector General and long years of experience in the Police would present it as a policy to the Government. After all each Taluk Office has now got a computer. They can easily therefore register such objects in the village. Photographs by digital methods and documents on computer can be made into CD-ROMs so that everybody knows what is in the collection in Chennai Museum and other museums of the Department of Museums, all the two hundred thousand to two hundred and fifty thousand artefacts that we have. The antiques in the villages could be put on similar CD-ROMs. This should not be kept secret. We talk about transparency whether in privatisation or any other field of activity. If knowledge is widespread, then misdeeds cannot be done easily. It is quite possible to deduce that the Sivapuram Nataraja was replaced by a fake. Once the knowledge is widespread if somebody is substituting by a fake, it need not be necessarily be a Government person, it could be a foreign tourist or it could be an Indian tourist can find it out and inform the police or the media so that any mischief occurring could be immediately deducted. There should also be a system of annual inspection of these places. Jamabandhi or check of village accounts is itself becoming a relic of the Raj. So I do not know how it will happen. But there must be a test check so that any officer who goes on tour from the archaeology department, from the museums or even the revenue department or police will check up whether the antiques are there. They may be substituted with fakes or totally misplaced but there will be some one to blow the whistle.

Apart from the illegal trade in tangible art objects, intangible intellectual property rights have also to be protected. If the trade markets, photograph etc., are registered and documented others cannot make money on our intellectual heritage which is what I touched upon in my paper. Use of science to prevent faking artefacts is inescapable, if we are to have any degree of success in stopping illegal traffic in the world of art antiquities. On Treasure-trove objects there was a lot of heated discussion. The question was whether people should be paid for coming out clean with whatever they have found. The view point that a lot of enforcement will do the trick is in my humble opinion impossible. Not even the Scotland yard is able to prevent large scale looting and vandalism in Britain when power goes off. Whereas in this country power cuts and tripping are a regular feature, but we don't find that kind of vandalism except when there is a real riot which occurs for some other reason. Now why it is so ? It is because the people themselves are disciplined. Therefore, there must be a measure of self-interest in inducing a person to declare what he has found. Some part must be kept with the State and some part must be parted. After all, what are we parting with? We found a gold haul somewhere found by a mutt. We are giving the gold price not the antique value, which is kept by the State for itself. If you take a panchaloha idol, the antique value is worth crores of rupees, whereas the metal value will be a few hundred or thousand rupees. In fact, this is itself acting as an inducement to a person to conceal what he has found. Nobody can really police every square feet of this vast country. It is ideal to expect that everybody will be a Harischandra. The point that all land belongs to Government was a figment invented in the Ryotwari System in Baramahals district by Col.Mckenzie and Reid to get over the confusion regarding the land tenure systems. They said only the surface rights belong to the property owner. This is a relic of feudalism. In the modern market economy, stick alone will not work. More Carrot than Stick is required. Therefore, I believe that the Government should do a little more to induce people to report finds by at least parting with a part of the antique value. The honest ones should be given some recognition - some certificate. After all today we recognised those who put out the fire. The argument that they did their duty and so no special recognition was called for, was opposed by me. This country must recognise those who do their duty. Otherwise there will be no motivation for the workers if they are treated on par with the idlers. The problem is that we are jealous. We do not want to praise another person. This mentality has to be changed.

The responsibility of protection of art and cultural heritage has to be that of the public. We have to educate the public. Each college professor and student as Profs. P. Shanmugam and Dawn Stanley stated have to go and educate the people in his/her village, the villages near the temples, have some kind of camps and so on.

An important point, which has emerged, is the tendency of Collectors not to hand over Treasure-trove objects as contemplated under the law. The tendency is to create a law and order problem when an idol is found. The Collectors, a few years ago, as a matter of routine used to pass them on to the Museums department. Now they write simultaneously to two departments, Archaeology and Museums. This is because the Archaeology department also has site museums. This creates a clash. More dangerous is that the idol is left in the village itself. After a few years, it is replaced with a fake one and afterwards it disappears. Thiru. P.R. Srinivasan talked about the Sivapuram Nataraja as the most famous case in point. May be from the police side, it could be impressed on the Government that this is a dangerous tendency. The laws of the land have to be enforced. Every Treasure Trove object should be handed over to the Museum no matter what the local people say. If at all there is a problem they may be kept in the local temple in the temporary custody or in the Hindu Religious and Charitable Endowment Idol Storage Rooms for sometime and handed over to the Museum later so that our priceless artefacts, bronzes and sculptures are not lost to posterity. Another point is that the temples are renovated by white washing the murals. This obliterates them which is very unfortunate. This is an area where the Professors, students, Archaeology Department and Archaeological Survey of India must impress upon the local people that these are things, which should not be destroyed. There are layers of mural paintings in the Thanjavur Big Temple. They must be protected.

Dr. N. Sankaranarayana stated that a person stopped talking to him on learning that he was a Doctorate only in Archaeology. In our hierarchy what is called informal hierarchy, the poor scholarly museum Curator does not figure anywhere in the common man's horizon. If he goes to get even a room for me to stay in the Circuit House whatever might be my civil services seniority, in many places the reply is "we have no room". This shows the value system in our society, where money and power are what are really esteemed. Knowledge is not at a premium. A mental revolution as F. W. Taylor, the guru of management felt was needed. In fact in foreign countries a professor can get a visa or work permit. Does a similar situation prevail here? This is a very important point. Nevertheless there are museum Curators like the Curator of Pudukkottai Museum, who has a larger than life image and survives because of his wide contacts as a purveyor of knowledge to society. I am sure there are quite a few other curators like him. Therefore, even in this milieu where the Gospel of Mammon prevails, there is a role for knowledge and its providers.

I am very thankful to the Inspector General, Thiru Nanchil Kumaran for having found time to come to the Seminar. I now request him to deliver his Valedictory Address.

VALEDICTORY ADDRESS OF THE SEMINAR ON 'OUR ROLE IN PROTECTING CULTURAL HERITAGE' ORGANISED BY GOVERNMENT MUSEUM, CHENNAI ON 22-03-2001.

G.NANCHIL KUMARAN,I.P.S.
Inspector General of Police, Economic Offences Wing,
Government Estate, Admirality House, Chennai - 600 002.

The timing of this seminar on 'Protection of Cultural Heritage' reminds me of a certain context in history. In the first half of 7th century A.D. the world's then biggest ancient library assiduously built by the Ptolemies was torched to fire by the invading Arab hordes. 4 lakhs scrolls which included among them the last remaining copy of Megasthanese's INDGA were incinerated. About the same time in history, the same and tolerant Indians were writing the definitions of art, culture and civilisation in the ancient Buddhist and Saivaite tradition in the tall cliffs of Bhamia in Afganistan which in those days was part of India. What an irony! After about 1400 years now the same Bhamian Cliffs are bleeding with cultural wounds inflicted on them by ideological bigots. The cries of the nations of the world and the United Nations Organisation could not stop the saneless Talibans from destroying the tallest standing Budha statue with the help of dynamites, bombs and artillary tanks last week. The great sculptor Michael Angelo was once asked by an admiring lady how he was able to chisel beautiful statues out of the hard and rough rocks. Michael Angelo replied that the statues were already there in the rough rocks and he had been slow to identify them and bring them out. That was a modest and humble statement of the creator genius. What a painful contrast! The culturally jaudiced eye-sight of the bigots could not see even the beauty of the chiseled statues which till now prominently stood before every one to see. Destruction and loss of remains of ancient history and culture is a loss to world community and future generation. This seminar comes as a healing touch and can not therefore be better timed. It is an appropriate hour to alert every one of us on the need for protecting the cultural heritage of our country for the sake of future generations.

2. Closer home in our own State it is the mindless lust for money that is at the root of the threat to the cultural heritage of India, especially South India, more precisely, Tamilnadu Hindu Temples had played a pivotal role in ancient India in the every day life of the people and occupying the centre stage in art and culture. Hindu religion with its Saivite and Vaishnavite philosophies, beliefs, folklores and myths, history interspersed with familiar and unfamiliar tales, the great epics and a long line of kings and emperors who patronised art and culture irrespective of their religious leanings, have all together provided a highly salubrious climate that excited the imagination of poets, performers of art, painters and sculptors who have all left a rich flourish of our cultural heritage unparalleled anywhere else in the world. Bernad Shaw said in 1944, the multiplication of gods in Hindu religion is bewildering at first glance, but soon you discover that they all represent different forms of the same god; that makes Hinduism the most tolerant of all religions; its transcendental one god includes all possible forms of gods one would wish to worship. In Tamilnadu, the cosmic dancer Siva is a source of endless inspiration. Fertilised by curiosity, the creative Indian genius attempted to discover his own divine personality by capturing the concept of the cosmic dancer in myriad ways. This Nataraja in his various moods and styles has been the greatest lure to the western connoisseurs of art and antiques. The clandestine voyages of the priceless Sivapuram Nataraja idol and Pathur Nataraja idol to feast the eyes of English men in London and America are well known to every art lover in Tamilnadu. The recovery of these priceless works of art is another long fairy tale. The Nataraja idol of the ruined Shri Viswanatha Temple of Pathur village was found

to have been purchased by the culprits just for Rs.10,000/- from one Ramamoorthy who, while digging the encroached temple land had found the idol and conceded it.

3. In the year 1995, Tamilnadu Idol Wing Police got a feeble scent on some stone idols hidden in a house in Adyar. An immediate search led to the seizure of 24 stone idols. The lead further helped the police to seize 37 more stone idols from Shenoy Nagar and Mahabalipuram. Investigations revealed that 40 other stone idols had been already exported through Mumbai Harbour to Los Angeles, U.S.A. The present Director General of Police Dr. R. Rajagopal,I.P.S., visited California and recovered 31 of the idols and brought them back to India. Out of a total of 101 antique idols involved in this conspiracy, 92 idols were recovered and 9 could not be traced. A British national by name Nickil Wagle was found to be the brain behind a chain of local thieves, about 30 in number. This shameful deed involved the connivance of one Assistant Collector of Customs and a Superintendent of the Archaeological Survey of India stationed in Mumbai. All the 34 accused concerned including the British national are facing the trial in Chennai. In this episode, the ancient stone idols from neglected and dilapidated temples in southern Tamilnadu were found to have been lifted and exported under the cover of 'garden stones' with the connivance of officials. The local thieves got petty sums in return. All the 92 recovered idols now adorn the Government Museum, Chennai.

4. The famous Sivapuram Nataraja idol recovered while one Annamuthu Padayachi was digging the farm land of one Kasturi Ranga Iyer of Sivapuram village was seized by the local Tahsildar. The idol which was later handed over to one Ramasamy Sthapathy on behalf of the temple authorities in 1954 found its way to one Lance Dane of Mumbai who kept it with him for 10 years and then sold it to one Benu Haller of New York in 1969 for 6 lakh U.S.dollars who later sold it to Norton Simon Foundation

for 9 lakh U.S.dollars in 1979. Dr.Douglass Barret of the British Museum brought the whole thing to the notice of Scotland Yard Police. After a long draw legal process and an agreement signed with Norton Simon Foundation, the idol was brought back to India in 1985. Five local culprits involved in this conspiracy were arrested and successfully prosecuted. It was found that while the original idol was sold to Lance Dane by Ramasamy Sthapathy by replacing it with a strikingly similar copy of the icon.

5. Recently in the year 2000, the Tamilnadu Idol Wing Police, stumbled upon one Vaithi who was found in possession of 3 stone idols. Investigation unveiled the clandestine operation of a gang of 21 criminals who had already stolen 27 ancient idols from 12 temples in Perambalur district with a design to sell them in foreign market. Timely action of the police prevented the design. All the idols were found to have been removed from neglected temples in and around Perambalur. A few of them including a beautiful Dakshinamurthi idol were found to have been deftly pieced out from the niche of inner temple walls.

6. During the period from 1990 to 1994, a series of temple burglaries and uprooting of and damage to, idols in active worship in the southern districts namely Tirunelveli, Thuthukudi, Virudhunagar, Madurai and Ramnathapuram were being reported causing great sensation and considerable embarrassment to the Government. Even fundamentalist elements of other religious groups were also suspected by certain sections of the public. In 82 of these instances, the finger prints lifted from the scenes of temple offences were found to belong to one and the same unidentified culprit. From the pattern of the commission of the offences, the police zeroed in on Kovilpatty area and lay in wait in several temples in the area. When the elusive burgler made his experienced attempt in the remote Avudayapuram temple near Kovilpatty, he was caught red-handed. Sustained investigation revealed that the culprit Solaiappan along with his associates

Ayyasamy and Ponnusamy and two other drivers had committed 227 temple burglaries including 3 murders. A total of 365 grams of gold and 7,700 grams of Silver and Pooja articles and vessels worth Rs.3.00 lakhs were recovered. In many of these cases the culprits have broken the stone and metal icons and their pedestals lured by the common belief that gold and precious stones are hidden underneath the statues. The culprits have been already convicted in 25 of these cases and the sentence of imprisonment all put together runs to about 100 years.

7. These are only a few of the important cases which underscores the point that the Hindu temples which have always been repository of our great tradition and store house of the cultural heritage of our people, continue to be under threat more from criminals in our own society who are not ashamed to sell their heritage to foreigners than from any barbaric vandal. The thiefs from inside are more dangerous than those from outside because they operate unnoticed posing like any other religious Hindu. It is in this respect the seminar has thrown light focusing on the imminent need to protect the priceless antique pieces that stand testimony to our glorious past and to our cultural heritage. We have to protect atleast whatever has been spared until now lest one should have to undertake foreign trips to destinations in America and Europe to find India, to understand our past and to know our own address.

Preventive Measures:

A very serious and co-ordinated approach is therefore called for from every one concerned. Tamilnadu Government have already formed a Temple Protection Force consisting of 1003 Police Constables and 3220 Ex-service men supervised by a Superintendent of Police functioning under the control of the Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowments. But, as I understand this force lacks the logistics, effective supervision and reasonable organisational structure. A loosely organised machinery is no machinery at all as the strength of any chain is in its weakest link. There have been instances of temple thefts and attempts in temples guarded by Temple Protection Force. Toning up of this Force has to be emphasised. Supervision of this force may have to be handed over to the Idol wing of the Police Department to facilitate a closer co-ordination with all other connected agencies and to ensure accountability.

Quick and Deterrent Punishments:

Quick and successfully prosecution of Idol Theft cases and exemplary punishments by courts meted out to criminals who indulged in theft of heritage icon will be an effective deterrence. The existing procedures are cumbersome and time-consuming. The Archaeological survey of India takes a long time to constitute the expert committee for the inspection of the idols and issue of Certificate of Antiquity and also issue sanction of prosecution. In the case of Pathur Nataraja idol, the Archaeological survey of India was requested to inspect the idols and issue certificate of Antiquity on 26.8.91. After several reminders and personal contacts, it was only after 8 years on 21.8.98 the Expert Committee from New Delhi visited Thiruvarur and inspected the idol and then issued the Antiquity Certificate 5 months later on 20.1.99. Sanction of Prosecution was accorded after another one year on 4.5.2000. Do we really need this process that help only embolden the culprits? We have to seriously think about suitable amendments to the Antiquities and Art Treasures Act of 1972 to get rid off time-consuming procedures.

10) Hindu Religious and Charitable Endowments Department has about 37,000 temples registered in their records. Besides the major cities and towns in Tamilnadu there are about 15,250 villages and 58,000 hamlets. Our tradition has it that there cannot be a village without a temple. Therefore, it can be safely inferred that

there are more than a lakh of temples in Tamilnadu alone. It is impossible to have a regular watch and ward to guard all these temples, quite a good number of which are in dilapidated and neglected conditions but yet having wonderful images of gods and goddesses sculpted several hundred years before. It is therefore necessary to think of other ways of protecting them. Temple volunteers can be organised with the help of local youths, temple authorities, social groups and the local police. The Idol Wing Police and the Temple Protection Force have already initiated certain steps in this direction. Spontaneous co-operation is required from everyone concerned.

Burglar Alarms in Important Temples:

We have also suggested that burglar alarms may be installed in all the important temples. HR & CE Department has identified about 410 temples to be fitted with burglar alarms and as a first step already 131 temples have been fitted with burglar alarms. It has been our experience that most often government departments keep the gadgets as disfunctional and ornamental adornments. A mechanism for checking the functioning of these gadgets is necessary. Temple Protection Force may devise a system for regular check and maintenance by laying down accountability.

Strong Rooms for Icons:

The Government have already set up Icon Centres in 1. Tiruvarur, 2. Trichy, 3. Madurai and 4. Tirunelveli. They are also understood to have proposals to set up similar Strong Rooms at 5. Kancheepuram, 6. Thiruvannamalai, 7. Vellore, 8. Kumbakonam, 9. Cuddalore and 10. Salem. Idols of immense value are stored here under the vigil of round the clock armed police guards in air-conditioned and well maintained rooms. Whenever the idols are required for temple ceremonies, they are taken under proper acknowledgement and after the ceremonies are over, they are returned back to the Icon Centre. From the Police point of view this is an ideal arrangement for the protection of our heritage items. But what are they worth if their beauty and the styles and tales they muse about our ancient culture, art and civilisation are not seen, heard and understood by the people? Specially designed museums with very tight security measures may be an alternative.

Photography:

I understand that the HR & CE Department has already launched a programme to have the idols in all important temples photographed so that a possibility of duplication of the idols can be ruled out. This programme has to make more comprehensive and cover all temples which are more than 100 years old. Documentation of the antique idols already kept in Museums and Icon Centres is not sufficient. All the temples including those in remote villages should be brought on official record the idols whether in active worship or not be also documented.

Treasure-trove Finds:

Treasure-trove finds are normally handed over to the jurisdiction Tahsildar who locks them up in the Government Treasuries. Sometimes they are handed over to people who claim to be the temple authorities. There is a recent trend in recent years where the local vested interests whip up religious sentiments of the unsuspecting villagers and prevent them from being handed over to the Museums. The painful episode of the original Sivapuram Nataraja and Pathur Nataraja are examples of misuse of this arrangement. The right place for such Treasure-trove Finds, in my view, is the Government Museum under the control of regular Curator. We may have to take a fresh look at the Treasure-trove Act of India in the context of this requirement and the recent problems like the one that happened recently in Thiruvarur leading to police firing.

Co-ordination:

There is an Idol Wing in the Tamilnadu Police to deal exclusively with theft of antique idols. There has to be a closer co-ordination among the Idol Wing, Government Museum, and Central and State Archaeological departments. A quarterly co-ordination meeting under the Commissioner, Government Museum may provide a forum for useful interaction among the concerned departments.

Certificates to Private Parties:

Private individuals produce icons and other artefacts before the officials of the Archaeological Survey of India and get them examined and registered and certificates issued about their antiquity or non-antiquity. As the idol Wing is exclusively dealing with stolen artefacts of antique value, it may have to be consulted before issuing the certificates to prevent the possibility of a stolen idol being registered and stolen idol being registered and certified. The practice of involving people who are dealers in art pieces in the expert committee should also be given up as there may be an interested party. Idol Wing should be represented in the committee to know their views.

I have mentioned herein a few of my suggestions. A lot of more may still be required. I am sure that seminars like the present one will bring us to identify and understand the deficiencies in the system. I thank the authorities, especially Dr. R. Kannan, I.A.S., for providing me this forum to air my views. I congratulate all of you for launching this holy mission and nothing could be more appropriate than this at this hour of anguish at the destruction of the Bhamian Buddha.

Thank You.

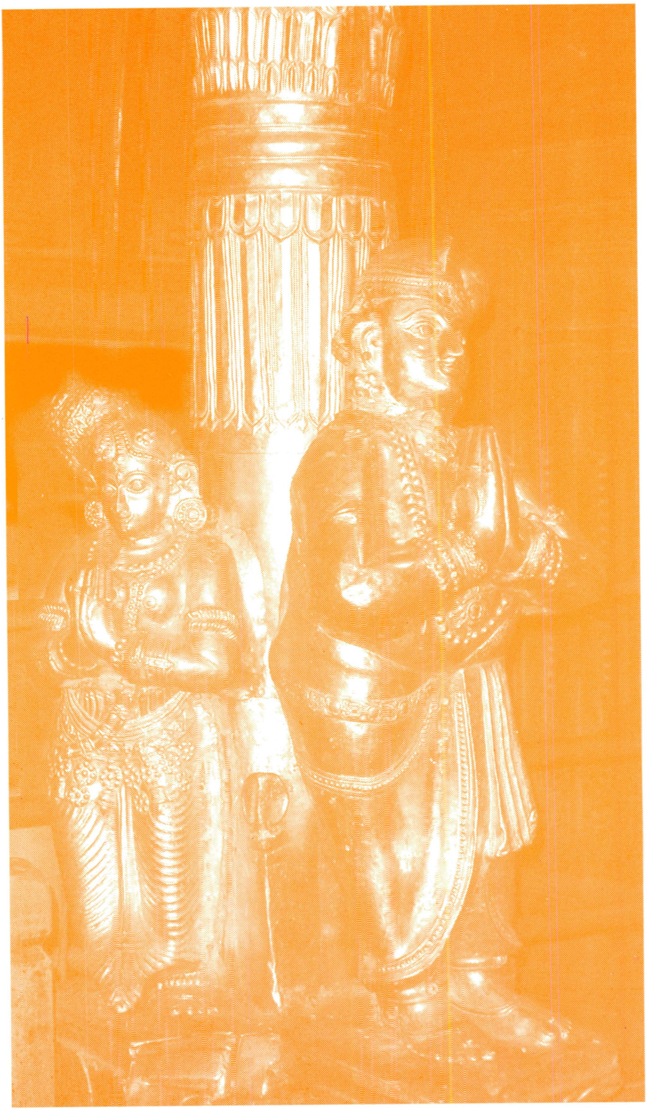

துணைவியருடன் திருமலை நாயக்கர்
திருவில்லிப்புத்தூர், ஆண்டாள் திருக்கோயில்
(கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டு)

THIRUMALAINAICKER WITH CONSORTS
THIRUVILLIPUTHUR ANDAL TEMPLE
(17th Century A.D.)